

"HİÇ TARTIŞMASIZ, BU YIL OKUDUĞUM EN İYİ KİTAPLARDAN BİRİ!"

—FREIDA MCFADDEN, HİZMETÇİ KİTABININ YAZARI

ANDREA'NIN ADINI VER

BİR GERİLİM
ROMANI

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

NOELLE W. IHLE

MEGHAN, BRECIA VE SKYE'İN
TEK BİR ORTAK NOKTASI VARDI.

HEPSİ AYNI ADAM TARAFINDAN
ÖLDÜRÜLMÜŞTÜ.

ADAM BU KADINLARI İNTERNETTEN BULMUŞ,
kendini onlara evlenmek isteyen düzgün bir beyefendi gibi tanıtmıştı.
Sonra da ilk randevularının hep cinayetle sonlandığı gerçeğini açık
etmemek için cazibesini kullanmıştı.

Şimdiye kadar üç cinayetten paçayı kurtarmıştı.

Onu tekrar öldürmekten alıkoyabilecek tek şey ne miydi?

Öldürdüğü kadınlar.

Meghan, BreCIA ve Skye ölmüş olabilirdi ama gitmemişlerdi.
Birbirlerini bulmuşlardı. Ve şimdi adamı durdurana kadar bu işin
peşini bırakmayacaklardı.

Av başlamıştı.

“TÜRÜNÜN GERÇEK BİR KLASİĞİ.”

—LISA JEWELL, *HİÇBİR ŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL* KİTABININ YAZARI

“OKURU PEŞİNDEN SÜRÜKLEYEN VE AKILDAN ÇIKMAYAN BİR HİKÂYE.”

—KARIN SLAUGHTER, ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR



Andrea'nın Adını Ver

Kitabın özgün adı: *Ask For Andrea*

1. baskı: Mart 2026

ISBN: 978-625-320-015-2

Yayın kordinatörü: Ünal Üzümlü

Telif hakları sorumlusu: Emrah Babal

Çeviren: Zehra Uzun

Editör: Aydan Yalçın

Grafik tasarım: Sidem Zelal Edin

Kapak tasarımı: Damonza

Baskı ve cilt: Matsis Matbaa A.Ş.

Sertifika no: 75309

Tevfik Bey Mahallesi, Dr. Ali Demir Cd. No: 51, 34295

Küçükçekmece/İstanbul

Tel: (0212) 624 21 11 Faks: (0212) 624 21 17

www.matsisprint.com

Copyright © 2022 by Noelle W. Ihli

All Rights Reserved. ^

Türkçe yayın hakları Beta Basım Yayın Dağıtım A.Ş.'ye aittir.

Beta Basım Yayın Dağıtım A.Ş.

Sertifika no: 49286

İkitelli OSB Alınıştaç İş Merkezi Eski Turgut Özal Caddesi

D Blok No:8 Kapı No: 405 İkitelli/Başakşehir/İSTANBUL

Tel: (0212) 511 54 32 Faks: (0212) 513 87 05

www.betayayincilik.com

Yayın hakları ve izinler ile ilgili her türlü soru için:

bilgi@betayayincilik.com

Tüm hakları saklıdır. Tercüman ya da herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni alınmadan çoğaltılması yasaktır.

Walter Isaacson

NOELLE W. IHLI



ANDREA'NIN ADINI VER

Düzenleme
Ny.özlem

Çeviren:
Zehra Uzun



Ninova

Nate'e.

Sana musallat olacağım (ama sırf seni sevdiğimden).



1. Meghan

OQUIRRH SIRADAĞLARI, UTAH 1 YIL ÖNCE

Üzerimdeki ezici ağırlığa rağmen beynim çığlık çığlığa kaçmamı söylüyordu.

O bana, *Kaç!* diye haykırırken adam fularımı –evet, kendi fularımı– boğazıma daha sıkı doladı.

Bense orada kedi patisi altında kalmış bir fare gibi hareketsizce yatıyordum. Derken bir anda baskı kalktı, acı çekildi.

Adam ayağa kalkıp birkaç saniye boyunca bana baktı, ağzı tiksintiyle büzülmüştü. Nefes nefeseydi. Beyaz yüzü karanlıkta üzerime eğilmişti; yanağındaki ben, nokta misali dikkat çekiyordu.

Elindeki pembe-yeşil fuları yere attı.

Kaç! diye haykırdı beynim bir kez daha. *KAÇ!*

Ama yine kıpırdamadım. Gözümü bile kırpmadım.

Adam, teker izleriyle dolu toprak yolun kenarına tehlikeli biçimde park ettiği arabaya yöneldi.

Bagajda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama harekete geçmezsem birazdan öğrenecektim.

İşte o zaman koşmaya başladım ve güvenlik olmasa bile saklanacak yer vadeden çam ağaçlarının arasına daldım.

Var gücümle koşmaya devam ederek dik bir yamaçtan kuru bir dere yatağına indim. Düşmemeye o kadar odaklanmışım ki artık boğazımdaki acıyı hissetmiyordum bile.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, o tertemiz mavi Kia Sorento'yla arama ne kadar mesafe koyarsam o kadar iyi olacaktı. Daha da önemlisi, o arabayı süren tatlı dilli, müthiş çekici adamdan uzaklaşmam gerekiyordu. Sharesa'ya randevumu-
zu haber verirken adamdan *İğne* diye bahsetmişim. Samanlıktan farksız gördüğüm MatchStrike uygulamasındaki onlarca bekârdan biriydi: boşanmış babalar, karmaşık velayet anlaşmaları ve utanç verici spor salonu-banyo selfileriyle dolu bir samanlık.

Jimmy farklıydı. Koyu kehribar gözleri, köşeli çenesini kaplayan kısa sakalı ve keskin çizgili saç kesimiyle Chris Hemsworth'ün bire bir kopyasıydı.

Fotoğrafını Sharesa'ya gösterdiğimde çılgılık atmıştı.

Öte yandan ben beklentilerimi düşük tutmuştum. Çevrim içi flört olayına hiç de yabancı değildim. Mesaiden sonra Chris Hemsworth'ün kopyasıyla buluşmak üzere Uber çağırıp Salt Lake'teki Gracie's Spot'a gitmişim. Hatta yolda Sharesa'ya mesaj atmışım. *Bir saat sonra beni ara da kaçmak için bahanem olsun.* Mesajı gönderir göndermez cevap yazdığını gösteren noktalar belirmişti. *Hadi hadi, adamı yatağa atmak istediğini bilmiyoruz sanki.* Gözlerimi devirmişim. Ardından yine noktalar belirmişti: *...Arayacağım <3.*

Gracie's'te arka masalardan birine oturup restoranın kapanma vakti gelene kadar konuşmuştuk. Lavaboya gittiğimde Sharesa'ya mesaj atıp beni kurtarmasına gerek olmadığını söylemişim. O da her zamanki gibi anında cevap yazmıştı. *Azguuuun.*

Ellerimi yıkarken aynaya bantlanmış bir kâğıt dikkatimi çekmişti. "Randevunuz kötü mü geçiyor? Güvende olmadığınızı düşünüyor ya da tedirgin mi hissediyorsunuz? Bara gidip Andrea'nın adını verin. Güvenli bir biçimde eve dönmenizi sağlarız." Ellerimi kurularken gülümsedim. Çok şükür böyle bir şeye ihtiyacım olmayacaktı. O gece değil. Onunla değil.

ANDREA'NIN ADINI VER

Yazıya bakmayı bırakıp aynadaki yansımama odaklandım. Genelde öylece açık bıraktığım saçlarıma bilhassa özen göstermiştim. Dalgalı tutamlarım, restoranın ışığında bükülmüş altın gibi görünüyordu. Yıllar içinde olmazsa olmaz parçam hâline gelen koyu pembe rujumu tazeleyip dudaklarımı birbirine bastırırken acaba beni öper mi diye düşünüyordum.

O akşam iki bira içmiştim. Sarhoş olacak kadar değildi. Sadece gerginliğimi yatıştırmaya yetecek kadardı. Çünkü gerçekten de Chris Hemsworth'ün sapık kuzenine benzemiyordu. Düşünceliydi, komikti. Hatta yanağındaki kocaman ben bile onu daha çekici gösteriyordu.

Zencefilli gazoz içmişti. Ama umurumda bile olmamıştı. Sonuçta Utah'ta yaşıyordum.

Hatırladığım son şey vücudumu sıcak bastığıydı. Bir de acayip mutluydum. Mekânın modern Sputnik avizelerinde yanan şurup rengi ışıkların etrafında birden haleler belirivermişti. Bu yüzden beni eve bırakmayı teklif ettiğinde tereddüt bile etmeden kabul etmiştim. Soğukta Uber beklemekten iyiydi.

Arabanın koltuklarında, sanki yıkamacıdan yeni çıkmış gibi o hışırdayan kâğıt koruyuculardan vardı.

İşte, hatırladığım son şey buydu. Ta ki boğazımı saran ellerine –ve fularıma– uyanana kadar. Gracie's'in sıcak ışıkları kaybolmuş, yerini başıma batan çam iğneleri, toprak ve buz gibi gecenin karanlığı almıştı.

Birkaç saniye boyunca ne olduğunu anlayamamıştım. Ne bağırabiliyor ne de hareket edebiliyordum. Nerede olduğumu bile kestiremiyordum. Tek bildiğim, her yerimin acıdığıydı.

Tepemde gözlerinin parladığını gördüğümde randevumuz birden gözümün önünde belirdi. Bana bakan gözleri artık Gracie's'teyken olduğu gibi sıcak ya da kehribar rengi değildi. Bu gözler soğuktu. Kocamandı. Ve öfkeyle doluydu.

Aklıma Gracie's'in tuvaletindeki yazı geldi: *Andrea'nın adını verin.*

Ama Andrea artık bana yardım edemezdi. Kimse edemezdi.

Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyordum, öyle ki başımdaki zonklamayı, göğsümdeki sıkışmayı, fuların boğucu baskısını filan tamamen unutmuştum.

Nereye gittiğim umurumda değildi. Tek derdim onunla arama mümkün olduğunca mesafe koymaktı, bu uğurda karanlık ormana bodoslama dalmam gerekse bile durmayacaktım.

Dere yatağının taşlı yamacından aşağı inerken birinin bana seslendiğini duyar gibi oldum. Kadın sesine benziyordu.

Aldırmadan koşmaya devam ettim.

Adam peşimden gelmedi.

Gelmesine gerek de yoktu.

Çünkü sonunda durduğumda, şaşkınlık içinde nefes nefese kalmadığımı fark ettim.

Sonra şaşkınlığım dehşete dönüştü.

Güçlkle nefes almıyordum çünkü hiç nefes almıyordum.



2. Brezia

BOULDER, COLORADO 2 YIL ÖNCE

Öldüğümü ilk fark ettiğim an, insanın rüya gördüğünü fark ettiği ana benziyordu. Sadece tersiydi. Çünkü bu sefer kâbus gerçektir.

İlk birkaç saniye anlamadım. Ta ki ayağa kalkana kadar; çünkü bedenim olduğu yerde kaldı. İşten geldikten sonra giydiğim yumuşak patiska pijamaya baktım, şimdi hem kirli hem de ıslaktı. Terliğimin teki çıkmıştı, ayak parmaklarımdaki şeftali rengi oje açıkça görünüyordu. Uzun, koyu renk saçlarım koyu ve yapışkan bir şeyle sıvanmıştı. Artık ne başımdaki zonklamayı ne de boğazımdaki baskıyı hissedebiliyordum.

O da bana bakıyordu. Bana derken bedenime. Öylece yukarı bakan, kan çanağına dönmüş ela gözlerime. Hızlı hızlı soluyordu ve yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Uzatma kablosu hâlâ elindeydi.

Joaquin Phoenix tarzı sakalı vardı; yanağındaki koyu beni *neredeyse* gizliyordu. Bu sakal onu, son gördüğüm hâlden on yaş daha yaşlı göstermişti. O zamanlar da böyle sakallı olsaydı muhtemelen o ilk randevuya çıkmazdık. Yanlış anlaşılmasın, kirli sakala bayılırdım ama bu resmen kuş yuvası gibiydi. Görünüm bakımından dokuz puan alabilecekken bu sakalla puanı üçe düşüyordu.

Bir yıl önce, onunla tam bir hafta çıkmıştık. Bunu nereden mi biliyordum? Çünkü “hafta dönümümüzü” kız arkadaşlarımla ge-

çirdiğim için bana küsmüştü. Neden bu kadar alındığını anlayamamıştım. O gün Lanelle'in doğum günüydü. Hem dediğim gibi, daha *bir haftadır* çıkıyorduk. Yine de parti boyunca ondan konuşmuştum. Birkaç yıl önceki ayrılığımдан bu yana pek kimseyle çıkmamıştım ve sonunda "erkek arkadaş" kelimesini tekrar kullanmak iyi gelmişti. Karpuzlu margaritalar eşliğinde sorulan o klişe sorulara yanıt vermek de iyi gelmişti: İyi öpüşüyor muydu (evet), yatakta nasıldı (henüz çok erken, bilmiyorum), nasıl tanışmıştık? İşte bu soruda biraz kıvranmıştım. Açıkçası sonunda MatchStrike'ta hesap açacak kadar çaresiz kalmamla gurur duymuyordum. Bu yüzden o soruyu geçiştirmiştim. İlişkimiz ciddiye binerse o zaman söylerdim.

Lanelle'in partisinden sonra restorandan çıkarken ona rastladığımda başta ne düşüneceğimi bilememiştim. Güzel gülümsemesini takınarak karşılaşmamız çılgınca bir tesadüfmüş gibi davranmıştı. Ben de arkadaşlarımın önünde bozuntuya vermemiştim. Hepsi onun şirin olduğunu düşünmüştü. Onu bularak ne iyi ettiğimi söylemişlerdi. Bu yüzden içimdeki huzursuzluğu bastırıp restoranın adını ona daha önce söyleyip söylemediğimi hatırlamaya çalışmıştım. Söylemediğimden emindim.

Arabamı Barbacoa'nın otoparkında bırakmam gerekse de beni eve bırakmasına izin vermiştim. Başta sadece beni gördüğü için sevinmiş gibiydi. Ama Barbacoa'da kiminle buluştuğunu sordüğümde lafı değiştirmişti. Ben de bir kez daha sormuştum. İşte o zaman köpürmüştü.

Arkadaşlarımla vakit geçirmeyi ona tercih ettiğimi söyleyerek sitem etmişti. Sonra da restoranda onu gördüğüme sevinmediğinden dert yanmıştı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde ona mesaj atıp ayrılmamız gerektiğini düşündüğümü söylemiştim. Hemen aramıştı. Telefona cevap vermediğimde tekrar aramıştı. Sonra tekrar. Sonra tekrar. Telefonumu uçak moduna alıp yatmıştım, hâlâ karpuzlu marga-

ANDREA'NIN ADINI VER

ritaların etkisindeydim ve içten içe Lanelle'e ya da diğer kızlara ondan bahsetmemiş olmayı diliyordum.

Ertesi sabah uyandığımda telefonumda tam yirmi iki mesaj vardı. Başta gayet güzel başlıyorlardı. Dün çok kötü bir gün geçirdiğini ve sadece beni görmek istediğini yazmıştı. Neden kızdığımı anlıyordu. Ona bir şans daha verebilir miydim? Ama son mesaja geldiğimde şişko orospunun teki oluvermiştim. Zamanını boşa harcayan bir şişko orospu. Daha o mesajı okumayı bitirmeden bir yenisi gelmişti. Mesajları okuduğumu görebiliyordu, o zaman neden hâlâ cevap yazmamıştım? Vaktini hoşâ harcamıştım, kalbini kırmıştım, utanmadan bir de mesajlarına dönmüyordum.

Hiçbir mesajına cevap vermememe rağmen sonraki üç gün boyunca yazmaya devam etmişti. En sonunda numarasını engellemiş, MatchStrike'taki profilini şikâyet etmişim. Belki başka kızları bu dertten kurtarabilirdim.

Mesajlar kesildikten sonra onu tamamen unutmuştum.

Dubleks evimi yeniden düzenlemiştim. Yeni bir iş bulmuş, maşıma zam almıştım. Kâkül kestirip saçıma ışıltı attırmıştım. İkinci buluşmaya bile ulaşamayan birkaç kötü girişimin ardından MatchStrike'ı silmişim. Sonra red point siyam cinsi bir kedi sahiplenip adını Frank koymuştum.

O gece pijamamla çöpü çıkardığımda görmeyi beklediğim son kişi oydu.

O berbat sakalı yüzünden ilk anda onu tanıyamamıştım bile. Sanki tamamen tesadüf eseri oradaymış gibi öylece dikiliyordu. Tıpkı Barbacoa'da yaptığı gibi. Fakat bu sefer yan bahçemde duruyordu. Çitimin ardında.

Neredeyse çığlık atacaktım. Gözlerini tanıyınca kendimi tutmuştum. Doğrusunu isterseniz yabancı biri olmadığı için biraz rahatlamıştım bile.

Sonra sinirlenmiştim. Üzerinden koca bir *yıl* geçmişti. Ne *halt* etmeye şimdi çıkıp gelmişti? Beni korkutmaya ne hakkı vardı? Yoksa ona geri döneceğimi mi sanıyordu?

İşte o zaman uzatma kablosunu çıkarmıştı. *Benim* uzatma kab-lomu. Bana doğru gelirken kabloyu tanı mıştım. Sonunda kendimi bahçeye asmaya ikna ettiğim Noel ışıklarını yakmak için kullan-dıktan sonra içeri almaya üşendiğim kablo.

Bilginiz olsun, birini boğmak zaman alırdı. Bunu, *Investigation Discovery* dizisinin bir bölümünde duymuştum. Ama boğulan kişi siz olunca çok daha uzun sürüyordu. Boğazım yanıyordu. Başım yanıyordu. Göğşüm yanıyordu. Gözlerim bile yanıyordu. Sesimi ıkaramıyordum. Yanaklarımdan sicim misali süzülen yaşlar yü-znden önümü göremiyordum.

Anlaşılan ona da uzun gelmişti. Çünkü sonunda kafamı tutup yan tarafını kaldırıma vurdu. O andan sonra her şey karardı. O da-yanılmaz yangın söndü, havanın keskin serinliği, ıslak ve pütürlü kaldırımın dokusu, hepsi birden kayboldu.

Kendimin –ona ne diyeceğimi hâlâ bilmiyordum, ruhum? ha-yaletim? yankım?– ilk hlini gördüğümde, aynadaki yansımama bakıyormuş gibi hissettim. Rüzgrda süzüldüğm falan yoku. Say-dam da değildim. Sadece artık yaşamıyordum. Üzerimde hâlâ pija-mam ve terliklerim vardı ama dakikalar önceki gibi tertemizdiler.

Gerçekten öldüğümü fark ettiği an –ki *ben* öldüğümü fark et-tikten hemen sonraydı– arka bahçe kapısından kaçıp gitti. Ben de kendi bedenimin ve az önce garajdan çıkardığım geri dönüşüm ku-tusunun yanında öylece kalakaldım.

Peşine düştüğümde adımlarına rahatlıkla ayak uydurabildiğimi fark ettim; hayattayken asla yapamayacağım bir şeydi bu. Hatta elimi omzuna koydum ve parmaklarımdan omzunun üstünde duru-şunu izledim. Açıkçası iinden geçeceklerini san mıştım.

ANDREA'NIN ADINI VER

Tam olarak tepki vermedi ama adımlarını hızlandırdı. Karanlık garaj yolunu aşip sokağa çıktı ve yolun sonuna bıraktığı mavi Kia'ya kadar yürüdü.

Şoför kapısını açtığında ben de peşinden kendimi arabaya attım. Kapı yüzüme kapanırsa kaçıp gitmesine izin vermeyecektim.

Aceleyle arabaya binişini izlerken saçları kana bulanmış hâlde yerde yatan kız için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Yatak odamdaki büyük, kapitone sandalyede uyuyan Frank için de yapabileceğim bir şey yoktu.

Bu gece başka kimse beni gözetmiyordu. Yarın işte beni göremeyene kadar bırakın öldüğümü, yokluğumu bile fark etmeyeceklerdi. Şu anda kimse bana yardım edemezdi.

Arabayı çalıştırmadan önce bütün bir paket ıslak mendille ellerini sildi. Özenle.

Neredeyse sevgiyle. Sanki o ellerle benim yan bahçemde, benim geri dönüşüm kutularımın yanında kirli bir uzatma kablosunu boynuma dolayıp ben mücadele etmeyi bırakana dek beni boğmamış gibi.

Geriye dönüp baktığımda, tam o anda ona musallat olmaya karar vermiştim.

O arabayı sürerken yan koltuktan onu izledim. Yirmi dakikalık mesafedeki evine gittiği sırada karanlıkta simsiyah görünen kehribar gözlerini yoldan bir an olsun ayırmadı.

Burası, geçen yıl mutfakta çoraplarını bırakan ev arkadaşına kadar bütün ayrıntılarıyla anlattığı apartman dairesi değildi. Burası, Broomfield'da, verandasındaki ampullerden biri yanmayan 70'ler tarzı, tuğla bir çiftlik eviydi.

Peşi sıra verandaya doğru yürürken bakımsız çiçek tarhının içinde duran bir çocuk bisikletinin yanından geçtim, basamaklarda da yarı çıplak birkaç Barbie vardı.

Verandadaki tek ampul birkaç kez yanıp sönerken kapının kolunu çevirip içeri girdi ve kapıyı arkasından kapayarak beni dışarı-

da bıraktı. Bir an için orada öylece durup oyuncaklara ve tarhlarda cıvıl cıvıl açmış açelyalara baktım. O çiçekleri onun dikmediğinden emindim.

O içeri girdikten sonra kapının içinden öylece geçemeyeceğimi fark ettim. Bu yüzden fırsatım varken arabaya bindiğime seviniyordum.

Verandasında bir müddet bekledim. Çünkü onlarca korku filmi izlemiş olmama rağmen bu filmlerden ölü olmakla ilgili hiçbir yararlı bilgi edinememiştim. Yeterince odaklanırsam kapı kolunun dönmesini sağlayabilir miydim? Hayır. Peki çılgılık atarsam ne olurdu? Denedim. Kendimi gayet net duyabiliyordum ama karşı kaldırımda köpeğiyle birlikte yürüyen adamın tepkisine bakılırsa başka kimse duymuyordu.

Eh, bu tam olarak doğru sayılmazdı. Schnauzer cinsi küçük gri köpek ansızın durup verandaya baktı.

Umutlanıverdim. “Pişt, kuçu kuçu! Pişt!” Köpek hafifçe hırladı. Havayı kokladı. Sonra yürümeye devam etti. Sahibiye mavi ışık saçan telefonundan başını kaldırmaya bile tenezzül etmedi.

İşe yaramaz köpeğe sırtımı dönüp verandaya oturdum. Ellerime baktım, daha doğrusu ellerimin yansımasına. Dizlerimin yansıması üzerinde duruşlarını izledim. Ayaklarımın çatlamış betonun üzerinde duruşunu. Sanki havadan biraz daha ağır bir şeyden yapılmışım gibi neredeyse yere değmiyorlardı bile.

Basamağın üzerinde duran bir yaprağa var gücümle vurmama rağmen belli belirsiz kıpırdamasını izledim, öyle ki rüzgâr kıpırdatmış bile olabilirdi.

Öldün, dedim kendime kesin bir dille. *Üzül*.

En sevdiğim teyzem bir trafik kazasında öldüğünde, gerçeği tam bir saat boyunca kabullenememiştim. Kaldıramayacağım kadar ağırdı. Sonunda gerçekle yüzleştüğimdeyse içimdeki bütün hava bir anda çekilmiş gibi hissetmiştim. Şimdi de aynı şekilde

ANDREA'NIN ADINI VER

hissediyordum. Tek fark, bu sefer o akılalmaz derecede korkunç şey benim başıma gelmişti.

Çiçek tarhının üstündeki mutfak penceresinin buzlu camından içeride hareket eden silüetler görebiliyordum. Açelyaların arasına girdim ve yansımanın, ince uzun saplı çiçeklerin arasındaki boşluklara dağılmasını izledim. Bitkiler hareket etmemişti. *Ben etmiştim.*

Az önce öldürülmemiş olsaydım bu bana inanılmaz büyüleyici gelirdi ama artık bir fikrim vardı. Duvarlardan geçemiyordum. Hiçbir şeyi tutamıyordum. Anca gece havası kadar gücüm vardı. Rüzgâr kadar bile değil. *Hava* kadar.

Esintide titreyen açelya yapraklarını izleyerek bir müddet bunları düşündüm. Elimi en yakındaki açelyaya doğru kaldırıp bir demet çiçeğe uzandım. Elim iki iri fuşya çiçeğin arasından duman gibi süzülerek geçerken bu sefer daha dikkatli izledim.

Rüzgâr değildim: Havaydım. Ama hava yer değiştirebiliyordu. Bu da bana bir fikir verdi.

Evin etrafından dolanıp yan bahçeye açılan kapıya gittim. Kapalıydı. Ahşap çitelerin arasından yan bahçeyi –ve geri dönüşüm kutularını– görebiliyordum. Çitelerin arasındaki havaya odaklanarak ileriye doğru hareketlendim.

Hiç zorlanmadan çitin içinden geçtim.

Bakışlarım garaja açılan hafif aralık kedi kapısına takıldı. Hiç sorunsuz oradan da geçtim.

Işık açıktı; bir yanda üst üste dizilmiş koliler, diğer yanda da bir minivan olan düzenli bir garajı aydınlatıyordu. Kolilere üstünkörü göz attım. Üzerlerine mutfak, banyo, yatak odası vs. yazan etiketler yapıştırılmıştı. En tepedeki kolinin üzerinde bir dizi etiket ve bir de keçeli kalem duruyordu.

Taşıınıyordu.

Arkamda bir tıkırtı duydum ve dönüp baktığımda küçük bir calico kedinin kedi kapısından garaja girdiğini gördüm.

“Merhaba, pisi pisi,” dedim ve kedi de olduğu yere oturup birkaç saniye boyunca benden tarafa baktı. Sonra mama kabının başına geçti. Gidip yanına çömelerek mama yiyişini izledim. Aklıma neşeli miyavlamasıyla Frank geldi. Muhtemelen hâlâ karnını doyurmamış olmama isyan ederek merdiven dibindeki halıyı tırmalıyordu.

Gerçek gözyaşı dökemeyeceğimi biliyordum. Yine de gözlerimin ardında o tanıdık yanmayı ve içimi saran o derin hüznü hissettim. Bir daha asla Frank’ın çenesinin altındaki o pamuk gibi tüylere dokunamayacak, yatakta yanıma kıvrılıp yattığında çıkardığı mırıltıları duyamayacaktım.

Hüznüm gittikçe artarken ansızın hafif bir pat sesi duydum, ardından garaj karanlığı gömüldü.

Olduğum yerde donakalıp ampulün içindeki ince telin çıkardığı cızırtıya kulak kesildim.

“Sanırım bunu ben yaptım,” diye fısıldadım mamasını yemeye devam eden kediye.

Evin kapısının çevresinde küçük ışık zerrecikleri vardı. Onlara ve içeriden gelen boğuk seslere doğru ilerledim.

Bundan bir saat önce elimden her şeyimi almıştı.

Nasıl olacağını bilmiyordum ama ben de aynını ona yapmayı planlıyordum.

Düzenleme
Ny.özlem



3. Skye

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

O yaz ben Daily Grind'da çalışırken kafeye sık sık uğrardı.

Bundan rahatsızlık duymazdım. Hatta gelmesini dört gözle beklerdim. Bahşiş bırakırdı. Şirindi de. *Aslen* nereli olduğumu sorarak sohbet etmeye çalışmayan ya da yarım yamalak İspanyolcasını benimle konuşarak denemeye kalkışmayan Idaho'daki az sayıdaki beyazdan biriydi. (Annem çok üzülseyse de ortaokulda seçmeli olarak yalnızca bir yıl İspanyolca almıştım.)

Bana "Dolly" derdi çünkü sıcak çikolata almak üzere kafeye ilk kez geldiğinde üzerimde Dolly Parton tişörtü vardı. Asla kahve içmezdi. Hep sıcak çikolata söylerdi. Bu biraz alışılmadık bir durum olduğundan siparişini kolayca hatırladım. Bardağına, adının yanına küçük bir gülün surat çizmeye başlamıştım. *James*.

Yüzümün kızarmasına neden olan bir sırıtışla, "Teşekkürler, Dolly," derdi her seferinde. Ben de her seferinde utangaçça geveliyip hemen sıradaki siparişi hazırlamaya geçerdim. Ama o kehribar rengi gözlerini –cidden, sıvı altın gibiydiler– üzerimde hissetmeye devam ederdim.

Müdürüm Ken arada bir onunla ilgili bana takılır, bir dahaki gelişinde bardağına numaramı yazmamı söylerdi. "Chris Hem-

sworth'e benzeyen sıcak çikolata müdavimi sana bayağı yazıyor," demişti kaşlarını oynatarak. "Artık top sende, şekerim."

Neredeyse ona numaramı verecektim. Bazen birinin bagelini kızartırken ya da bir *frappuccino*ya tam beş buçuk pompa karamelli şurup eklerken bu fikir aklımda dönüp dururdu. Bunu itiraf etmek çok utanç vericiydi ama bırakın ilk adımı atmayı, ben daha gerçek bir randevuya bile çıkmamıştım. Kendime, üniversitenin bunun için var olduğunu söylüyordum. Sonbaharda Idaho Eyalet Üniversitesi'ne başladığımda, üniversitenin kapısından girer girmez bütün utancımı yenecek, bambaşka biri olacaktım.

O yaz onu haftada üç dört kez görmek benim için şaşırtıcı değildi fakat Idaho Eyalet Üniversitesi'ne gitmeme birkaç hafta kala aniden gelmeyi kesmişti. Nedense bu durum beni üzmüştü. Sanki bir fırsatı kaçırmışım gibi hissediyordum. Çalışırken yüzünü hayal ediyor, onu bir daha göremeyeceğimi düşünerek hüzünleniyordum. Yaşça benden epey büyüktü; yirmilerinin sonunda olmalıydı. Ama dürüst olmak gerekirse o karamel rengi gözleri, koyu saçları ve ünlülerde görmeye alışkın olduğum karakteristik beniyle öyle yakışıklıydı ki yaşını umursamıyordum bile.

IEÜ'ye gitmeden önceki son iş günümde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıdan içeri girip her zamanki siparişini verdiğiinde bunun kaderin cilvesi olduğunu düşündüm. Kendimi sıcak çikolata bardağının üzerine numaramı yazmaya ikna etmeye çalışırken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Bunu alıştırma olarak düşünmeye çalıştım. Üniversiteye hazır olduğumu (değildim) kanıtlamanın bir yolu. Ama yapamadım. Zaten iki gün sonra üniversiteye başlayacaktım, ne anlamı vardı ki?

Geveleyerek ona bugün son günüm olduğunu söyledim. Muhtemelen beni bir daha Daily Grind'da göremeyecekti. Gerçekten üzölmüş gibiydi, sonra omuz silkti. "Eh, seni özleyeceğim, Dolly."

Yanaklarım daha da ısındı ve o gidene kadar *espresso* makine-

ANDREA'NIN ADINI VER

sinde sorun varmış gibi yaparak oyalandım. *Idiota*, dedim kendime içimden. Küfürleri hatırlıyordum.

Saat dörtte vardiyam bittiğinde önlüğümle personel kartımı teslim ettim. Ken'e sarılıp ona mesaj atacağıma söz verdim. Sonra otobüs durağına doğru yola koyuldum. Anneme yazdığım mesajı –en sevdiğimiz yemek karavanında pupusa* yiyelim mi? öğle yemeğini atladım, şimdi açlıktan geberiyorum– göndermek üzereydim ki bir arabanın açık hava alışveriş merkezinin önünde yavaşladığını gördüm.

Oydu.

Beni gördüğüne şaşırılmış gibi gülümsedi. Sanki karşılaşmamız tatlı bir tesadüfmüş gibi. “Selam, Dolly. Seni bırakmamı ister misin?” dedi.

Tereddüt bile etmedim. Önceki şansımı –daha doğrusu şanslarımı– kullanamadıysam da evren bana bir şans daha vermişti. Sıcak çikolatasını alalı iki saatten fazla olmasına rağmen neden hâlâ bu küçük alışveriş merkezinde olduğunu soran içimdeki sesi kolayca susturdum.

“Tabii, neden olmasın?” dedim. Kalbim deli gibi atmasına rağmen sesimin bu kadar rahat çıkmasına sevinmiştim. *Büyütülecek bir şey yok*, dedim kendime. *Yabancı değil sonuçta*. Her zamanki gibi gün sonu dağılan buklelerimi elimle düzeltmeye çalıştım.

Sonra mavi Kia'ya binip kemerimi taktım.

“Önce bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu. Kalbimin biraz olsun yavaşladığını hissettim.

“Olur, açlıktan ölüyorum,” derken yüzüm yanıyordu, yanağındaki koyu benden yukarısına bakamıyordum. Bu bir randevuydu. Ken'e mesaj atmak için sabırsızlanıyordum. Benimle gurur duyacaktı.

Gülümsedi. “O zaman seni en sevdiğim yere götüreceğim, tamam mı? Biraz uzakta ama degecek.”

* El Salvador'a özgü, mısır unu veya pirinç unuyla yapılan bir tür pide. –ç.n.

İçimdeki ses yine konuşmaya başladı. Hayatım boyunca Kuna'da yaşamıştım. Burada bilmediğim pek fazla yer yoktu. Özellikle yemek konusunda. "Nereye?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Gidince görürsün."

Yol boyunca bana sorular sordu. Ailem hakkında. Hiç El Salvador'a gidip gitmediğim hakkında (bir kez, bebekken). Ne tür müziklerden hoşlandığım hakkında. Ne okumak istediğim hakkında. Sabah insanı mıydım, gece kuşu mu? Soru üstüne soru geliyordu. Sanki ben dünyanın en ilginç insanıymışım gibi. Gülümsemesi de yüzünden hiç eksik olmamıştı. Boise yönünde eyaletler arası otoyola saparken bana göz ucuyla baktı.

Kendime rahat olmamı söyledim. Boise otuz dakika uzaklıktaydı ama sahiden de orada daha çok restoran vardı.

Anlattıklarına odaklanarak birlikteliğimizden keyif almaya çalıştım. Ev arkadaşlarından biriyle ilgili bir hikâye anlatıyordu; bir partiye bira fiçisi yerine bira sürahisini getirmişti. Güldüm, aradaki farkın ne olduğunu bilmesem de bunu belli etmek istememiştim. Partilemek için yaşı biraz büyük gibiydi ama ben ne anlardım ki?

Beş dakika sonra otoyoldan ayrılmak için sinyal verdi. Tabelaya baktım: Blacks Creek. Kuna-Mora Yolu. Midem çalkalandı. O ise hiçbir şey olmamış gibi anlatmaya devam ediyordu. Blacks Creek Yolu'na bir kez, yürüyüş yapmak için gitmiştim. Bildiğim kadarıyla bu tarafta hiç restoran yoktu. Sadece tepeler ve kanyonlar vardı.

Midem ağrımaya başladı. "Burası doğru çıkış mı?" diye sordum olabildiğince rahat bir tavırla. Hâlâ her şeyi berbat edeceğimden korkuyordum. Onu kırmaktan. Hayal kırıklığına uğratmaktan. Esasında hiç randevuya çıkmamış, hiç kimseyle öpüşmemiş bir genç olduğumu ele vermekten. Ken'in –ki onun erkek arkadaşı vardı– birlikte vakit geçirdiğim tek erkek olduğunu.

ANDREA'NIN ADINI VER

“Moe’s’a hiç gitmedin mi?” diye sordu yüzünde sahici bir şaşkınlıkla. “Bir de buralı olacaksın.” Kendinden emin bir tavırla gülümsediğinde ona inandım.

Yine de tedbirli olmak adına anneme mesaj atmaya karar verdim. “Ah, Moe’s mu?” dedim. “Evet ya, hep gitmek istemiştim.” Yutkunup ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. “Anneme mesaj atıp haber vereyim,” dedim. “Eve erken döneceğimi söylemiştim.”

Bunu söylerken ekrana baktım ve telefonun çekmediğini gördüm.

Başparmaklarım mesaj kutusunun üstünde asılı kalırken annemin gönderdiği son mesajı tekrar tekrar okudum: *Te quiero, mi’ja*.*

Mide bulantım tekrar baş gösterdi. Kafamı kaldırıp baktığımda beni izlediğini gördüm. Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirdim.

O ise gayet sakindi. “Birkaç kilometre kadar çekmez ama şu tepeyi aşınca üç çubuk beliriyor. Sorun yok. Annene mesaj atabilmen için orada durmamı ister misin?”

Korkudan rahatlamaya geçiş hızım başımı döndürdü ve ona gerçek bir gülümsemeyle karşılık verdim. Belki de Moe’s diye bir yer gerçekten *vardı*. Belki de her şey yolundaydı. Her zamanki gibi boşuna kuruntu yapıyordum. “Olur,” dedim olabildiğince rahat bir tavırla. “Mesaj atmazsam endişelenir.”

Birkaç dakika sonra yol kıvrıldı. Hemen ileride “Çiftlik çıkışı” yazan bir tabela gördüm, o da arabayı yavaşlatıp sinyal verdi ve patikadan hâllice bir toprak yola saptı. Arabanın lastikleri çakıllı zeminde gıcırdayarak ilerlerken telefonuma baktım.

Hâlâ çekmiyordu.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi dışarıyı işaret etti. “Hâlâ çekmiyorsa şu derenin yanındaki yer işini görür.” Gülümsedi. “Orayı bir keresinde arkadaşım Greg acil ihtiyaç molası vermek zorunda kalınca bulmuştum.”

* (İsp.) Seni seviyorum, kızım. -ç.n.

Hafifçe gülerek arabadan indim ve gözümü telefonumdan ayırmadan dereye doğru yürümeye başladım.

Hâlâ çekmiyordu.

Telefonu havaya kaldırıp birkaç adım daha ilerledim.

Çekmiyordu.

İşte o zaman beni arkadan yakaladı. Bir eliyle saçımdan tutup çekti, diğer elini boğazıma dolayıp beni yere itti. Karnımın üstüne düştüm ama dizlerini sırtıma bastırırken çıkarabildiğim tek ses boğuk bir iniltiden ibaretti.

Çığlık atmaya çalıştım. Debelenerek elinden kurtulmaya çalıştım. Direnmeye çalıştım.

Odaklanabildiğim tek şey ellerini boğazımdan uzaklaştırmaktı.

Dördüncü sınıftayken yan komşumuzun küçük oğlu –adı Dewey’ydi– arka verandalarındaki jakuzide boğulmuştu. Annesi öğle yemeği hazırlarken çocuk jakuziye girmeye çalışmış, jakuzinin kapağı üzerine kapanmıştı. O günden sonra geceleri uyumakta zorlandığım çok olmuştu. Çocuğun ne hissetmiş olabileceğini düşünmekten gözüme uyku girmemişti.

Suda boğularak ölmek, hayal edebileceğim en kötü ölüm şekliydi.

Şimdiye kadar.

Bilincimi kaybetmem en fazla birkaç dakika sürmüş olmalıydı ama onu durdurmanın bir yolunu ararken –ve bulamazken– saniyeler sonsuzluğa dönüştü sanki.

Nihayet karanlık çöktüğünde acı da baskı da ışıkla birlikte kayboldu.

Işık yeniden belirdiğinde hâlâ arkamda homurdandığımı duyabiliyordum. Yüzümün altındaki toprağı ve çakılları hissedebiliyordum. Geri kalan her yerim uyuşmuştu.

Şaşırtıcı biçimde yana yuvarlanarak elinden kurtulabildim.

En korkuncu, onun bunu fark etmemiş olmasıydı. Çünkü yerde yatan koyu bukleli kız hiç kıpırdamamıştı.

ANDREA'NIN ADINI VER

Dateline programında, ruhu bedeninden ayrılan insanlarla ilgili bölümü izlemiştim. Ölümle burun buruna gelen insanlarla. Bana olan da tam olarak buydu.

“KALK ÜSTÜMDEN!” diye haykırarak ona saldırdım.

Sırtına inen yumruklarım, bir kelebeğin kanadından daha güçsüzdü.

“Dur, dur, dur,” diye bağırdım. Beni duyamadığını biliyordum. Kendimin duyduğundan bile emin değildim.

Yerdeki kız –yani ben– artık direnmiyordu. Dudakları morarmıştı. Ağzının bir kenarından salya sarkıyordu. Gözleri kapalı değildi ama açık da değildi.

Otoyoldan gelen belli belirsiz bir araba sesi sonunda beni bırakmasını sağladı. Araba yakında değildi fakat burası çok açıktaydı, etrafta birkaç adaçayı çalısı ve o sığ dere dışında hiçbir şey yoktu.

Sonunda ayağa kalktı ve ellerini inceledikten sonra mavi Ki-a’ya doğru yürümeye başladı.

Yerde yatan bedene bir kez bile dönüp bakmadı.

Lastiklerin yolda çıkardığı sesi duyduğumda o anın gelmesini bekledim. Ruhumun toza bulanmış, cansız bedenimle yeniden buluşmasını.

Yere oturup bedenime olabildiğince yaklaştım. “Gitti,” dedim fısıldayarak. “Artık uyanabilirsin.”

Bedenimle yeniden birleştiğime, karanlık çökmeden hemen önceki anların bana kendimi nasıl hissettirdiğine odaklandım. Aniden acıyı tekrar hissedeceğimi, yeniden nefes almak için çırpınacağımı umarak kendimin yanına uzandım. *Dateline* bölümünde öyle olmuştu. Kendini bedeninin dışından görürdün, sonra birden tekrar bedenine dönerdin. Ya da meleğimsi bir varlık çıkagelir, henüz Tanrı’yla buluşma vaktinin gelmediğini söylerdi.

“Geri dön,” diye fısıldadım. Annemi düşündüm. İşten çoktan dönmüştü, neden evde olmadığını merak ediyordu. Neden mesaj atmadığımı. İki mi yoksa üç mü pupusa istediğimi.

NOELLE W. IHLI

Telefonum bedenimin altında, toprak zemindeydi. Bir köşesini görebiliyordum, uyluğumun altında kalmıştı.

Hareketsiz ve sessizdi.

Tıpkı benim gibi.



4. Meghan

OQUIRRH SIRADAĞLARI, UTAH 1 YIL ÖNCE

Karanlık ormanda bedenimi bulmak bütün gecemi aldı.

Hilal formundaki ayın yaydığı ince ışıktaki kayalık dereye döndüm. Oradan sonrasıyla adaçayı çalıları, ufalanmış kireç taşları ve birbirine tıpatıp benzeyen yüzlerce cılız çam ağacı arasında imkânsız bir tahmin oyunuydu.

Karanlıkta yürürken ne bir yere takıldım ne de düştüm, yani hızımı kesen hiçbir şey olmadı. Ama hayalet olmak, yanında harita uygulaması getirmiyordu. Üstelik karanlıktan daha az korkmamı da sağlamıyordu. Gece, kırılan dalların çatırtısıyla, insanı huzursuz eden mırıltılarla doluydu. Her birkaç dakikada bir korkudan ve çaresizlikten çığlık atıyordum. Çığlıklarım yankı yapmıyordu.

Televizyonda gördüğüm hayaletler gibi havada süzölmek için ne kadar çabalasam da mercan rengi bağcıklı babet giydiğim ayaklarımı bir türlü yerden kesemiyordum.

Tepemdeki yıldızlar şimdiye kadar gördüğümde daha parlaktı. Geri kalan her şey zifiri karanlığın içinde kaybolmuştu.

Yalnızca birkaç kez gitmiş olsam da kamp yapmayı hep sevmiştim. Yine de her seferinde gün batır batmaz ateşin başına kurulur ya da çadırıma girip fermuarını çekerdim. Doğa uzaktan güzeldi, yakındansa çoğu zaman ürkütücüydü.

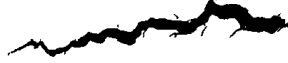
Her dal kırılmasında, her hışırtıda ya donup kalıyor ya da çığlık atıyordum.

Uzakta çakalların heyecanlı ulumalarını duyabiliyordum.

Başıma başka kötü bir şey gelmesinden korkmuyordum. Olabilecek en kötü şey olmuştu zaten. Korku, hayattayken hissettiğimden farklıydı. Nabzım hızlanmıyordu. Nefesim de öyle. Sadece yapayalnız olmanın, kaybolmuş olmanın, ölmüş olmanın dehşetini iliklerime kadar hissediyordum.

Bir dönemeci döndüğümde, kayalık bir çıkıntının üzerinden bana bakan iri, parlak gözler görünce çığlığı bastım.

Gözler kaybolmadı. Aksine, biraz daha yaklaşımlarıyla koşmaya başladım. Yıldızlar önümde birbirine karışırken var gücümle koşuyor, kimsenin duymayacağını bile bile yardım çığlıkları atıyordum.



Kayalık ufkun tepesinde gökyüzü çelik grisine dönerken bedeme yeniden ulaşmamı sağlayan çakallar oldu.

Uluyarak birbirlerini çağırmayı bırakmışlardı. Ama tanıdık gelen bir setten yukarı tırmanırken vadinin hemen ötesinden gelen hırıltı ve homurtuları duyabiliyordum.

Gördüğüm ilk şey mercan rengi ayakkabılarımdan biri oldu: Ayaklarımdaki ışıltılı yansımaların bu dünyaya ait harap ikizi. Toprağın üstünde öylece duruyordu, diline koyu bir şey bulaşmıştı.

Ayakkabının biraz ilerisinde beş çakal vardı. Hepsi cılız ve küçüktü; gündüz vakti olsaydı hiçbirinden korkmazdım. Ama karanlıkta işler değişiyordu. Sırtlarını birbirlerine vermişlerdi, gözleri yeşil yeşil parlarken birbirlerine hırlayıp duruyorlardı, çeneleri kanla kaplıydı. Artık bambaşka bir şeye dönüşmüşlerdi.

İçimdeki korku öylesine büyüdü ki taşıyamaz hâle geldim. “Geri çekilin!” diye bağırarak onlara doğru bir adım attım.

ANDREA'NIN ADINI VER

Beklenmedik biçimde hırlamalar bir anda kesildi ve beş baş birden bana döndü.

En yakınımıdaki çakal –başında koyu bir leke vardı– dudaklarını kıvrırarak iğne sivriligindeki dişlerini gösterdi.

Bir adım daha yaklaşp, “Defolun!” diye bağırdım.

Kulaklarını geriye yatırıp havayı kokladıktan sonra bedenimden birkaç adım uzaklaştılar.

Bağırmaya devam ederek bir adım daha attım.

Tam olarak geri çekilmediler ama yemeklerine de geri dönmədiler.

Başında koyu leke olan çakal boğazından kısık bir ses çıkardı, sonra diğerlerinin etrafında tur atmaya başladı. Bu sayede arkasındaki kalan şeyi görebildim.

Televizyondakiler dışında hayatımda hiç ölü bir beden görmemiştim.

Oysa şimdi kendi ölü bedenimle karşı karşıyaydım.

O an duyduğum dehşet ve tiksintiyle elektrik akımına kapılmış gibi oldum ve kan revan içinde yerde yatan cesetten kaçarcasına uzaklaştım. Bir bacağımın dizden altı lime limeydi, onu bedenime kapkara liflerle güç bela tutunuyordu. Karnımı parçalamışlardı, ıslak ıslak parlayan bağırsaklarımın bir kısmı toprağa dökülmüştü.

Yüzüm zarar görmemişti ama pembe-yeşil fularımın çözülerek açıkta bıraktığı boynum, loş ışıktaki bile belli olan morluklarla kaplıydı.

Başında koyu leke olan çakal geniş bir daire çizerek yeniden bana yaklaştı. Burnu kan içindeydi ve boğazından hâlâ o boğuk homurtuyu çıkarıyordu.

Sersemlemiş hâlde ona dokunmak için uzandım ama sertçe havladı, sonra kulaklarını yatırarak vadinin karanlık ucuna doğru uzaklaştı.

Diğerleri de onu takip etti ve hep birlikte çelik grisi karanlığa karıştılar.

NOELLE W. IHLI

Bense toprağın kararıp kayganlaştığı noktadan birkaç adım öteye oturdum ve güneş cesedimin üzerine doğana kadar orada öylece bekledim.



5. Brezia

BOULDER, COLORADO 2 YIL ÖNCE

Adamın evinde geçirdiğim üç günün ardından şunları öğrenmiştim:

Bahçedeki çıplak Barbieler, iki kızı Emma ve Kimmie'ye aitti. Çocukların yaşını kestirme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım. Ama illa bir tahminde bulunacaksam ördek tüyü gibi kabarık, beyaz-sarı saçlı iki küçük kızın altı ve dört yaşlarında olduğunu söyledim. Hâlâ bebek sayılırlardı. Genelde onlardan uzak duruyordum, adamın dokunduğu şeylere karşı temkinliydim.

Mutfak penceresinin altındaki bakımsız açelyaları karısı April dikmişti. April, hayattayken benim olduğum her şeyin tam tersiydi. Sessizdi. Sarışındı. Dal gibiydi. Sonsuz bir sabrı ve şefkati vardı. İçimden nefret taşar vaziyette kocasının peşinde odadan odaya dolaşmadığım zamanlarda onu izliyordum. Bulaşıkları yıkıyor, çamaşırları katlıyor, oyuncakları topluyor, kediye besliyor, kitap okuyor, kahvaltı hazırlıyordu. Geceleri onun yanına sokuluyor, sabahları onu öpüyordu. Başta dikkatli bakarsam onun da kocası gibi özünde berbat biri olduğunu göreceğimden emindim. Ama baktıkça kafam daha çok karışıyordu. Açık konuşmak gerekirse ilk başta ondan nefret etmişim, hatta belki de kötü biri olsaydı duyacağım nefretten daha fazlasını hissetmişim. Çünkü o kadar

huzurlu, o kadar budalaca bir saflıkla mutluydu ki. Tıpkı bir yıl önce kocasıyla çıkarken benim de olduğum gibi. Ama bu kadın onunla yıllardır evliydi.

Garajdaki kedinin adı Oscar'dı. Boulder'daki bu küçük tuğla evde yaşayanlar arasında evin erkeğinden benim kadar nefret eden tek varlık oydu. Garaj kapısı açıldığında bisikletlerin yanındaki küçük yatağında doğrulup boynunu uzatır, gelenin kim olduğuna bakardı. April ya da kızlardan biriye neşeli bir mırıltı çıkarır, içeri alınma umuduyla yanlarına koşardı. Ama gelen oysa ya hiç yerinden kıpırdamaz ya da garajdan kaçıp giderdi.

Dürüst olmak gerekirse Oscar *benden* de pek hazzetmiyordu. Ben yaklaştığımda ne yapıyorsa bırakıyor, birkaç saniye öylece bakıyordu. Ona dokunmaya kalkarsam geri çekilip başka yöne kaçıyordu. Bu durum tuhaf bir biçimde rahatlatıcıydı. Sanki hâlâ varlığımı bilen biri var gibiydi. Sözü geçen *biri* sarman bir kedi olsa bile.

Garajdaki nizami biçimde dizilmiş ve siyah keçeli kalemle itinayla etiketlenmiş koliler, Herriman, Utah'a gidecekti. U-Haul kamyonunun ücreti çoktan ödenmişti.

O ilk gün peşinde görünmez bir gölge gibi gezdim. Yüzyıl ortası tarzı mutfak masasında kahvaltısını yaparken. Sırf tanınmamak için mi uzattığını merak ettiğim Joaquin Phoenix sakalını keserken. Aşağı indiği sırada Kimmie'yle Emma'yı gıdıklarken.

Hayaletlerin yapabildiği söylenen her şeyi yapmayı denedim. Şunu söyleyebilirdim ki ya *Ghost Whisperer* tamamen palavra bir diziydi ya da başka türden hayaletler vardı. Çünkü ne bir kapıyı çarpabiliyordum ne (onun tepkisinden anlayabildiğim kadarıyla) odanın sıcaklığını aniden düşürebiliyordum ne de sesim duyuluyordu.

Gerçekten hiçbir şey yapamıyordum.

ANDREA'NIN ADINI VER

Bir anlığına kendi evimin yolunu bulmaya çalışsam mı diye düşündüm ama sonra bu fikri hemen aklımdan çıkardım. Boulder'ı bilmiyordum. İstesem bile yolumu bulamazdım.

Bir yanım Frank'i ve evimi özölüyordu. Ama orada beni bekleyen tek şeyin cesedim olduğunu biliyordum. Belki artık o bile yoktu. Müdürüm Robin, işe gitmeyince kaybolduğumu polise bildirmiş olmalıydı. Robin'i tanıyorsam polisi aramadan önce evime uğrayıp bana bakmayı tercih ederdi.

Gitmeden önce Frank'i de yanına almış olmasını umdum.



Gün içinde sıradan şeyler yapıyordu. Bodrum katta çalışma odası vardı; kahvaltıdan hemen sonra oraya çekiliyordu.

İşine dair yalan söylememiş olmasına şaşırmıştım. Gerçekten de yazılımcıydı. TreeHaus adında yeni kurulmuş bir teknoloji şirketinde çalışıyordu. Ne üzerine çalıştığını tam anlayamamıştım. Sürekli kod yazıyordu.

Hâlâ MatchStrike'ta aktifti. Yeni profilini yine aynı şekilde bulanık bir fotoğrafla açmıştı ve beni kandıran yalanlarla doluydu:

Bekârdı.

Adı Jamie Carver'dı.

Ruh eşini arıyordu.

Şimdiye kadar gerçek adının James Carson olduğunu öğrenmiştim.

Son girişinden bu yana gelen mesajları kontrol etmek üzere gizli sekmede MatchStrike uygulamasını açtı.

Dört farklı kızla konuşuyordu.

Nicole. Allie. Tena. Danae.

Nicole, açık ara favorisiydi. En hızlı ve en sık o kız cevap veriyordu. James/Jamie en çok onunla yazışmalarına kafa yoruyor,

hoşuna giden cümleler yazdığında bunları kopyalayıp diğer sohbetlere yapıştırıyordu.

Geçen yıl bana MatchStrike üzerinden gönderdiği mesajları düşündüm. Kaçını diğer sohbetlere kopyalamış, kaçını diğer sohbetlerden alıp yapıştırmıştı? Benimle ilk kez buluşmaya karar verdiğinde oltasında başka kimler vardı?

Bizim çıktığımız hafta karısı April'a ne söylediğini merak ettim. Benim evimde hiç kalmamıştı. Ama evimin köşesindeki küçük kafede saatlerce karşılıklı oturmuştuk. Onu evime davet etmeyi bile düşünmüştüm.

Sonunda gizli sekmeyi kullanarak beni araştırmaya başladı. Önce "Brecia Collier", ardından da "Brecia Collier cinayeti" yazdı.

İlk başlık şöyleydi: "Genç Kadın, Denver'daki evinin yan bahçesinde ölü bulundu."

Sayfayı kapatırsa diye tek bir cümleyi bile kaçırmak istemediğimden hızlıca okudum.

Polisler, cuma öğleden sonra kayıp ihbarı yapılan Coloradolü Brecia Collier'in evine gittiklerinde, kadının evinin yan bahçesinde boğularak öldürüldüğünü belirlediler.

Cumartesi günü çevrim içi olarak yayımlanan dava raporlarına göre Collier, işe gitmemesi üzerine mesai arkadaşları tarafından kayıp olarak bildirilmişti.

Adli tıp uzmanları, cinayet silahının Collier'in çöpünden alınmış bir uzatma kablosu olduğunu doğruladı. Dava raporlarına göre ölüm nedeni boğulma ve başa alınan darbeye oluşan travmaydı.

Polisler, görgü tanıklarından ya da olayla ilgili bilgi sahibi olabilecek kişilerden derhâl ortaya çıkmasını istiyor.

"Cinsel saldırıya dair herhangi bir bulguya rastlanmadı. Brecia'nın perşembe akşamı 20.30 sularında, çöpü çıkardığı sırada saldırıya uğradığını düşünüyoruz."

ANDREA'NIN ADINI VER

Bir iş arkadaşı, Collier'in işe gelmediğini fark edip polise haber verdikten sonra, polisler cuma günü öğleden sonra Collier'in evine gitmiş ama kapıyı açan olmamıştı. Ancak genç kadının arabası hâlâ evin önündeydi ve telefonuna da cevap vermemişti.

Collier'in kız kardeşi, cumartesi sabahı basına yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Ailem bu korkunç ve anlamsız trajediyle yıkıldı. Brexia, arkadaşları ve ailesi tarafından çok seviliyordu. En ufak bir bilgiye bile muhtacız. Lütfen, eğer bir şey biliyorsanız ortaya çıkın."

James/Jamie sekmeyi kapayıp yeniden MatchStrike'a geçmeden önce kardeşimin açıklamasını iki kez okudum. En ufak bir bilgiye muhtaç olmaları, aslında hiçbir şey bilmedikleri anlamına geliyordu.

Bunu kimin yaptığımı bilmiyorlardı. Pencerenin ardında yanıp sönen kırmızı-mavi ışıklar belirmeyecekti.

Ben ondan ayrıldıktan sonra James/Jamie'nin gönderdiği dengeşiz mesajları kimlere söylediğimi hatırlamaya çalıştım. Kız kardeşime. Lanelle'a. Robin'e. Belki birkaç arkadaşına daha. Hayat devam etmişti. Adam yan bahçemde belirdiğinde artık çoktan unutulmuştu.

Can sıkıcı gerçek şuydu ki mesajları olağandı. Arkadaşlarımdan çok daha beter hikâyeler duymuştum. Çevrim içi tanışma, "hayır" kelimesini duymaya tahammülü olmayan erkeklerle dolu bir kumar gibiydi. Ama içlerinden birinin, elinde uzatma kabloyla yan bahçemde belireceğini hayal bile edemezdim.

"Senin sorunun ne?" diye kulağına fısıldadım öfkeyle. Hiçbir tepki vermedi. Bunun yerine Nicole'e yeni bir mesaj yazdı: *Cumartesi akşamı O'Michaels'ta buluşalım mı?*

Nicole neredeyse anında kabul etti.

Düzenli dosyalığının en üstünde duran kâğıt parçası U-Haul fişiydi. Kamyon pazar günü için kiralanmıştı.

Nicole'ün sohbet penceresindeki küçük profil fotoğrafına dikkatlice baktım. Aralarına kusursuz biçimde ışıltı atılmış kumral saçları vardı. Hafif bir makyaj yapmıştı. Gülümsemesi büyüleyiciydi. Bildiğim bir şey varsa o da şu anda "Jamie Carver"ın tabiri caizse ağzının içine baktığıydı.

Çünkü o da güzeldi. Güzel şeylerin zehirli olabileceğini hatırlamanıza bile kalmadan sizi kendine çeken türden bir güzellikti.

Nicole'ün mesajını okurken dudakları hafifçe kıvrıldı fakat odanın tavanında yankılanan minik ayak seslerini ve onlara eşlik eden kahkahaları duyunca gülümsemesi yüzünden silindi.

Gizli sekmeyi kapayıp kulaklığını takışını izlerken son üç gündür içimde kaynayıp duran öfke kabarmaya başladı. Hâlâ bir bedenim olsaydı titriyor olurdu. Ama olmadığından bütün dünya bulanıklaşıp âdeta elektriklendi.

İşte o anda hafif bir pat sesi duydum ve bilgisayarının ekranı karardı.

Kulaklığı bilgisayardan sinirle çıkardı, sonra da suçlu oymuş gibi masaya fırlattı.

Siyah ekrana hayretle bakarken içimdeki o kabarma hissi yok oldu ve yerini umut gibi bir şey aldı.

Bunu ben mi yapmıştım? Bilgisayarlar sık sık bozulurdu. Ampuller de öyle. Yani tesadüf olabilirdi.

Ama ben tesadüf olduğunu sanmıyordum.



6. Skye

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

Onları Blacks Creek Yolu'nun eteklerindeki cesedime götüren, işe yaramaz cep telefonum olmuştu. Üniversiteye gitmek üzere yola çıkmam gereken günden üç gün sonraydı.

Hattım çekmiyor olsa da telefonum Boise ve Kuna'daki baz istasyonlarına sinyal göndermişti. Polisler nihayet aramaya başladıklarında beni bulmaları çok da zor olmamıştı.

Uyanacağımdan ümidi kesene kadar cesedimin başında en az yarım saat nöbet tutmuştum.

Elbette uyanmamıştım. Çünkü bu, ölümle burun buruna gelmek değildi. Sahiden ölmekti.

Tenim kül rengini almış, o hastalıklı gri-kahverengiye dönme-ye başlamıştı bile. Yarı kapalı gözlerimi örten toza bulanmış siyah buklelerime dokunmak için uzandım ama sonra elimi geri çektim. O artık ben değildim. Sadece ölmüş bir kızdı.

Gerçekten öldüğümü kabullendikten sonra bile biraz daha bekledim. Tanrı beni ıslayacak mıydı? Herkesin bahsettiği o ışık ne-redeydi?

*Tonta**, dedim kendime. Umut etmeme kızmıştım.

* (İsp.) Aptal. -ç.n.

Sonunda yürümeye başladım. Arabayla Blacks Creek Yolu'nun eteklerine geldiğimiz yolu takip ettim. Yönümü biliyordum.

Ölü ya da diri, sadece anneme kavuşmak istiyordum.

Çıplak tepelerin arasından kıvrılarak ilerleyen iki şeritli, dar otoyolun mucurlu kenarında yürüyordum. Gerçi istersem yolun ortasından da yürüyebileceğimden emindim. Ama akşamın alacakaranlığında yoldan geçen az sayıda araçtan biri bana çarparsa ne olacağını bilmiyordum. Ölümün, ezilirsem erişeceğim bir başka seviyesi daha var mıydı? Ölmek, farklı seviyeleri olan bir video oyunu gibi miydi? Eğer öyleyse kaç seviye vardı?

Artık ölümle ilgili başka sürpriz yaşamak istemiyordum. Bu yüzden kenardan yürümeye devam ettim.

Yola düştüğümde saat zaten hayli ilerlemişti. Çok geçmeden güneş kanyonun duvarlarının arkasında gözden kayboldu. Ama ben yürümeye devam ettim.

Bir ara bir geyik ailesi tepeden önüme indi. Ben yaklaşmca büyük olan başını kaldırıp bana doğru baktı, uzun kulaklarını öne arkaya sallayarak dinledi. Yumru dizli yavruları iki yanını sarmıştı. Tam olarak içlerinden geçmedim. En azından beklediğim şekilde olmadı. Daha ziyade parçalara ayrılarak onların bacaklarının ve kalçalarının arasındaki hava boşluklarına saçıldım.

Bunu yapmamı izlediklerine yemin edebilirdim. Sonra tekrar yol kenarındaki kahverengi dikenli sapsların arasında biten taze otları yemeye koyuldular.

Yürümeye devam ettim. Güneş artık tamamen batmış, önümde ızanan yol dışında bir şey görmek epey zorlaşmıştı.

Sığ dere yatağının yanında uzanan bedenimi düşündüm. Onu orada bıraktığım için biraz suçlu hissediyordum.

Sonra James'i düşündüm. Çıkardığı sesleri. Yerde yatan kızdan uzaklaşarak aceleyle arabasına doğru giderken ellerini kot pantolonuna silişini.

ANDREA'NIN ADINI VER

Sonunda bu sessiz ve sonsuz tepeleri aşıp eve vardığımda beni neyin beklediğini düşündüm. Annem polisi aramış mıydı? Ken onlara, sık sık sıcak çikolata almaya ve benimle flört etmeye gelen bekâr adamı anlatır mıydı?

Evden ne kadar uzakta olduğumdan emin değildim. Tahmin yürütecek olursam yirmi beş kilometre vardı. Eğer canlı olsaydım bu kadar yolu yürümem bütün geceyi ve hatta sonraki günü bile alırdı.

Ama durmam, dinlenmem, susuz kalmaktan ya da tepelerde gördüğüm parlayan gözlerden biri tarafından kovalanmaktan korkmak gibi dertlerim olmadığından tahminimce birkaç saatte Kuna'nın ana caddesine varmıştım.

Sokaklar daha önce hiç görmediğim biçimde ıssızdı. Alışveriş merkezinin otoparkını geçmiş, kasanın altındaki ışıklarla loş şekilde aydınlatılmış Daily Grind'ın pencerelerinden içeri bakıyordum ki önüme bir sokak kedisi fırladı. Ona seslendiğimde dönüp bakmadı bile.

Birkaç saat sonra Ken, sabah müşterileri için dükkânı açmaya gelecek, sessiz lobiye makine sesleri ve taze *espresso* kokusu dolduracaktı.

Bir yanım dünyadaki bu güvenli köşemi bırakmak istememişti zaten. Küçük bir kasabada, küçük bir hayat süreceğim anlamına gelse bile. Burada tek bir erkekle bile öpüşmeden liseden mezun olmuşum.

Ve artık hiç öpüşemeyecektim.

Sonunda eve vardığımda içerisi sessizdi. Sadece verandanın ışığı yanıyordu, o ışıkta tanıdık ön kapıyı görmek içimi hem özlemle hem de tarifsiz bir çaresizlikle doldurdu.

İlk başta eve nasıl gireceğimi bilemedim. Ama birkaç dakika sonra parçalara ayrılarak kurutucunun hava deliğinden geçebileceğimi fark ettim ve o daracık aralıktan içeri süzüldüm. Bir nevi hapşırık gibiydi. Ama hapşırık bendim.

Annemi benim odamda uyurken buldum. Üzerinde perşembe

NOELLE W. IHLI

sabahı –onu son gördüğümde– giydiği kazak vardı. IEÜ *sweats-hirtü*, burs mektubum geldikten sonra bana da aldığıın aynısıydı.

Yüzü sanki ağlayacakmış gibi buruşmuştu. Alnı kırışmıştı. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü. Ama nefes alış verişleri derin uykuda olduğunu gösteriyordu.

Yanına uzanıp kolumu beline doladım, başımı saçlarına gömdüm. Sonra gözlerimi yumup saçlarının kokusunu hatırlamaya çalıştım. Akşam yaptığı yemeğin baharatları. Fildişi sabunu. Ve tarif edemediğim bir şey daha. Tamamen ona ait bir şey.

İçli içli inledi, ardından dişlerini gıcırdattı.

“Geçti, anne,” diye fısıldadım.

Ses kesildi.

Bir yanının belki de beni duyabildiğini düşününce içimdeki çaresizlik öyle büyüdü ki sanki artık tamamen o çaresizlikten ibarettim. “Üzülme. Hâlâ buradayım. *Te quiero*,” dedim. “Beni duyabiliyor musun?”

Annem çığlık atarak yatakta doğruldu, doğrulur doğrulmaz da komodinin üstündeki telefonuna sarıldı. Bu sırada orada duran su bardağımı yere devirdi. Bense yataktan fırladığım gibi odanın köşesine çekildim.

Birkaç saniye boyunca telefonunun mavi ışığına baktı, yüzü hâlâ buruştu. Sonra telefonu dikkatle yerine koydu ve tekrar yatağıma uzanıp İspanyolca bir şeyler mırıldandı.

Birkaç adım yaklaştım. “Anne?”

Bir müddet gözünü kırpmadan tavanı seyretti. Islak yanaklarındaki çilleri görebilecek kadar yanma yaklaştığımda bile gözlerini oradan ayırmadı.

Sonra olduğum yere, halının üstüne oturup annemin hıçkırıklarını dinledim. En sonunda ışığı kapadı.

Büyürken pek göze çarpan biri değildim. Açıkçası öyle olma-

ANDREA'NIN ADINI VER

sını tercih etmiştim. Sınıfta hiç parmak kaldırmayan sessiz Latin kızdım. Otobüste ne pahasına olursa olsun göz temasından kaçınan kızdım. İnsanların beni görmeden yanımdan geçip gitmesine alışkındım. Bu durumun tek istisnası annemdi, o beni hep görürdü.

Ama artık göremeyecekti.



7. Meghan

OQUIRRH SIRADAĞLARI, UTAH 1 YIL ÖNCE

Çakalların ardından kanatlı leşçiller çıkageldi. Kargalar, saksağanlar, eşek arıları, sinekler. Hatta zayıf bir kartal bile.

Ben olduğum yerde kaldım çünkü başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Daha fazla karanlıkta ağaçların ve kayaların arasında yol bulmaya çalışmak istemiyordum. Tekrar ormanda kaybolma riskini göze alamazdım.

Parçalanmış bedenimi görmenin şokunu atlatmak sandığım kadar uzun sürmedi. Leşçillerin işlerini yapıp ganimetten pay kapmaya çalışmalarını merakla izledim.

İkinci gün güneş battığında bedenim büyük ölçüde kemik yığınınına dönmüştü. Ama bunlar öyle beyaz, ağartılmış kemikler değildi. Daha ziyade çorbalık gibiydiler. Kırmızı, çiğ, deriden ve kastan tamamen sıyrılmış. Hayvanlar kıyafetlerime dokunmamış, yalnızca aradıkları şeye ulaşmalarını engelleyen yerleri yırtmışlardı. Pembe-yeşil tül fularım dikenli bir çalının dibine savrulmuştu. rüzgâr estiğinde bayrak gibi dalgalanıyordu.

Parlak tüylü bir karga, ayakkabılarımdan birine özel ilgi duymuştu. Epey uğraşarak onu karışıklığın arasından çıkarmış ve kayaların arkasına sürüklemişti.

İlk başta kargaları ve eşek arılarını kovmaya çalışmıştım, tıpkı

ANDREA'NIN ADINI VER

çakallara yaptığım gibi. Fakat bu sadece içimde güçlü duygular uyandırmayı başarabilirsem işe yarıyordu.

Karanlıkta, boğazımı sıkan ellerle uyandığımı düşündüğümde işe yaramıştı.

Ya da iyi olmadığımı artık mutlaka anlamış olan annemle babamı düşündüğümde.

Ya da ormanda ölü ve kayıp olduğumu, cesedimin çakallara, kargalara yem olduğunu düşündüğümde.

Bu güçlü duyguları bir süre daha canlı tutmaya çalıştım. Etrafımdaki dünyayı hâlâ etkileyebildiğimi düşünmek biraz olsun içimi rahatlatıyordu. Etkilediklerim sadece arılar ya da bacağımı kemirmek isteyen bir kuş olsa bile.

Ama bir müddet sonra tükendim. Uzun süre öfkeli, üzgün ya da tiksiniş hissetmek mümkün değildi; hayattayken de yapamazdım zaten. Nitekim günler geçtikçe durumumu kabullenmeye başladım.

Uçmayı denedim.

Söylemesi biraz utanç verici fakat ben hayaletlerin uçabildiğini sanıyordum. İzlediğim her filmde öyleydi çünkü. İlk önce kendimi havada süzölmeye zorladım. Olmadı. Sonra rüyalarımındaki gibi havaya sıçrayıp kollarımı çırpmaya başladım. Bu da işe yaramadı. Devrilmiş bir ağacın gövdesine, ardından çelimsiz bir çam ağacına bile tırmandım; biraz daha yükseklik kazanırsam belki işe yarar diye düşünmüştüm. Ama bütün havası sönmüş bir balon gibi tekrar yere süzöldüm.

Nedense bu durum, çok daha yoğun bir umutsuzluğa kapılma neden oldu. Ben de bu hissi kolumu kemiren kargaları uzaklaştırmak için kullandım.

Sonunda sıkıntıdan ve huzursuzluktan (bir de ağaçlardan atlamaktan yorulmuştum) daha önce koştüğüm yönün tersinde açıklığın etrafını dolaştım. Arabasıyla geçtiği dar, toprak yolu buldum. Toprakta hâlâ belli belirsiz lastik izleri vardı.

Tahminimce birkaç kilometre boyunca o yolda yürüdüm. Yol çatallandı, sonra tekrar çatallandı, sonra bir daha çatallandı. Öyle ki yürümeye devam edersem geri dönemeyebilirim diye düşündüm.

Yol üstünde gördüğüm tek tabela, resmî olmayan bir yön levhasıydı ve üzerinde “Ophir Kanyonu – 10” yazıyordu. Bu isim bana hiç tanıdık gelmemiştir. Ve bütün gün tek bir arabanın bile sesini duymamıştım.

Bu yüzden olduğum yerde kaldım.

Daha büyük kanatlılar artık kalıntılarım ile ilgilenmeyi bıraktıktan sonra sahneye karıncalar çıktı. Günlerce onları izledim; sırf düzenli bir kaos hâlinde yuvalarından çıkışlarını daha iyi görmek için sonunda kemiklerime biraz daha yaklaştım. Karıncalarda insanı hipnotize eden bir şey vardı. Yakından bakarken bile ne yaptıklarını tam olarak anlayamıyordum. Çeneleri o kadar küçüktü ki sürekli gidip gelmelerine rağmen pek bir şey başaramıyor gibiydiler ama birkaç gün içinde o çorbalık kemikler tertemiz olmuştu. Kalıntılarımı öyle görmek rahatlatıcıydı. Artık sadece kül rengi ve beyazlardı. Kan kalmamıştı.

Bunun için karıncalara minnettardım.

Geceler beni hâlâ korkutuyordu. Güneş battığında karıncalardan uzaklaşıp vadinin kuru dere yatağıyla buluştuğu yerdeki kaya çıkıntısının altına çekiliyordum. Orada birkaç iri taşın üzerinde yer alan geniş, düz bir taş vardı, arkamdan hiçbir şeyin sinsice yaklaşamayacağını bilerek o taşın üstüne uzanıp yıldızları izliyordum.

Sık sık onu düşünüyordum. Gracie’s’te konuşurken gözlerinin ne kadar sevecen ve nazik olduğunu. Karanlıkta, ormanda, bedenimin bir daha kalkmadığı yerde bilincim yerine gelirken ay ışığında nasıl da soğuk ve öfkeli baktıklarını.

Beni ya kucağında taşıyarak ya da sürükleyerek arabadan epey uzaklaştırmıştı. Cesedimin yattığı yer, toprak yoldan en az yüz metre ilerideydi. Arabasıyla o kayalık ve ağaçlarla çevrili araziye giremezdi. Başka bir araba toprak yola sapsa bile kemiklerini

ANDREA'NIN ADINI VER

ancak doğru noktaya gidip dikkatlice bakarsa fark edebilirdi. Ne var ki kemiklerim her geçen gün manzarayla biraz daha bütünleşiyordu.



Tam anlamıyla uyumuyordum ama birkaç gün sonra dalabildiğimi fark ettim. Uyuyakalmak gibiydi.

Zihnimi boşaltıp gevşediğimde dalmaya başlıyordum. Rüya görmeye benziyordu ama ne göreceğimi kendim seçebiliyordum. Anılarımı dilediğim zaman hatırlayabildiğimi fark etmişim, üstelik bunu hayattayken yapamadığım kadar kolay ve ayrıntılı yapabiliyordum. Yaşadığım ya da gördüğüm her şey bir düşte yeniden tecrübe edilmek üzere beni bekliyordu.

Büyüdüğüm evin arka bahçesinde hayli vakit geçirdim. Ödevlerimden ve uyku saatinden kaçmak için bazen bir battaniye kapar, arka kapıdan sessizce çıkıp tramboline uzanırdım. Ben battaniyeye sarınmış hâlde gökyüzüne bakarken verandanın ışıkları yandı, yıldızlar birer birer belirdi. Cırcır böceklerinin ve yan tarafta mangalını temizleyen komşumuzun sesini neredeyse duyabiliyordum, havada hâlâ kömür kokusu vardı.

Son doğum günümü düşündüm. Sharesa'yla beraber Bear Lake'te bir Airbnb ve jet ski kiralamıştık. Gölde son sürat giderken rüzgâr yüzümüzü yalıyor, bizse çılgınlar gibi gülüyorduk, sonra birden durduğumda jet ski sarsılmıştı, ikimiz birden buz gibi göle düşmüştük. O kadar çok gülmüştük ki neredeyse gülmekten jet skiye geri çıkamayacak hâle gelmiştik.

Annemle babamı düşündüm. Evden ayrıldığımdan beri onlarla pek görüşmemiştim. Zihnimde Noel sabahları, aile yemekleri, sinema geceleri, bisiklet gezileri arasında süzülüp durdum, hatta bazen eve geç geldiğim ya da notlarım düştüğü için azarlandığım zamanları bile düşündüm. O anılar bile içimi ısıtıyordu.

Vakit geçirmek için iyi bir yoldu.

Fakat bazen bir anıya o kadar çok dalıyordum ki çevremdeki sert kayaları ve ayaklarımın altındaki kana bulanmış toprağı fark etmem, kemiklerimin açıklığın her yanına dağılmış olduğı yere geri dönmem biraz zaman alıyordu.

Anılarda çok uzun süre kalırsam ya da kendimi fazla kaptırırsam ne olacağını bilmiyordum. Bu yüzden temkinli keşifler yaparak devam ettim.

Beşinci gün –en azından ben beşinci gün olduğunu düşünüyordum, emin olmamın hiçbir yolu yoktu– ilk araba sesini duydum. Uzaktan geliyordu. Ama kesinlikle arabaydı.

Koşabildiğim kadar hızlı koştum. Başka bir deyişle, hayattayken bu hızımı görseydim kendimle gurur duyardım ama uçmakla kıyaslandığında hâlâ biraz hayal kırıklığı yaratıyordu. Hâlbuki bir hayalet olarak uçabiliyor olmam gerekirdi.

Toprak yola ulaştığımda arabanın virajı döndüğünü gördüm. Yokuştan aşağı iniyordu. Bana doğru geliyordu.

Olduğum yerde, yani yolun tam ortasında kaldım. Mantığa aykırı biçimde beni görebileceğini umuyordum sanırım. Ya da arabayı durdurabileceğimi. Veyahut araba içimden geçerken bir şeyler hissedeceğimi.

Yukarıdakilerin hiçbirisi olmadı. Araba yoluna devam etti, bu bozuk toprak yola göre biraz fazla hızlıydı. Arabayı durduramadım. O da içimden geçmedi. Bunun yerine çarpıştığımızda beni yol kenarına savurdu. Yumuşakça. Sanki bir çalı topağı ya da plastik poşetmişim gibi.

Orman yeşili RAV4 yolun sonunda bir toz bulutu içinde gözden kaybolmadan hemen önce içindekileri gördüm. Bir kadınla bir adamdı. Neyse ki o değildi. Çift hemen hemen benim yaşlarımdaydı. Yirmilerinin ortalarında. Müziğin sesini sonuna kadar açmışlar

ANDREA'NIN ADINI VER

dı, kahkahaları da üstüne biniyordu. Araba yoldaki bir çukurdan geçerken kadının adama nasıl baktığını gördüm. Bakışları aşkla, güvenle doluydu. Hayatta ve birlikte olmaktan mutluydu.

İçimi tarifsiz bir hüznün kapladı. Gracie's'te işte bu hissi, bu bağı arıyordum. Ama arzularım beni buraya getirmişti. Hayatım burada bitmişti. Benden geriye kalan tek şey buydu. Yirmi üçte duran, anılarla dolu bir kuyu.

İşte o zaman gördüm.

Yolun kenarındaki ayakkabıyı.

Benim ayakkabım. Karganın alıp götürdüğü ayakkabım.

Bir çalının arasında duruyordu, mercan rengi çoktan kirli sarı-kahverengiye dönmüştü, üstüne de kan olduğunu bildiğim pas rengi lekeler vardı.

Yol kenarındaki banket sayılabilecek bir çukurdaydı. Tam olarak göz önünde değildi ama gizli de sayılmazdı. Geri kalanım gibi değildi.

Yani biri doğru anda bakarsa onu görebilirdi.



8. Brezia

BOULDER, COLORADO 2 YIL ÖNCE

Sonraki birkaç gün bilgisayarımı tam on iki kez bozdum.

Apple destekle bir saat telefonda konuştum, sonunda da yeni bir bilgisayar siparişi verdi. Ertesi sabah eline ulaşsın diye fazladan ücret bile ödedi.

Bu da işe yaramayınca elektrikçi çağırdı. Elektrikçi, bodrumla garajdaki kabloları kurcaladı, birkaç gevşek bağlantıyı onardı ama daha kapsamlı bir bakım istiyorsa 600 dolar ödemesi gerektiğini söyledi.

James kabul etmedi. Zaten yakında taşınacaktı. *Evi kim satın alacaksa o uğraşsın*, dedi.

O patlama sesi ve siyah ekran, içimdeki öfke, nefret ve tiksintiyi yüzeye çağırdığımda oluyordu. Bunu yapmak zor değildi. Özellikle de karşımda, bodruma kapanıp işe gömülmüş gibi yaparken aslında tüm gününü elinde diyet kolayla MatchStrike başında geçiren insan suretine bürünmüş böyle bir çöp varken. Bu sırada o minik sarışın kızlar yukarıda oyun oynuyor, anneleri de ona yemek yapıyor, bulaşıklarını yıkıyordu.

Ekran on ikinci kez karardıktan sonra Kimmie bodrum kapısına geldi. Akşam yemeği saati çoktan geçmişti. James, “aptal bilgisayar” yüzünden işlerinin aksadığını söyleyerek yukarı çıkmamıştı.

ANDREA'NIN ADINI VER

Kimie kapıyı tıklattı. Ardından kapı kolunu çevirmeye çalıştı. “Baba, bana kitap okur musun? Annem okuyacağını söyledi.”

Yanıt alamayınca tekrar denedi. Bu kez daha yüksek sesle konuştu. “Baaabaaa! Annem seni çağırmamı söy—”

James ayağa fırlayıp kapıyı sertçe açtı. Kimie’nin küçük eli hâlâ kapı kolundaydı, kızcağız içeri düşüp dirseğini kapının çerçevesine çarptı.

“*Annene* meşgul olduğumu bildiğini söyle,” dedi James dişlerini sıkarak. Küçük kızın iri mavi gözlerinin yaşlarla dolmasını, alt dudağını ısırmasını tamamen görmezden gelmişti.

“Tamam,” diye fısıldadı kız, sonra koşarak yukarı çıktı.

Bunun ardından bir süre durdum, bu kez içimi öfke yerine suçluluk doldurmuştu.

Belki de artık bana zarar veremeyecek bir ayıyı dürtmek adil değildi.

Ben onunla uğraşırken “lanet bilgisayar” hakkında söylenip elini yeni kestirdiği kısa saçlarının arasından geçirerek Nicole’e yalnızca bir kez mesaj attı.

Duygularımı yeniden çağırmaya çalıştım. Onu durdurmak istedim. Ama içimdeki öfkeyi ve dehşeti uyandırmaya çalıştıkça kendimi sıkılmış bir bez gibi hissediyordum. Hani saatlerce ağladıktan sonra bir anda durursunuz ya, işte öyle bir şeydi. Artık hiçbir şey hissedemiyordum. Sadece yorgun ve boştum.

Onu izlerken Nicole’e cumartesi günkü buluşmaya kesin olarak geleceğini ve bilgisayar sorunları yüzünden onunla daha erken irtibata geçemediği için üzgün olduğunu yazdığını gördüm.

Sonra April ve kızların yanına çıktım.

April’la Emma boş oturma odasında yapboz yaparken Kimie de bir gün önce kanepelerin olduğu yerde, halının üstünde daireler çizerek koşturuyordu. Nakliye kamyonu pazar günü gelecekti. Neredeyse her şey kolilenmişti.

Kedi Oscar, April’ın kucağına yayılmış, yapboz parçalarını

yerleştiren elini izliyordu. Odaya girdiğimde başını çevirip benden tarafa baktı ama yerinden kıpırdamadı.

“On beş!” diye bağırdı Kimmie, bir turu daha tamamladığında. “On altı!” Soluklanmak için durdu. “Anne, sence yüze çıkabilir miyim?”

April gülümsedi. Yorgun ama mutluydu. James “alışırken” geç saatlere kadar eşyaları toplamıştı.

İlk gece gördüğümde düşündüğümden daha genç olduğunu fark ettim. Tıpkı kızlar gibi April’in da hafif dalgalar hâlinde omuzlarına dökülen yumuşacık, uçuk sarı saçları vardı. Ela gözlerini kısararak yerdeki yapboz parçalarına baktı. Kenar parçalarını ayırıp Emma’ya doğru itişini izledim. Emma, “Anne! Bir parça daha buldum!” diye ciyakladı.

April başıyla onaylayıp parçaları ayırmaya devam etti, diğer eliyle de Oscar’m başını okşuyordu. “Sanırım gitmeden bunu bitirebileceğiz.”

Gözlerimi yumdum ve karısıyla iki küçük kızını her görüşümde içime dolan öfkeyi bastırmaya çalıştım.

James onları hak etmiyordu. Onlarsa James gibi birine mahkm olmayı hiç hak etmiyorlardı. Sadece henüz farkında değillerdi.

Duygularım yükselip üzerime bir dalga gibi çökerken Oscar’ın gerildiğini ve başını kaldırdığını gördüm. Mırlamayı kesmişti, April’in kuşağından fırlamaya hazır görünüyordu.

Geri çekilip bodrum merdiveninin başında birkaç dakika bekledim. Sonra dayanamayıp tekrar aşağı indim.



Nicole’un cevap vermesi biraz zaman alınca belki ilgisini kaybetmiştir, belki de onun –katil olmasa bile– dengesiz biri olduğunu anlamıştır diye umut etmeye başladım.

ANDREA'NIN ADINI VER

Ama sonra, cuma sabahı MatchStrike sitesini yüzüncü kez yenilediğinde, Nicole'den yeni bir okunmamış mesaj belirdi.

Mesajı açar açmaz bilgisayarını kapadım. Yeniden başlattığımda yine kapadım. Üçüncü seferde artık yorulmuştum. Bu kez engellemedim, mesajda Nicole'ün onu soğuk bir tavırla reddetmiş olmasını umuyordum.

Ama umduğum gibi olmadı.

Yaşadığın teknik sorunlardan dolayı çok üzüldüm. Neredeyse kendimden şüphe etmeye başlamıştım!! Hah. Yarın Twiggs'te buluşalım mı? 7 hâlâ uygun mu? Ama umarım 1.45 boyunda, 300 kilo filan değildir...

Gülümsediğini gördüm. Nicole'ü hayal kırıklığına uğratmayacaktı. O tuhaf sakalını kestiğinden beri onu ilk tanıdığım günkü kadar yakışıklıydı.

Ne cevap vereceğini birkaç dakika düşündü. Sonunda şöyle yazdı:

Biraz gerilmeye başladım. Boyum 1.55, kilom da 265. Uygun mu? Uygunsa 7 harika.

Nicole neredeyse anında bir sürü kahkaha emojiyle cevap verdi.

James'in gülümsemesi daha da genişledi.

Nicole'ü tekrar ağına düşürmüştü.

Öğle yemeği için yukarı çıktığında April'a, onlar taşınırken işlerinin bir kısmını devralacak bir yazılımcıyla görüşmesi gerektiğini söyledi. Dikkatinin çok dağılmasını istemiyordu.

Kızlar tamamlanmış yapbozun etrafında koştururken kupaları balonlu naylona sarıp diğer mutfak eşyalarının olduğu koliye yerleştiren April başıyla onayladı. "Teşekkürler, bebeğim. Sonrasında film izlemek ister misin? Çok geç değilse tabii. Burada son gecemiz olduğuna hâlâ inanamıyorum." Bakışları kocasını aşip

koridorun sonuna odaklanırken yüzü biraz düştü. “Burayı çok özleyeceğim. Emma’yla Kimmie’yi hastaneden getirdiğimiz günü hatırlayıp duruyorum.”

James karısının kolunu sıktı ve dolaptan henüz paketlenmemiş kupalardan birini alıp su doldurdu. “Evet, burada bir sürü anımız var. Ama yenilerini yaparız.”

Midem bulandı. April hüzünlü bir tebessümle eşyaları kolilemeye devam ederken o, bardağını alıp bodruma geri indi, inerken hafifçe ıslık çalıyordu. Muhtemelen Nicole’le buluşmasını düşünüyordu.

Mutfaktaki ampul, April’in başının tepesinde yanıp söndü.

İşte o anda buluşmaya gitmeye karar verdim.

Ne yapabileceğimi bilmiyordum. Anladığım kadarıyla pek güçlü değildim. Yanıp sönen bir ampul ve bozulan bir bilgisayar, onu başka birine zarar vermekten alıkoymayacaktı.

Ama denemek zorundaydım.



9. Skye

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

Annem daha gün doğmadan uyanmış, önünde bir kupa sade kahveyle mutfak masasında oturduğu yerden telefonda birilerini arıyordu. Ben de yanına oturup camdan ufukta beliren gri ışığa baktım.

Geçen yıl Daily Grind'da işe başlayana kadar kahve içmezdim. Ama o günden sonra, annemi bir hayli sevindirerek evde içeceklerin aynılarını yapmaya başlamıştım. Sabahları okula gitmeden önce birlikte soya sütlü *latte* ya da karamel *macchiato* içerdik.

Aniden içim kederle dolunca bunun ne kadar süreceğini merak ettim. Asla yaşayamayacağım hayatın yasını ne zamana kadar tutacaktım?

Hayatta sayısız küçük, güzel şey vardı. Okuldan sonra evde ödevimi yaparken akşam güneşinin pencereden içeri süzülmesi. Yeni demlenmiş kahvenin dudaklarımda bıraktığı tat. Annem ne zaman bana sarılsa saçlarının burnuma dolan kokusu. Günümün parçası olarak görüp önemsemediğim şeyler. Artık asla yaşayamayacağım şeyler. Kendime üniversiteye gitmekten korktuğumu söyleyip durmuştum, oysa sadece gergindim.

Annem önce karakolu aradı.

Ona biraz daha yaklaştığımda telefonda konuşulanları sanki ben de hattaymışım gibi net bir biçimde duydum.

Kısa sürede aslında kimsenin beni aramadığını anladım. Gerçek anlamda aramıyorlardı.

On sekiz yaşındaydım. Yasal olarak eve dönmek zorunda değildim.

Telefonumun doğrudan telesekretere düşüyor olması, beni bulmaları için gerekli olan kaynağı ayırmalarına yeterli değildi.

“Kayıp kişi başvurusu sisteme işlendi,” dedi karşıdaki kadın sabırla. “Şu an için size söyleyebileceğim tek şey bu. Ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum ama en kısa sürede bir memur sizinle iletişime geçecektir. Yeni bir şey öğrenirseniz lütfen beni haberdar edin.”

Annemin elini yumruk yapmasını izledim. Dişlerini sıktı. “Daha önce hiç böyle bir şey yapmadı. Hiç. Bugün birlikte IEÜ’ye gidecektik. Üniversiteye yeni başlıyor. Fena hâlde ters giden bir şeyler var.”

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. “Anlıyorum. Bir memur en kısa zamanda sizinle iletişime geçecek. Muhtemelen gün içinde, sabah saatlerinde.”

Annem telefonu kapayıp hemen ardından babamı ararken elleri titriyordu.

Ebeveynlerim ben beşinci sınıftayken ayrılmışlardı. Babam sevgilisi Sandy’yle birlikte Oregon’a taşınmıştı. O zamandan beri onu yılda sadece iki kez görüyordum. Pek yakın sayılmazdık. Yine de telefonu ilk çalışında açtığında içim hem sevinç hem de hüznle doldu, iki duygunun birbirine karışmasıyla neredeyse bayılacak gibi oldum.

“Marisa? Polis onu arıyor mu? Eve döndü mü?” diye sordu annem daha konuşmadan.

Mutfak masasının üzerindeki ampul birdenbire deli gibi yanıp sönmeye başlayınca annem başını kaldırıp ona baktı. Kalkıp ışığı kapadı ve mutfağın yarı karanlığında kahvesini lavaboya döktü.

“Pek bir şey yaptıkları yok,” dedi titreyen sesiyle. “Saat altıda

ANDREA'NIN ADINI VER

açılır açılmaz iş yerine gideceğim. Dün gece kimseye ulaşamadım.”

Babam kısık sesle küfrettikten sonra boğazını temizledi. “On uçağına bilet aldım. Öğlene doğru orada olurum. Onu bulacağız, Mari. Bulacağız. Bilgisayarına girebildin mi? Belki üniversite konusunda kararsız kaldı ya da başka bir şey olmuştur.”

Sesindeki çaresizliği duyabiliyordum. Belki korkunç olmayan bir açıklaması olabileceğine dair umudu. Sorumsuzluk yapmış olsam da belki de güvenli bir yerdeydim.

Polisler beni tanımasa da onlar gayet iyi tanıyordu. Asla eve dönmemezlilik etmezdim.

Annem başını iki yana salladı. “Defalarca denedim ama şifresini bir türlü bulamadım.”

“Bilgisayarda bulacak bir şey yok,” dedim ona. “Boşuna uğraşma.” Ama ben daha sözümü bitirmeden annem bir kâğıt parçası alıp üstüne “1025” ve “Mickey” yazdı. Mickey, ben beş yaşındayken sahiplendiğimiz dakhund cinsi köpeğin adıydı. 1025 ise ilkokuldayken annemle birlikte açtığımız ortak banka hesabının şifresiydi. Bilgisayarımın gerçek şifresiyse Britney Spears’ın bir şarkısının nakaratından oluşturduğum harf ve rakam kombinasyonuydu. Annem onu asla tahmin edemezdi.

Babamla konuşmasını bitirdiğinde masaya geri oturup gözlerini telefonuna dikti. Ben de oturup gözlerimi telefona diktim, çalmasını umut ediyordum.

Başıma ne geldiğini öğrenmek beni geri getirmeyecekti.

Yine de bulunmayı, onun beni bulmak istediği kadar istiyordum.

Ama en çok da polislerin James’in peşine düşmesini istiyordum.

“Ken’e her gelişinde sıcak çikolata alan adamı sor. Adı James,” dedim anneme, beni duyamayacağını bilsem de kendime engel olamamıştım. James’in arabasına binerken kimsenin beni görmediğinden emindim ama yaz boyu haftada en az üç dört kez kafeye gelmişti.

Ken onun iyi biri olduğunu sanmıştı. Senin gidip ona çıkma teklif etmeni istemişti, diye hatırlattım kendime, karanlık mutfakta çaresizlik kurşundan bir battaniye gibi üzerimi örterken.

Annemin gözleri doldu. O battaniyenin altında yan yana olup olmadığımızı merak ettim.



Saat tam 05.58'de Daily Grind'ın otoparkına girdik.

Ben yolcu koltuğunda, en az bir aydır orada duran dümdüz olmuş bir sandviç paketinin üstünde oturuyordum. Annemse radyoda çalan aile ve Tanrı üzerine yazılmış country şarkısı yüzünden ağlıyordu. Arabayı park edip kapüşonlusunun koluyla gözlerini sildiği sırada birden ona musallat olduğumu fark ettim.

Henüz kaldırımlarda ya da yollarda pek kimse yoktu. Biri tek başına koşuyordu. Biri karşıdaki pastanenin önünde, loş sokak lambasının altında duruyordu. Karanlık bir silüet otobüs durağının oradaki kavşaktan hızla geçiyordu. Acaba hepsi canlı mıydı? Yoksa artık ölü *olduğumdan* ölüleri de görebiliyor muydum? Herkes öldüğünde hayalet mi dönüşürdü yoksa ben bir istisna mıydım? Bir süre sonra kaybolacak mıydım? Bu konuda söz hakkım var mıydı? Acaba bu benim şahsi sonsuzluğum muydu? Arafta mıydım yoksa bu cehennemin ta kendisi miydi? James'i yakaladıklarında ne olacaktı? Yakalayamazlarsa ne olacaktı? Hâlâ burada olmamın sebebi yarım kalmış işlerimin olması mıydı?

Bu düşünce silsilesini susturup annemin peşinden ön kapıya doğru ilerledim.

Umduğum gibi kafeyi Ken açmıştı. İçeriden kilitletiği kapıya vurulduğunu duyunca kasaya gelip lobiye doğru baktı. Annem hurdadan hâllice kırmızı Buick Century'sini görünce şaşırdı –~~te~~ zen hafta sonları annem bakım merkezinde çalışmadığında arabayı ben alırdım– ama hemen gelip kapıyı açtı.

ANDREA'NIN ADINI VER

Daha, “Merhaba, siz Skye’in annesi misiniz?” diyemeden annem gözyaşları içinde ona eve gelmediğimi anlatmaya başlamıştı bile.

Ken annemi içeri aldı. Kapının camındaki tabelayı “açık” yazan tarafa çevirip personel alanında kim varsa ona seslendi. “Hey! Lobi sende, tamam mı? Birkaç dakikalık işim var.”

Sonra annemi köşedeki yeşil, rahat koltuğa yönlendirdi. Orası kasadan görünmeyen, genelde son derece ciddi serbest çalışanların seçtiği köşeydi. Bazen de orada okul çocuklarını öpüşürken yakalardık.

Ken annemin karşısına oturdu ve tıpkı hafta sonu *espresso* makinesini temizlemeyi unuttuğum için makine tıkanıldığında yaptığı gibi parmaklarını birbirine kenetledi. “Bana olan biteni anlatın,” dedi.



Annem bildiklerini Ken’e anlatırken –ki pek bir şey bilmiyordu– Ken’in yüzü giderek daha endişeli bir hâl aldı. Eve dönmemiştim. Mesajlara, aramalara cevap vermiyordum ve polisler de beni bulmak için öyle çok aceleci davranmıyordu. Ken telefonunu çıkarıp anneme dün akşam bana attığı mesaja da cevap vermediğimi gösterdi. Ekranına baktım.

DİKKATLİ git. Eğer sıcak çikolata düşkününü adam bir gün seni sorarsa onu doğrudan yurduna göndereceğim.

Kafamdan aşağı buzlu su dökülmüş gibi hissettim.

Annemin bakışları karardı. “Kim bu sıcak çikolata düşkününü adam?”

“Evet,” dedim ayağa kalkarak. Lobideki gömme ışıklar titredi, *espresso* makinesi rastgele yanıp sönmeye başladı. “Aynen. O.”

Ken titreyen ışıklara yan yan baktı. “Müdavimlerimizden biri. Kendi aramızda yaptığımız bir şakaydı bu. Ben hep Skye’a takı-

lıyordum, adama açıl, bardağına numaranı yaz diye ama hiç yapmadı.”

Annemin yüzü düştü. “O adamın bir ilgisi yoktur mu diyor-sun?”

Ken başını iki yana salladı. “Gerçekten iyi biriydi. Ama Skye ona hiç açılmadı.”

Işıklar şimdi öyle şiddetli yanıp sönüyordu ki Ken gözlerini kı-sarak yukarı baktı. “Affedersiniz. Sanırım ampullerden biri patla-yacak. Hemen değiştiririm–” Tam ayağa kalkmıştı ki annem başını sallayarak onu durdurdu.

“Hayır, önemli değil. İşten çıktıktan sonra nereye gitmiş olabi-leceğine dair bir fikrin var mı? Herhangi bir yerden bahsetti mi?”

Kendimi, günün ilk müşterileri gelip darmadağın etmeden önce Ken’in özenle hazırladığı küçük şeker paketlerine ve yeni kahve karıştırıcılarına odaklanmaya zorladım. Işıkların yanıp sönmesinin sebebinin ben olduğumdan emindim. Konuşmalarına izin verecek-sem sakinleşmem gerekiyordu. Çünkü biraz daha gerilirsem mut-faktaki ya da tezgâhtaki bir şeyi patlatacağımdan korkuyordum. O zaman Ken bu konuşmayı gerçekten yarıda kesmek zorunda kalırdı.

Kendimi önce Stevia, sonra da Sweet n’ Low paketlerini say-maya zorladım. Bu sırada Ken anneme, bildiği kadarıyla eve dön-mek üzere her zamanki gibi otobüs durağına gittiğimi söylüyordu.

Sonra, “Ama güvenlik kameralarını kontrol edebiliriz,” dedi-ğini duydum.

O anda içimde kabaran heyecanla birlikte ışıklar tekrar yanıp söndü. “Evet!” diye haykırmamla tepemizdeki ampul patladı.

Ken özür dilercesine kaşlarını çattı. “Buranın tesisatı bok gibi.” Sonra anneme bakıp, “Yani epey kötü,” diye düzeltti.

Fakat annem ne sözlerine ne de lobinin yarı karanlığa gömül-

ANDREA'NIN ADINI VER

mesine tepki verdi. “Güvenlik kamerası görüntülerine şimdi bakabilir miyiz? Lütfen,” dedi. “Meşgul olduğumu biliyorum. Ama onun böyle ortadan kaybolmayacağını sen de biliyorsun.”

Annemin gözleri bir kez daha dolarken Ken’in çenesi kasıldı. Elini annemin omzuna koydu. “Biliyorum. Ayrıca hiç sorun değil. Amy beni idare eder.” Arka odayı işaret etti. “Hadi, gidelim.”



10. Meghan

OQUIRRH SIRADAĞLARI, UTAH 1 YIL ÖNCE

Kıyafet değiştirebiliyordum.

Bunu, yol kenarındaki ayakkabıyı gördüğümde fark etmiştim. Ayaklarıma baktığımda Gracie's'e giderken giydiğim mercan rengi ayakkabıların artık olmadığını gördüm. Yerlerinde eski, gri çizgili babetlerim vardı. Bunlar, yatmadan önce evde dolaşırken giydiğim rahat ayakkabılarımdı.

Kemiklerimin yanında duran kir içindeki gri pantolon etekle lacivert göbeği açık kapüşonluyu da giymiyordum artık.

Onların yerini eşofman altı ve John Lennon tişörtüm almıştı. Evde yalnızken giydiğim kıyafetlerim.

Nedenini bilmiyordum. Tek bildiğim, Gracie's'teki randevuma gitmeden önce özenle seçtiğim kıyafetleri ya da mercan rengi ayakkabıları artık giymek istemediğimdi.

Kendimi tüylü bornozumun içinde hayal ettiğimde birden onu görebildim.

Kıyafet değiştirmek ilk birkaç dakika eğlenceliydi. Lisenin mezuniyet balosunda giydiğim elbisemi denedim. Geçen yıl alıp bir kez bile giymediğim topuklu ayakkabıları. Hatta mayomu. Ama etrafta ne ayna ne de kıyafetlerimi görecek biri olduğundan eşofman altıma ve Lennon tişörtüme geri döndüm.

ANDREA'NIN ADINI VER

Bir an için tamamen çıplak kalmayı düşündüm. Ama çıplak bir hayalet olma fikri içime sinmedi. Üstelik asıl bedenim, aklıma hayalime gelmeyecek biçimde soyulmuştu. Bu yüzden üzerimde bir şeyler olması beni rahatlatıyordu.

Mercan rengi ayakkabıları artık giymiyor olabilirdim fakat hayatımın yeni merkezi hâline gelmişlerdi.

Vaktimin çoğunu o toprak yolda, ayakkabının rengi solmuş kenarının çakıl taşları ve dallar arasından görülebildiği yerde geçiriyordum.

Beklerken bazen anılara dalıyor, bazen de yaklaşan bir araba sesi duymak için kulak kabartıyordum.

Başta anıların bir gün biteceğinden korktum. Hepsini tüketeceğimden. Fakat daldıkça sanki dev bir kütüphanenin kapısını açmışım gibi olduğunu fark ettim. Hayatımın kitabıydı bu; her kelime, her görüntü apaçık ve capcanlıydı. Âdeta elimde kalan son güzel armağandı.

Nöbetimin ikinci gününde yakınımdaki ani bir hareket, iki yaşında ilk kez tırtıl gördüğüm güne ait anımdan sıyrılmama neden oldu. Bu kadar eskiye gidebileceğimi bilmiyordum. Ama eğer onlara uzanırsam o eski anıların bile cam gibi berrak olduğunu keşfetmiştim. Tırtılın sırtındaki siyah benekleri ve pompa benzeri ayaklarının, çimenler arasındaki dalın üzerinde nasıl da ritmik şekilde hareket ettiğini izlemiştim. O an hissettiğim müthiş şaşkınlığı şimdi de hissedebiliyordum. Daha öncesinde ağzıma tıktığım krakerlerin kırıntılarıyla kaplı küçük, tombul parmaklarım heyecanla tırtıla uzandı. “Dikkatli ol, Meghan,” dedi annem yanımdan. Tepemizdeki büyük katalpa ağacının yapraklarının arasından süzülen güneş ışığı saçının tutamlarını altın kurdelelere çevirirken annem tırtılın tırmanmaya devam ettiği dalı alıp dikkatlice elime verdi.

Mercan rengi ayakkabının durduğu toprak yolda, parlak siyah

tüylü bir karga gagasında küçük gri bir taşla yanıma kondu. Ben tırtılla ilgili anımı kenara kaldırırken karga zıplayarak çakıl ve dal yığınının yanına gitti, sonra taşı ayakkabının üzerine bıraktı.

“Teşekkür ederim,” dedim ona. Başını hafifçe yana yatırıp hazinesini süzdü, ardından haz dolu bir mırıldanmayla kanatlarını açtı. Birkaç metre ötedeki uzun çam ağaçlarından birine kondu; o kalın dal karmaşasının aslında bir yuva olduğunu fark ettim.

Üç gün sonra aynı karga yine geldi, bu sefer gagasında parlak kırmızı bir böğürtlen vardı. Şayet hazinelerini birbirinin yanına özenle bıraktığını görmeseydim orada çer çöpten başka bir şey olduğunu düşünmezdim. Fakat hepsinin oraya boncuk gözlü, parlak siyah tüylü bir kuş tarafından dikkatle yerleştirildiğini bilmek bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Başta ayakkabımı başka bir yere taşımamasından korktum. Her gelişinde küçük koleksiyonun üzerine titriyor, bazen bir dalı birkaç santim oynatıyor, bazen de küçük taşlardan birini alıp tekrar özenle tepeye koyuyordu. Derken günler geçti, taşlar çoğaldı ve sonunda kurumuş balık kuyruğuna benzeyen bir şey bile eklenince o zaman buranın onun hazine kutusu olarak seçtiği yer olduğunu kabul ettim.

Orada anıdan anıya gezerken bir sonraki gelişinde ne getireceğini merakla beklemeye başladım.



Bekleyişimin yedinci gününde uzaktan bir araba sesi geldi.

Araba benim ve ayakkabımın yanından geçerken belki çakallar ve kartalda olduğu gibi olur diye içimde ne kadar duygu varsa bir araya topladım. Şoför –taba ve zeytin yeşili renklerindeki kamuflaj desenli giysisine bakılacak olursa avcıydı– bir şey hisseder ya da hiç değilse durur diye umut ediyordum.

Ama yavaşlamadı bile.

ANDREA'NIN ADINI VER

Hurdaya dönmüş Suburban çukurlara girip çıktıkça bagaj kapağı sarsılırken şoförü birkaç saniyeliğine görebildim. Ağzına sakız atıyordu, yanakları kırçilli sakallarla kaplıydı, yüzü derin çizgilerle oyulmuş gibiydi.

Böylece beklemeye ve eskileri hatırlamaya devam ettim. Katıldığım pijama partilerini, okuduğum kitapları. Yaptığım sohbetleri. Geceleri yatağa yatırılışımı ve hatta gördüğüm rüyaları. İlk öpücüğümü. Ayakkabı bağlamayı öğrenişimi. Tuttuğum günlükleri. Altıncı sınıfta yaz kampında kolumu kırışımı. Onuncu sınıfta ilk sevgilim olan Nolan'la buluşmak için ikinci kattaki odamdan gizlice çıkışımı. Annem bel ameliyatı olduğunda büyükannem Rosie'nin –ya da “Bubbie* Rosie”– bizde kaldığı haftayı.

Bir gün radyo dinlerken bana örgü şeklinde hallah ekmeği yapmayı öğretmiş, o sırada da annemin çocukluğuna dair hikâyeler anlatmıştı. O zaman pek kulak asmadığım bu hikâyeleri şimdi pürdikkat dinliyordum.

Onu son canlı görüşümdü. Yirmili yaşlarındayken teşhis edilmiş bir anevrizma sonunda patladığında üç aya kalmadan vefat etmişti.

“Annen küçükken örümceklerden delicesine korksa bile onları öldürmemem için bana yalvarırdı,” diyordu Büyükanne Rosie. Çenesine un bulaşmıştı. Gözleri tıpkı benimkiler gibiydi; tek fark, gülerken neredeyse görünmez olmalarına neden olan derin çizgilerle çevriliydiler. “Bir elinde kâğıt, diğer elinde karton bardakla durur, yaprak gibi titreyerek örümceği kâğıda alır, sonra da bardağı üstüne kapatırdı.”

Kahkaha atışımı izledim, bu kez hikâyeyi gerçekten dinliyordum. Ben de örümceklerden nefret ederdim. Annem hâlâ onları peçeteyle ezmek yerine kâğıda alıp dışarı atardı. Bu yüzden ona hayrandım.

Büyükanne Rosie daha yüksek sesle kıkırdadı. “Bir keresinde

* Yahudi dilinde “Büyükanne” anlamına gelir. –ç.n.

kocaman bir örümcek yakalamıştı, bozuk para kadar vardı. Kâğıt o kadar ağırlığı taşıyamadı tabii, annen kapıya giderken tişörtünün önüne düşüverdi. Hayatımda bir çocuğun öyle bir ses çıkardığını hiç duymamıştım. Ben örümceği üzerinden alana kadar olduğu yerde öylece durup avazı çıktığı kadar bağırmıştı.”

Büyükannem bana hamurdan ziyade ellerini unlamanın önemini anlatarak hamuru kaptan çıkarırken bar taburesinde kıpırdanışımı izledim. O hamuru yoğururken ben televizyon izleyebilir miyim diye sorduğumda gülümsemesinin söndüğünü gördüm. Ama sonra gözlerinin kenarı kırıştı ve başıyla onayladı. “Elbette, *Bubbelah*.” *Küçük bebeğim*. “Git dizini izle sen. Sonra tamamlarız.”

On yaşındaki hâlim *Sabrina the Teenage Witch* izlemek üzere koşarak yukarı çıkarken Büyükanne Rosie’nin nerede olduğunu düşündüm. Öleli on yıldan fazla oluyordu. Ölüm, onun için de böyle bir şey miydi? “Seni özledim, Bubbie,” diye fısıldadım.

On yaşındaki hâlim merdivenin tepesine vardığı sırada büyükannemin cevabını duydum:

“Hazır olduğunda seni bekliyor olacağım.”

Birden anılarda sürüklenmeyi bırakıp önümdeki tozlu, ıssız yola baktım. Bu da o anının bir parçası mıydı? On yaşındayken likkat etmediğim bir şey miydi? O an dikkat etmediğim bir sürü ayrıntı vardı.

Ama yine de sanki doğrudan *benimle* konuşmuş gibi gelmişti.

On yaşındaki hâlimle değil.

Kan lekeli, tozlu ayakkabının yanında oturan *Meghan*’la.

Birden heyecana –ve hemen ardından dehşete– kapıldım.

Ya *gerçekten* benimle konuştuysa?

Bir yanımda o ana geri dönmek istedi. Öğrenmek için. Bubbie’yle konuşup konuşamayacağımı görmek için. Onun benimle konuşup konuşamayacağını görmek için.

Fakat ormanın ortasındaki yolun kenarında oturan yanımda gerçeği öğrenmeye hazır değildi. Çünkü benimle konuşmuş olabileceğini düşünen yanımda, eğer öyle değilse hayal kırıklığını kaldıramazdı.

ANDREA'NIN ADINI VER

Bu ihtimali test etmeden önce ona biraz daha tutunmak istedim. Tam da o sırada başka bir araba sesi duydum.

Uzaktan geliyor, tekerlekler çukurlara girip çıktıkça boğuk, tok sesler yankılanıyordu.

Ses yaklaşınca yüzeyde fokurdayan duygulara uzandım. Bubbie'yi duymanın şaşkınlığına ve tıpkı benim gitmediğim gibi onun da gitmemiş olabileceğine dair umuda. Beni buraya getiren o derin korkuya. Arabasında uyuyakaldığımı ve uyandığımda karanlıkta simsiyah gözleriyle tepemde dikildiğini hatırladığımda içimi kavuran öfkeye.

Mutlulukla hüznün, öfkeyle korku iç içe geçmiş, içimde müthiş bir karmaşa yaratmıştı. Sanki çalkalanmış bir gazoz şişesi gibiydim.

Ayaklarımın altındaki kuru, kahverengileşmiş çam iğnelerini ya da toprağı hissedemiyordum.

Güneş dağların ardında batarken havanın gitgide soğuyuşunu hissedemiyordum.

Ama bunu hissedebiliyordum. Arabanın virajı dönerek bana doğru gelişini izlerken gazoz şişesi patladı.

Şoför yirmilerinde bir kadındı. Saçını başının tepesinde dağınık topuz yapmıştı. Eski cipinin ön tamponuna yapıştırılmış “bir arada var olmak” çıkartması soyulmaya başlamıştı. Sanki şarkı söylüyormuş gibi dudakları kıpırdıyordu. Ama gözleri kederliydi.

“Dur!” diye bağırdım, bakışları belli belirsiz görünen yol ayırımına kayınca. Orada banket alçalarak ilerliyor, sonra o uyduruk toprak yola sapıyordu. İşte o toprak yolun kenarında kemiklerim yavaş yavaş ormanın parçası hâline gelmekteydi.

Dağınık topuzlu kız görünmez biçimde bana çarparak hem benim hem de kabaran duygularımın içinden geçti.

“Lütfen dur,” diye fisıldadım umutsuzluk bu kez daha boğucu bir güçle üzerime çökerken.

Sonra, bunun gerçekten olduğuna inanamasam bile, kız durdu.



11. Brezia

BOULDER, COLORADO
2 YIL ÖNCE

O randevusuna hazırlanırken April da kızları McDonald's'a götürdü.

Emma'yla birlikte koridorda seke seke garaj kapısına doğru ilerlerken, "Bay bay, babacığım!" diye seslendi Kimmie,.

Tıraş olduğu banyodan başını uzattı. Sonra ellerini başının üstüne kaldırıp kükredi. "Hemen yükseltici koltuklarınıza binin yoksa gıdıklama canavarı sizi yakalar!"

Kimmie'yle Emma kahkaha atarak kaçışırken April da güldü. James kızların peşine düştü ve etiketlenmiş koliler önlerini kesince ikisini birden kollarına alıp gıdıklamaya başladı. Kızlar durması için yalvarana ve bütün yemeklerini yiyeceklerine söz verene kadar da gıdıklamaya devam etti.

Olanları hayretle izledim.

İstemeyerek de olsa kendime April'ın neden hiçbir şeyi fark etmediğini artık daha iyi anladığımı itiraf ettim.

Çünkü *ben* ne yaptığını bilmeseydim –ki hâlimden belli olduğu gibi biliyordum– onun birini incitebileceğine asla inanmazdım.

En kötüsü de buydu. Aynı anda hem gıdıklama canavarı ~~hem~~ de yan bahçemde elinde uzatma kablosuyla bekleyen canavar olmasıydı.

ANDREA'NIN ADINI VER

Ya biri ya da öteki olmasını istiyordum. İkisi birden değil.

Garaj kapısı kapanıp ev tamamen sessizliğe gömüldükten sonra telefonunu çıkarıp son ses müzik açtı. Çalma listesinin başlığı “60’lar partisi”ydi.

Neil Sedaka.

Roy Orbison.

Paul Anka.

Yine beklediğim gibi değildi. Metallica, evet. Korn, kesinlikle. Ama enerjik 60’lar şarkıları? Jiletini lavabonun kenarına vurduktan sonra elini tıraşlı yüzünde gezdirişini, ardından aynada gülümseme provası yapışını izledim.

Tatmin olduktan sonra uygulamadaki mesajlarını kontrol etti –Nicole’den yeni mesaj gelmemişti– ve garajdaki mavi Kia’nın anahtarım aldı.

Fakat tam kapı kolunu tuttuğu anda birden başını iki yana sallayıp geri döndü.

Peşine takılıp onunla birlikte aşağı indim. Bodrum katındaki ofisine girdi, masanın kilitli üst çekmecesini açtı ve içinden iki kutu Tic Tac çıkardı.

Kutulardan birini açtı ve neredeyse ağzına kadar dolu ikinci kutuya birkaç beyaz kapsül döktü.

Daha iyi görebilmek için birkaç adım yaklaştım. Isıkla “Pretty Woman” şarkısını söyleyerek Tic Tac kutusunu kapadı, biraz salladı ve sonra yan çevirip dikkatle inceledi.

İşte o zaman eklediği kapsüllerin diğerleri gibi olmadığını fark ettim. Uzun ve beyaz yerine yuvarlak ve beyazlardı. Ortalarından çizgi geçiyordu.

Rohypnol. Adını ezbere bilecek kadar *SVU* bölümü izlemiştim.

Bunlar, en sık kullanılan tecavüz ilaçlarından biriydi.

Tic Tac kutusunu fitilli kadife ceketinin cebine koyarken içimi puslu bir uyuşukluk sardı. Isık çalmaya devam ederek yukarı çıktı, ardından garaja yöneldi.

Kia'nın şoför koltuğunun kapısını açtığında yanından geçip yolcu koltuğuna oturdum. Garajın yarı karanlığında düzgünce istiflenmiş kolilerin tepesinde oturan Oscar, kuyruğunu bir sağa bir sola sallıyordu.

James/Jamie, telefonunu arabanın bluetoothuna bağladı ve evden uzaklaşıp Denver'a doğru yola koyulduğumuzda Neil Sedaka'nın "Sweet Sixteen" şarkısının son nakaratına eşlik etmeye başladı.

Yüzüne dikkatlice bakarak tehlikeli olduğunu belli edecek en ufak bir iz aradım. Nicole'e içkisini başıboş bırakmamasını söyleyecek herhangi bir işaret. Gözünü bir an bile ayırmamasını. O kusursuz, sinekkaydı çeneye ya da içten gülümsemeye güvenmesini.

Ama hiçbir şey yoktu. Şimdilik.

Gizlice yan bahçeme girip dışarı çıkmamı beklemesinden bu yana tam bir hafta geçmişti. Ben son aramasını yanıtsız bırakalı ise neredeyse bir yıl oluyordu.

Onu reddetmenin bana neye mal olacağını hayatta tahmin edemedim.

Fakat o küçük Tic Tac kutusu, Nicole'ün onu hayatına almakla ödeyeceği bedeldi. Onun hayatının erkeği olabileceğini umut etmesinin bedeli.

Bu bedeli ödeyen benim gibi başka kadınlar da var mıydı? Onu istemeyen başka kadınlar? Ya da çok geç olana kadar onunla hiçbir şey yapmak istemediklerini fark etmeyenler?

Bakışlarımı önümüzde uzanan yola çevirerek içimde kaynayan öfkeyi kontrol altında tutmaya çalıştım.

Boşa harcamayı göze alamazdım.



12. Skye

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

Kamerada yetmiş iki saatlik kayıt vardı.

Ken, hafıza kartını çıkarıp anahtarlığındaki USB belleğe taktı. “İyi ki bugün geldiniz. Kamera yetmiş iki saatte bir kendini başa sarıyor. Bayağı kayıt var. Hepsini izleyemezsek size bir kopyasını veririm,” dedi. Küçük ofisin kapısına doğru baktı; kafenin sahibi Don’un, güvenlik kayıtlarının kopyasını vermesine ne diyeceğini düşünüyordu. Çünkü Don her şeye hayır derdi. Neyse ki kafeye neredeyse hiç uğramazdı.

Ken kameradaki “yedekle” düğmesine bastığında telefonuna bir bildirim geldi. Keşke ona sarılabilseydim.

Birkaç dakika sonra cuma sabahı saat 08.00’de, yani sabah işe geldiğim saatte videoyu oynattı. Otoparkın doğu kenarından görüntüye girdiğimde hızlı adımlarla yürüyordum ama gözüm telefonumdaydı. Gülüyordum, artık hatırlayamadığım bir video ya da bir reel izliyor olmalıydım. Sıradan bir gündü. Güzel bir gündü. Üniversitedeki ilk hafta sonumdan önce son sabah vardiyamdı.

Kadrajdandan çıkıp kafeye girmemin ardından Ken kaydı ileri sarmaya başladı. Otoparka bir araba girdiğinde ya da bir çalışan bina-
dan çıktığında oynata basıyordu.

Otoparkın en uzak köşesinde mavi bir Kia belirdiğinde, “Bu o!” diye haykırdım. Görüntü donunca heyecanımı bastırmaya çalıştım. “Bu o,” diye fısıldadım kayıt normal hızına dönerken.

“Bu o,” dedi Ken, sanki beni tekrar eder gibi. “Size bahsettiğim müdavim.”

James, Daily Grind’a girdi ve birkaç dakika sonra elinde sıcak çikolatayla geri çıktı. Arabasına dönüp otoparktan ayrıldığında annem yüzünü buruşturdu. Yavaş ilerliyordu. “Buraları daha sonra izleyebilirim. Vaktini almak istemem. Çalışman gerektiğini biliyorum. Sadece bir tuhafılık varsa sen benden daha iyi fark edersin diye düşündüm. İşten çıkışına ilerletebilir misin? Saat dört gibi çıkmış olması gerekiyor.”

Ken başıyla onaylayıp kaydı ileri sarmaya devam etti. Arabalar görüntüye girip çıkıyordu. Posta geldi. İki lise öğrencisi arabalarının önünde öpüşüyordu. Bir martı sürüsü, birinin attığı simit parçalarını yemek üzere aşağı indi.

Mavi Kia ikinci kez görüldü ve kameramn neredeyse dışında kalan bir noktaya park etti. Fakat bu defa arabadan kimse inmedi.

Bunu gördüğüm anda içimde yükselen duygular yüzünden Ken’in telefonu kapandı. Annem paniğe kapıldı. “Silindi mi? Nereye gitti?”

Ken öfkeyle başını iki yana salladı ve telefonun ana ekran tuşuna bastı. “Hayır, yedekleme kaydedilmişti. Sanırım dosya çok büyük olduğundan hata verdi.” Kaşlarını çatarak siyah ekrana bakıyordu.

Tam telefon yeniden açıldığı sırada biri ofisin kapısını tıklattı. Geçen hafta işe başlayan minyon yapılı esmer kız –adı Allison mıydı?– başını içeri uzattı. “Şey, dışarısı biraz kalabalıklaşıyor da. Don’u arayıp vardiyaya başka birini çağırayım mı yoksa...” O tatlı tatlı gülümserken Ken’in rengi attı.

“Yok yok. Hemen geliyorum,” deyip anneme mahcubiyetle baktı. Onu suçlamıyordum. Saat neredeyse sekiz olmuştu. Fakat

ANDREA'NIN ADINI VER

Allison giderken arkasından kapıyı çarpmak için var gücümle odaklandım. Başaramadım.

“Çok ama çok yardımcı oldun,” dedi annem. “Sen işine dön, ben evde izlemeye devam ederim.” Ayağa kalktı ve Ken gözlerinin dolduğunu görmeden başını çevirdi. Ama sesinden belli oluyordu. “O kadar çaresiz hissediyorum ki. Sanki elimden hiçbir şey gelmiyormuş gibi. Bu kayıt en azından bana bir şey veriyor.”

Ken utana sıkıla annemin omzunu sıvazladı. “Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Ve lütfen kızınızı bulduğunuzda beni de bilgilendirin. Dün onunla çalışan kişilere dikkatlerini çeken herhangi bir şey olup olmadığını soracağım.” Annemin peşinden arabasına doğru giderken bir kez daha Ken’e sarılmak istedim.

Annem motoru çalıştırıp otoparktan çıkarken güçlü durmaya çalıştı fakat birkaç sokak ötede kenara çekip hüngür hüngür ağladı.

Telefonu Ken’den gelen, kamera kayıtlarını gönderdiği e-postayla öttü. Ardından babamdan mesaj geldi. Uçağı az önce kalkmıştı. İki saate burada olacaktı.



Mavi Kia, vardiyam bitmeden önceki bir saat içinde güvenlik kamerasının kadrājına tam beş kez girmişti. Her seferinde binanın ön cephesine bakacak şekilde otoparkın arka köşesine park ediyor, bir süre bekliyor, ardından gidiyordu.

Vardiyamın bitmesini bekliyordu.

Mavi arabayı her gördüğümde, içimdeki heyecan ve dehşetin yüzeye çıkmasıyla video kısa süreliğine donuyordu.

İlk başta donan görüntülerin annemin aynı arabanın tekrar tekrar otoparkta belirmediğini fark etmesini kolaylaştıracağını sandım. Fakat ileri sarma modunda yüzlerce araç görüntüye girip çıktığından annem Kia’ya dikkat etmedi bile. Sadece videoda bir tuhaflık olduğunu sanıp panikledi ve çökmemesi için dua etmeye başladı.

Bu sırada her birkaç dakikada bir telefonunu kontrol ederek zil sesinin açık olduğundan ve hiçbir bir çağrıyı kaçırmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Kaçırmamıştı.



Babam hiç uyumamış gibi görünüyordu.

Annemin şiş yüzünü görünce onun da gözleri kızardı ama yüzünü buruşturup elini sallayarak geçiştirdi. “Her şey yoluna girecek, Mari. Duygusallıkla vakit kaybetmeyelim.”

Annem dudağını ısırırsa da babam bavulunu sürükleyerek kapıdan içeri girerken sessiz kaldı. Bu sırada babam, koridor boyunca dizilmiş fotoğraflarıma bakmaktan kaçınıyordu.

Birden aklıma çarpıcı bir netlikle kedim Snickers’ı uyutmak zorunda kaldığımız zaman geldi. Babam taşınmadan hemen önceydi. Üçüncü sınıftaydım. “Snickers’ın acısına son vermenin” ne demek olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Gerçi anlayacak yaşıyordum ama yine de tam kavrayamamıştım. Özellikle de Snickers garaj kapısına sıkışmışken. Sanırım onu iyileştireceklerini sanmıştım. Acısını dindirip tekrar sağlığına kavuşturacaklarını.

Babam onu eski bir plaj havlusuna sararken Snickers acı dolu bir sesle miyavlıyordu. Annemse hâlâ açık olup olmadığını öğrenmek için aceleyle veterineri aramıştı. Bu sırada ben de Snickers’ın kulaklarından birinden gelen koyu kırmızı şeye dokunmamaya dikkat ederek siyah-beyaz başını okşuyordum.

Babam bir saat sonra veterinerden kedisiz döndüğünde ağlamamı durduramamıştım. Snickers’a her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim. Ona veda etmemiştim. Tam anlamıyla değil.

Babam omuzlarımdan tutup gözlerimin içine bakmış, “Üzgünüm, Skyekuş. Ama olan oldu,” demişti.

En aşağı bir yıldır görüşmemiş olan annemle babam şimdi yan

ANDREA'NIN ADINI VER

yana oturmuş, kaydın kalan kısmını izlerken bu sözler anımda yankılanıp duruyordu.

Olan oldu.



Görüntülerde saat 16.00'ı gösterdiğinde –vardiyamın sonuydu– mavi Kia otoparkın en uzak köşesinde yeniden belirdi.

Saat 16:09'da eşyalarımı topladıktan sonra kadrja girdiğimde, araba açık alandan geçip uzun, dar alışveriş alanına yöneldi.

Annemle babama dikkatle bakarak bağlantıyı kurmalarını bekledim.

Fakat aynı anda gri bir Honda otoparktan çıktı. Mavi bir Ford hızla geçti. Eğer *onu* arıyor olmasaydım Kia'yı ben de fark edemezdim.

Kendimi kadrja'nın diğer tarafına doğru yürürken gördüğümde panik bir girdap misali beni içine çekti. Açık hava alışveriş merkezinin ikinci girişine doğru yürüyordum. Mavi Kia artık görünmüyordu. Otoparkın öbür tarafından çıkmıştı.

Kameranın görüş alanından çıkmak üzereydim.

Yani arabasına bindiğimi ya da onunla konuştuğumu görmeyeceklerdi. FroYo'yu geçtikten sonra Kia'ya binmiştim. O anda onun orada olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyordum.

Fakat kadrjadan çıkmadan hemen önce elim havaya kalktı.

Bunu annem de gördü. “Gördün mü?” Öne eğildiğinde az kal-sın bilgisayarını mutfak masasından düşürecekti.

Babam başını iki yana sallayarak bilgisayarını düzeltti. “Ne? Ne gördün?”

“El salladı. Birine el sallıyordu. Ya da sallayacaktı. Eli havaya kalktı ve–” Annem kaydı birkaç saniye geri sardı ve birlikte videonun kenarında belirip sağ kolumu havaya kaldırmaya başlayışımı izlediler. Annem durdur tuşuna bastı.

Görüntüde yüz ifademi seçmek zordu. Net değildi. Ama uzaktan bile birine gülümsediğim belli oluyordu.

Panik yerini hafif bir heyecana bıraktı. “Evet, el sallıyordum. Mavi Kia’daki adama!” diye bağırdım ama kimse tepki vermedi.

Babam ekrana biraz daha yaklaşıp birkaç saniye dikkatle inceledi. Sonra telefonunu çıkardı. “Kesinlikle birine el sallıyor. Polisin verdiği numara neydi? Bunu bilmeleri gerek.”

Annem numarayı bulmak için telefonunun kilidini açtı ve gerildiğinde yaptığı gibi başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürtmeye başladı. “Arkadaşlarından biri olduğunu söyleyip geçiştirecekler.” Kısa bir duraksamadan sonra, “Belki de gerçekten öyledir,” diye ekledi umutla.

Babam başını ağır ağır aşağı yukarı salladı ama numarayı çevirirken annemin gözlerine bakmıyordu. Annem görüntüyü bir kez daha başa sardıktan sonra videonun kalanını izlemeye koyuldu. Belki işe geri dönerim diyeydi sanırım. Dönmeyeceğimi biliyordum. En azından canlı dönmeyecektim. Bu yüzden babamın polisle yaptığı konuşmaya kulak kesildim.

Telefonu açan kadın –annemin daha önce konuştuğu kadındı– babama, annemin verdiği bilgileri ilettiğini söyleyince şaşırdım. Başıma ne geldiğini araştırarak olan memurun adı Willis’ti. Henüz resmî bir soruşturma başlatılmamıştı ama Memur Willis bir sonraki adımı belirlemek üzere videoyu –ve ailemin paylaştığı bilgileri– analiz ederek durumu değerlendirecek, gerçekten kayıp olup olmadığını anlamaya çalışacaktı.

Babam kadına teşekkür ettikten sonra telefonu kapadı. “Öğleden sonra bir polis gelecek. *Durumu değerlendireceklermiş*. Yani memur gelmeden önce ne varsa öğrenmemiz gerek. Başı belada, Mari. Eminim.” Sesi hafiften titreyince boğazını temizledi. “Onu senin gibi her gün görmediğimi biliyorum. Uzun zaman oldu, bu

ANDREA'NIN ADINI VER

yüzden kendimi berbat hissediyorum ama o benim kızım ve onu tanıyorum. Sebepsiz yere ortadan kaybolmaz. Öyle bir şey yapmaz. Memur buraya gelmeden önce başka ne yapabiliriz?”

Annem başını iki yana sallayıp gözyaşlarını sildi. “Videoda bir şey görürüz diye umuyordum. Belki... belki tekrar kafeye gidip oradakileri soruşturabiliriz? Belki her gün gelen şu sıcak çikolata düşkünü adam da oradadır?”

Bunu duyunca birden doğruldum. Belki de *gerçekten* geri dönerdi. Ebeveynlerimle karşılaşma ihtimali midemi bulandırsa da belki içeri girerdi. Belki ağzından bir şey kaçırdı. Ya da o sırada vardiyada yahut sigara molasında olan biri beni arabasına binerken görmüştü.

Biri ortadan kaybolduğunda genelde takip edilebilecek ipucu sayısı son derece düşük olurdu.

Hâlâ Blacks Creek Yolu’nun bir köşesinde hareketsiz, paramparça yatan bedenimi düşündüm. Hem bulunmak istiyor hem de bulunmaktan delicesine korkuyordum. Eğer bulunursam annemle babamın gözlerindeki ışık anında sönerdi. Fakat o umut parıltılarını görmek daha da kötüydü çünkü geri dönmemin imkânsız olduğunu içimde en ufak bir şüphe kırıntısı dahi olmadan biliyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem



13. Meghan

OQUIRRH SIRADAĞLARI, UTAH 1 YIL ÖNCE

Dağınık topuzlu sarışın kadının aniden toprak yolun eğimli kenarına çekmesini hayretler içinde izledim. Tamponu ayakkabıdan sadece birkaç metre ötede idi.

Ön camdan ona baktığımda ağladığını gördüm. Hem de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Başını direksiyona yaslamıştı, omuzları sarsılıyordu.

Neden ağladığını bilmiyordum. Ya da —çakallarda ve kartalda olduğu gibi— bu durumun benimle bir ilgisi olup olmadığını. Ama her ne sebeple olursa olsun durmuştu.

Onunla birlikte ağlayamıyordum fakat kederinin beni de etkisi altına almasına izin verdim. Annemle babam için üzüldüm. Sharesa için. Artık dönmeyeceğimi anlamış olmalılardı. Fazlasıyla güvenilir idim. Ne sesli mesajları cevapsız bırakırdım ne de yazılı olanları. Tabii başıma çok kötü bir şey gelmediği sürece.

Sevdiğim insanların yüzlerini gözümün önüne getirdiğimde içimdeki kederin beni kalın bir battaniye gibi sardığını hissettim. Daha önce yasın iki taraflı türü olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bir kişi yerine hayatımda sevdiğim herkesin yasını tutuyordum. Artık hiçbirisi yoktu.

ANDREA'NIN ADINI VER

Arabanın içinde kız daha da şiddetli ağlamaya başladı. Yüksek sesli, boğuk hıçkırıkları o kadar netti ki sanki yanı başımda ağlıyordu.

Anılarımı bir kenara bırakıp birkaç dakika sadece onu izledim. Yolcu koltuğunda mor-mavi bir sırt çantası vardı, yan gözünde matara duruyordu. Camdan eğilip baktığımda ayağında yürüyüş botları olduğunu gördüm. Görünürde herhangi bir kamp malzemesi yoktu, bu da tek günlük bir yürüyüşe işaret ediyordu. Belki de yanaklarından süzülüp direksiyona akan gözyaşlarının sebebi neyse ondan bir günlüğüne kaçmak istemişti.

Sonunda titrek bir nefes alarak doğruluşunu endişe içinde izledim. Dikiz aynasında kendine baktı ve gözlerini sildi.

“Lütfen gitme. Lütfen arabadan in,” diye ikna etmeye çalıştım. Tepki vermedi.

Ama birkaç dakika sonra arabanın anahtarını alıp araçtan indi.

Gözlerini yumdu, yüzünü dalların arasından süzülen güneşe çevirdi ve derin bir nefes aldı.

Onu büyülenmiş gibi izliyordum.

Ayakkabı tam önündeydi.

Burnunu çekti ve gözlerini bir daha sildi. Seyrek ağaçlara baskarken gözleri neredeyse gizlenmiş olan ayrıma takıldı. O ayrım, cesedime giden yoldu.

İleriye doğru birkaç adım atınca ben de onu teşvik etmeye çalıştım. “Evet. Devam et, tamam mı? Lütfen.”

Arabanın anahtarını cebine koydu ve yol demeye bin şahit isteyen, neredeyse tamamen otlarla kaplanmış şeyin gerçekten de o yöne doğru devam ettiğini görecektik kadar ilerledi.

Karga tepesinde daireler çizmeye başladığında kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Durup etrafına baktı, sonra bakışlarını tekrar arabasına çevirdi. Tepenin ardında bir yerde, çalılıkların içinde bir dal kırıldı.

Kız kaşlarını çatıp burnunu kırıştırdı. “Aman,” dedi kendi kendine, sonra dönüp arabasına doğru yürümeye başladı.

Uzaklaşan omzuna uzandım. Elim ağırlıksız biçimde açık yeşil atletinin üstünde kaldı. “Hayır, gitme. Lütfen. Başka kimse durmaz.”

Yürümeye devam etti.

Arabanın şoför tarafına vardığında cebinden anahtarını çıkardı ve sanki biri onu takip ediyormuş gibi arkasına baktı.

Aslında ediyordu.

Birkaç adım geri çekildim. Benim yüzümden mi olmuştu? Onu korkutmuş muydum?

Umutsuzluk geri döndü ve kız anahtarı kapıya sokarken o duygunun altında çöktüğümü hissettim.

Gözlerimi yumdum.

Ama kapı çarpmadı. Araba da hareket etmedi.

Gözlerimi açtığımda kız hâlâ açık kapının yanındaydı, doğru-
dan bana bakıyordu.

Yüzüne yayılan şaşkınlığı fark edince bir an için beni gerçekten görebildiğini sandım.

Bana doğru birkaç adım attı, sonra yere çömeldi.

İşte o anda ayakkabıyı gördüğünü fark ettim – ve karganın inşa ettiği o küçük sunağı.

Dağınık topuzlu kız, rengi solmuş koyu lekeli ayakkabıya kaş-
larını çatarak baktı. Ona dokunmadı.

Birkaç dakika sonra başını tekrar iki yana salladı ve arabasına döndü.

Bu sefer sırt çantasını karıştırıp içinden bir cep telefonu çıkardı. İki fotoğraf çekti. Biri yakından, diğeryse Big Eddy Kamp Alanı tabelasını alacak kadar uzaktan.

Kendime bunun bir şey ifade etmediğini söyledim. Bu fotoğrafların, birinin beni bulacağı anlamına gelmediğini. Belki de sadece #çöpünütopla ve #gezegeninikoru etiketleriyle Instagram’da paylaşmak istiyordu.

Yine de motor çalışıp kız uzaklaşmaya başladığında, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Sonra motorun sesi duyulmaz oldu.



14. Brezia

BOULDER, COLORADO 2 YIL ÖNCE

Saat 18.50’de otoparka girdi. Nicole gelmeden önce Twiggs’teki görevliden “özel” bir köşe masası isteyecek bolca vakti vardı. Nicole lüks bara girdiğinde –gergin bir enerjiyle gülümsese de duygularını belli etmemeye çalışıyordu– onu beklediğini umduğu kişiye bakındı.

Nicole’ün parlak kızıl saçları, MatchStrike’a yüklediği fotoğraflarındaki hâlinden daha uzundu, dalga dalga sırtına dökülüyordu. Çabasız görünüyordu ama kendi tecrübelerimden bu saçları böyle şekillendirmenin uzun zaman aldığını biliyordum. Deniz köpüğü yeşili bir yazlık elbise giymiş, üzerine altı püsküllü kısa bir ceket geçirmişti. Kedi gözü makyajı kusursuzdu. Çok güzeldi.

James onu fark edip el salladığında ve yanına doğru yürümeye başladığında dudaklarına kocaman bir gülümseme yayıldı. Elini beline koyarak onu masaya yönlendirdiğinde Nicole’ün gülümsemesi daha da genişledi. O da gülümsedi. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

Barın kapanma vakti gelene kadar sohbet ettiler. James ona değişik ev arkadaşı “Steve”den ve devlet güvenliğiyle ilgili olabileceğini ima ettiği işinden bahsetti. Nicole’ün yanında otururken duyulmayan biçimde burnumdan güldüm. Bakışlarım elleriydi.

Tic Tac kutusuna uzanmasını bekliyordum. Teknik konulardan pek anlamazdım ama son bir haftayı bodrum katında çalışmasını izleyerek geçirdikten sonra enerji içeceği satan çok katmanlı bir pazarlama şirketinin internet sitesini yönettiğini kesin bir dille söyleyebilirdim.

Aklım April, Kimmie ve Emma'ya gitti. Muhtemelen yatmadan önce yapbozu bitirmeye çalışıyorlardı. Ya da Happy Meallarının içinden çıkan sürpriz oyuncaklarla oynuyorlardı. Öfkem taşmaya başladı, kenarlardan ince ince damlıyordu. Ama onu bastırdım. Henüz vakti gelmemiştir.

Daha önce bana anlattığı hikâyeleri Nicole'e de anlatırken kadın onu can kulağıyla dinliyor, başıyla onaylıyor, gülüyor, egosunu okşuyordu. Tıpkı benim gibi. Çünkü çekiciydi, yakışıklıydı ve Nicole'e hayatıyla ilgili sorular soruyordu. Nicole anlatırken de onu dikkatle dinliyordu. İşte, ben bunu cömertçe gösterilen ilgi sanmışım.

Aslında bu, kedinin fareyi yakalamadan hemen önce dikkat kesilişiydi. Bu bakışı daha önce de görmüştüm: Tüy oyuncağına hamle yapmadan evvel Frank'ın gözlerinde. Birkaç gün önce, April ve kızlar gülerken evin içinde bir sineği kovalayan Oscar'ın gözlerinde.

Nicole ilk içkisini neredeyse bitirmişti. Şu güzel bakır kupalardan birinde Moscow Mule içiyordu. Eli kupanın kulpundaydı, birkaç dakikada bir küçük yudumlar alıyordu. Bu içkiyi bir saati aşkın süredir içiyordu; kapıdaki tabeladan anladığım kadarıyla bar birazdan kapanacaktı. "Harika gidiyorsun," dedim ona. "Başka içki alma."

Garson gelip yeni içecek isteyip istemediklerini sorduğunda James/Jamie hemen atıldı. "Ben bir tane daha alayım. Henüz kalkmaya hazır değilim, sen hazır mısın?" Işıl ışıl bir gülümsemeyle Nicole'e bakıyordu.

Nicole bir an duraksayıp içkisine baktı. Acaba benim gibi o da

ANDREA'NIN ADINI VER

abuk sarhoş olanlardan mıydı? Belki de çoktan çakırkeyif olmuştu ve ilk buluşmada aptal gibi görünme riskine girmek istemiyordu.

Ne gerekiyorsa.

Kulağına eğildim. Yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. “Başka içki alma.” Ardından bunu tekrar ettim. Sonra bir daha tekrarladım.

“şey, tabii. Ben de bir tane daha alırım,” dedi.

Garson içki siparişiyle uzaklaşırken Nicole lavaboya gitmek üzere masadan kalktı.

Gidişini izledim. O da izledi. Tuvaletin kapısının kapandığını görür görmez cebinden Tic Tac kutusunu çıkardı. Gayet rahat bir tavırla. Etrafa bakınmadı. Kutuyu saklamaya bile çalışmadı. Kapağını açtı ve eline  kapsül döktü. İki uzun Tic Tac’tı, üçüncüsüyse yuvarlak bir hap.

İimde panik ve öfke kabarıncı çılgınca bu duygulara uzandım. Hepsini ona ve elindekilere yönelttim. Tıpkı bilgisayara yaptığım gibi.

Tepemizdeki lamba yanıp sönmeye başladı.

Umursamaz bir tavırla lambaya baktı. Sonra kutunun kapağını kapadı, gerçek iki Tic Tac’ı ağzına attı, Rohypnol’u ise avcunun iine gizledi.

Garsonun iki içkiyle masaya doğru gelişini dehşet içinde izledim. Nicole henüz dönmemişti.

Garson içkileri masanın ortasına koyup, “Afiyet olsun!” dedi. Hâlâ yanıp sönen lambayı görünce gülümsemesi soldu. “Kusura bakmayın. İsterseniz ampulü değiştirebilirim.”

James/Jamie gülümsedi ve elini sallayarak geçiştirdi. “nemli değil.”

Garson uzaklaşırken önce kendi içkisini aldı, sonra Nicole’nkinini. Bakır kupayı onun tarafına doğru iterken beyaz hapı ustaca bir hareketle kupanın kenarından iine bıraktı.

O küçük beyaz dairenin suda eriyişini uyuşmuş bir vaziyette

izledim. Hiçbir şey yapamamıştım. Olan olmuştu. Nicole birkaç dakika sonra masaya döndüğünde rujunu yenilemişti. Hap erimişti. Geriye yalnızca ufacık bir beyaz leke kalmıştı.

Duvardaki saat 22.15'i gösteriyordu. Barın kapanmasına kırk beş dakika kalmıştı. James/Jamie içkisinden büyük bir yudum aldı, sonra Nicole'e gülümsedi. "Var ya, hayatımda gördüğüm en güzel gözler sende. Seni ilk kez MatchStrike'ta gördüğümde hesabının sahte olduğunu sandım. Gerçek hayatta kimsenin gözleri bu kadar güzel olamaz diye düşündüm."

Nicole'ün beyaz teni bir anda koyu pembeye dönüştü. İçkisinden bir yudum aldı. "Ben de senin için aynını düşündüm."

"Düşünmelisin," diye homurdandım öfkeyle. Ona biraz daha yaklaştım. "Az önce içkine uyuşturucu attı."

James gülerek başını salladı. "Çevrim içi flört ne acayip şey ya. Eminim senin de anlatacak bir sürü hikâyen vardır."

Nicole kıkırdadı ama kupasından başka bir yudum almadı. Hatta kupayı biraz kenara itip su bardağını önüne çekti. Adamın gözleri içecekler arasında gidip geliyordu. Nicole fark etmedi, bunun yerine MatchStrike'tan tanışıp randevuya çıktığı son adamla ilgili anısını anlatmaya başladı. Adam kendini bekâr olarak kaydetmesine rağmen hâlâ boşanmamıştı. Hatta bakıcı bulamadığı için çocuklarından birini "eşlikçi" bahanesi altında buluşmaya getirmişti.

James, hikâyenin doğru yerlerinde gülse de gözleri sürekli içiye kayıp duruyordu. Kupanın büyük kısmı hâlâ doluydu. Sonra uvardaki saate baktı. Barın kapanmasına yirmi dakika kalmıştı.

"Tamam, bu hikâye tam bir faciaymış ama eminim anlatacak daha çok şeyin vardır," dedi.

"Belki de diğer hikâyelerin kilidini açmak için şu Moscow Mule'den birkaç yudum daha alman gerekiyordur, ne dersin?" Kendi içkisinden içerken başıyla Nicole'ün kupasını işaret etti. "Duymak için can atıyorum, o yüzden içsen iyi olur. Gece daha yeni başlıyor, güzellik."

ANDREA'NIN ADINI VER

Nicole'ün yanakları bir kez daha kızardı ve içkisinden bir yudum daha almak üzere öne eğildi.

Ben de onunla birlikte eğildim. Hayalet dudaklarımı kulağına o kadar yaklaştırdım ki kulak kanalının içine girdiğimden neredeyse emindim. “Beni dinle, tamam mı? İçmeye devam etme. Güvende değilsin. Bu içki güvenli değil. Bu adam güvenli değil.”

Nicole, rujunu tazelediği dudaklarını pembe kamışın etrafına sararak küçük bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha. Bunu yaparken James'e baktı ve onun tarafından beğenilmek için ne kadar çabaladığını gözlerinde gördüm.

Ona biraz daha yaklaşıp sesimi olabildiğince yükselterek tekrar denedim. İçimdeki çaresizliğe tutunarak mesajı bir şekilde ona ulaştırmaya çalıştım.

“Dur. İçmek zorunda değilsin. Nedenini şimdi anlayamayabilirsin ama dur. İçme. Bir terslik var. Hem de çok büyük bir terslik.”

Tepemizdeki ışıklar bir kez daha yanıp söndü ama bu kez neredeyse fark edilmemişti bile. Nicole burnunu kırıştırdı. “Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?” diye takıldı. “Ben çabuk sarhoş olurum. Şimdiden çakırkeyif oldum bile.” Sonra su bardağını aldı ve tek dikişte yarısını içti.

“Evet, bütün suyu iç!” diye teşvik ettim. James kıkırdadı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı.

Onunla yüz yüze gelinceye kadar masaya eğildim. “Siktir git.”

Sanki cevap verir gibi bedenini bana yaklaştırdı ve Nicole'ün içkisini tekrar önüne itti. “*Tam sarhoş* Nicole'ün nasıl biri olduğunu görmek istiyorum. Çünkü *hafif sarhoş* Nicole çok sevimli.”

Nicole gülümsemeye devam ettiyse de bakır kupaya uzanmadı. “*Ayık Nicole* de öyle,” dedi şakayla ama James'in sözlerinin onu kızdırdığını görebiliyordum.

Tıpkı onun da görebildiği gibi.

Geri adım atmaya çalıştı. “Ah, evet. Kesinlikle öyle.”

Havadaki değişim elle tutulur cinstendi.

En azından benim için öyleydi.

Bir hayalet olarak –ya da artık her neysem– duyularımın çoğunu yitirmiştim. Kollarımı dayadığım masanın yüzeyini hissedemiyordum, masadaki yarım tabak patates kızartmasının kokusunu alamıyordum, hele tadını hiç alamıyordum. Görebiliyordum. Duyabiliyordum da. Fakat fiziksel duyularımı kaybettiğim ölçüde metafiziksel bir farkındalık kazanmış gibiydim. Sanki masanın etrafında dolanan bir akım vardı. Ve bu akım ağırlaşmış, gerilmişti.

Nicole’ü içkisini bitirmeye tekrar zorlamadı.

Nicole de kupaya bir daha dokunmadı.

James önceki flörtöz, coşkulu enerjiyi geri getirmeye çalıştı. Nicole’e sevdiği filmleri, ailesini, arkadaşlarını, hatta giydiği elbiseyi sordu. Nicole gülümseyerek cevap verdi. Ama önceden olduğu gibi kıkırdayıp ona doğru eğilmeyince çabalamaktan vazgeçip bu kez surat astı. Sanki bu randevuyu mahveden kişi Nicole’müş gibi.

Bense mutluluktan havalara uçuyordum.

Garson hesabı getirdiğinde Nicole büyük bir yudum su içti, sonra telefonunu çıkardı. “Şey, aslında pek iyi hissetmiyorum. Uber çağırıp eve gideceğim, tamam mı? Tanıştığıma memnun oldum.”

Ona sarılmadı. *Bunu tekrar yapalım*, demedi. *Benimle evime gelmek ister misin?* diye sormadı.

Sevinç nidası attım.

James çenesini sıkırsa da omuz silkti. “Peki. O zaman ben hesabı halledeyim.”

Nicole gülümseyip masadan kalktı. “Teşekkür ederim. Dışarıda bir Uber aracı var gibi, o yüzden acele etsem iyi olur. Kusura bakma!” Telefonuna göz attım. Uber uygulamasını açmamıştı bile ama Jen adında birine mesaj yazmıştı: “Her şey gayet iyi gidiyordu ama içime kötü bir his doğdu. Eve dönüyorum. *Criminal Minds* izlemek ister misin?”

ANDREA'NIN ADINI VER

Nicole bardan çıkarken James garsonun kredi kartını getirmesini sabırsızlıkla bekledi, getirdiğinde de hesabı getirmeyi kapanışa kadar beklettiği için garsona çıkıştı.

Garsonun yüzü düştü. “Ah, ben sadece... şey... randevudaymışsınız gibi geldi, o yüzden sizi acele ettirmek istemedim—”

Kadına ters ters baktı. “O tam bir kaltaktı,” dedi. Sonra fişi imzaladı ve bahşiş bırakmadan otoparkın yolunu tuttu.





15. Skye

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

Kimse bir şey görmemişti.

Mavi Kia da ortalıkta yoktu.

Annemle babam, otoparkta tanıdık birini görme umuduyla iki saat boyunca girişin yakınında beklediler. Bu sırada annem, Facebook’umda “arkadaşlar” listemde olan herkese mesaj attı. Beni görüp görmediklerini sordu. Şu anda nerede olduğuma dair en ufak bir ipucu verecek bir şey söyleyip söylemediğimi.

Kimse bir şey bilmiyordu.

Kahve almak üzere kafeye gelen herkese tek tek dün beni görüp görmediklerini sorarlarken babam onlara yıllık fotoğrafımı gösteriyordu.

Herkes başını hüznle iki yana sallayıp en kısa zamanda çıkacağı umduğunu söylemekle yetiniyordu. Tanıdık gelen bir kadın beni hatırladığını fakat dün işten çıkarken görmediğini söyledi. Lobide öpüşürken yakalayıp kafeden attığım iki üniversite öğrencisi de başlarıyla onaylayıp beni hatırladıklarını söylediler. Ama kimse işten çıktığımı görmemişti.

Gün ilerledikçe Ken’in bile huzursuzlanmaya başladığını fark ettim. Annemle babama buzlu *latte* getirdi ve görüntülerde bir şey fark edip etmediklerini sordu. Ama hemen ardından onlara başka

ANDREA'NIN ADINI VER

güvenlik kaydı veremeyeceğini ekledi. Bunu söylerken arkasına, kafenin iç kısmına göz atmıştı. Belli ki biri sabahki kayıt hakkında kafe sahibini bilgilendirmişti. Ben bile dükkânın önünü saran o umutsuz, telaşlı enerjiyi hissedebiliyordum. Bu, kafe için iyi değildi. İnsanlar sadece *Americano*'larını istiyorlardı.

Memur Willis nihayet 14.00 civarında aradı ve annemler de eşyalarımın ihtiyaç duyarsa diye onunla evde buluşmayı kabul ettiler. Arama köpeklerine gerek olup olmayacağını ima etmeye çalıştığını anlamışlardı.

Tekrar arabaya bindik. Direksiyonda babam vardı, annemse yolcu koltuğunda oturmuş, aynı mesajı 541 Facebook "arkadaşıma" kopyalayıp yapıştırıyordu. "Rahatsız ettiysem özür dilerim, ben Skye'ın annesiyim. Kızım dün gece eve gelmedi, onun için çok endişeleniyoruz. Aklına onu bulmamıza yardım edebilecek bir şey gelirse lütfen bana mesaj at. Önemsiz gibi görünse bile."

Annemin omzunun üstünden gelen mesajları okudum. Bazıları neredeyse anında cevap yazmıştı. İsimlerini şöyle böyle hatırladığım insanların çoğu benzer şeyler söylüyordu: "Aman Tanrım, çok üzüldüm! Maalesef aklıma bir şey gelmiyor." David Hauser'ın ismini görünce yüzümü buruşturdum. Lise boyunca hep aynı sınıftaydık. O bambaşka bir seviyede popülerdi, yani herkes onu tanırdı. Ama aynı zamanda esprili ve gerçekten iyi biriydi. Sonbaharda onun da IEÜ'ye başlayacağını duymuştum. Bazen içine kapanık bir tırtıl olmayı bırakıp sosyal kelebeğe dönüşürsem ne olacağını düşünürdüm.

Ama ölmüştüm ve annem şimdi ona Facebook'tan mesaj atıyordu. Yorgun gözleri, yazdığı mesajla gelen yanıtlar arasında gidip geliyordu.

Arabanın durduğunu fark etmemiştim, dahası babam da bir şeyler söylüyordu. "Mari, duyuyor musun? MARISA. Şuna bak."

İşaret ettiği yere bakınca FroYo'nun girişini gördüm. Büyük ölçüde boştu fakat dışarıdaki masalardan birinde iki büklüm oturmuş, donmuş yoğurt yiyen yaşlı bir adam vardı.

Annem kaşlarını çattı. “Neye bakayım? Bence acele etmeliyiz, memuru kaçırma—” Birden sustu.

Torpedo gözünün üzerinden öne doğru eğilerek baktığımda sonunda babamın gösterdiği şeyi gördüm.

FroYo’nun kapısının hemen üstünde bir güvenlik kamerası vardı, Otoparka bakıyordu.

Kayıtlar hâlâ duruyorsa onlarda ben de vardım.

Mavi Kia’daki ucube herif de.



16. Meghan

OQUIRRH SIRADAĞLARI, UTAH 1 YIL ÖNCE

Dağınık topuzlu sarışın kız gittikten sonra birkaç gün olduğum yerde kalıp ayakkabının başında nöbet tutmaya devam ettim. Bekliyordum. Çektiği fotoğrafların birilerini buraya getirmesini umuyordum. Beni bulmalarını. Bedenimi –ve ruhumdan kalanları– eve götürmelerini istiyordum.

Nedenini hâlâ açıklayamıyordum. Böyle bir şeyin ne işe yarayacağını bilmiyordum. Yine ölü olacaktım. Yine sevdiklerime görünmez olacaktım. Ama en azından belki yanlarında olabilirdim. Sebebini tam olarak tarif edemesem de bütün hücrelerimle bulunmak istiyordum.

Ophir Kanyonu'na giden birkaç araba daha çukurlu toprak yolda yanımdan geçti. Hiçbiri durmadı. Karga her birkaç günde bir gelip ayakkabının yanındaki koleksiyona yeni minik hazineler bırakıyordu. Bir cam parçası. İnce bir dilim beyaz kuvars. Siyah bir çakıl taşı.

Beklerken tekrar anılara dalarak ilk işimi, üniversitede aldığım bazı dersleri, lisedeyken kilise gençlik grubumla yaptığımız kamp gezisini yeniden yaşadım. Barbara Kingsolver'ın *The Bean Trees* romanını –en sevdiğim kitaptı– tekrar tekrar okudum. Bahar tatilinde Sharesa'yla San Diego'da sarhoş oldum.

Güneş tozlu tepelerin üzerinde doğup battı, sonra bir daha doğup battı. Geceleri gölgeler ormanın benim bulunduğum köşesine yayıldığında hâlâ korkuyordum. Arada bir çakalları görüyordum; ay ışığı yüzlerine vurduğunda gözleri yeşil-beyaz parlıyordu. Toprak yolun kenarındaki küçük mabedimden uzak duruyorlardı. Ben de onlara bir daha yaklaşmadım.

Güneş en az beş kere daha doğup battıktan sonra tırnaklarını gökkuşağının renklerine boyadığım ellerimi karganın mabedinde gezdirdim. Ayakkabının rengi daha da solmuş, iki gece önceki toz fırtınası yüzünden üzeri yeni bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Artık ayakkabıya benzerliği bile kalmamıştı, ancak doğru açıdan bakınca anlaşılabilirdi.

Günler haftalara dönerken ayakkabıyla yalnız kalmaya daha fazla dayanamadım. Ama onun yanından ayrılmaya da dayanamıyordum.

Sonunda Bubbie Rosie'nin anısına geri döndüm.

Şayet elimde kalan tek şey buysa –bu tozlu yol, karga, çakallar, rengi solmuş ayakkabı ve stres taşı misali zihnimde evirip çevirdiğim değerli anılar– bilmem gerekiyordu.

Anının en başından başladım. Ekmeğin hamuruna, büyükanemin hoş kahkahasına, kâseyi tezgâha vurduğunda çıkan sese ve ellerini küçük bir un yığınınca daldırışına odaklandım.

On yaşındaki hâlim hamurun mayalanmasını beklerken televizyon izleyip izleyemeyeceğimi sorduğu sırada Büyükanne Rosie'nin gözlerini izledim.

“Tabii ki izleyebilirsin, *Bubbelah*,” sözlerini söyleyişini izledim.

Sonra küçüklüğüm merdivenden yukarı koşarken Bubbie'ye tutunmaya çalıştım.

“Ekmeği sana bıraktığım için özür dilerim,” dedim ona.

Anının uçlarına tutunmaya çalıştığımı hissettim. On yaşındaki hâlimin Bubbie'ye dair başka anısı yoktu. Sadece *Sabrina the Teen*

ANDREA'NIN ADINI VER

nage Witch dizisini hatırlıyordu. Özellikle de Sabrina'nın arkadaşlarına cadı olduğunu söylediği bölümü.

Anı hızla dağılmaya başladı. "Keşke seninle daha fazla anım olsaydı," diye fısıldadım onu kaybetmeden önce.

Bubbie gülümseyince yumuşak, gül pembesi yanakları oynadı. "Ah, ama şimdi buradasın, *Bubbelah*."

İçim ani bir elektrik akımıyla dolarken anının dağılışı durdu ve her şey yeniden berraklaştı.

Artık sürüklenmiyordum.

Yatağıma uzanmış, Sabrina'nın arkadaşlarına cadı olduğunu söyleyişini seyreden hâlimi izlemek yerine hâlâ Bubbie'yle birlikte mutfaktaydım.

Hatta bundan da fazlasıydı. Önceden mutfağın duvarına konmuş bir sinektim —bir tür röntgenciydin— sadece olup biteni izliyordum. Bir nevi film izlemek gibiydi.

Şimdiyse mutfağın *içindeydim*. Elleri unlu Bubbie Rosie de bana dikkatle bakıyordu.

Bu his içime gün ışığı gibi yayıldı ve tepelerde kaybolduğum günden beri ilk defa sevince kapıldım.

"Bubbie? Sesimi duyabiliyor musun?" Bu sözlerin boğuk çıkmasını beklemiştim, hâlâ hayatta olsaydım duygularımın arasından çekip çıkarmaya çalıştığımda olacağı gibi. Bunun yerine benimle birlikte anıya süzülüp beni ve Büyükanne Rosie'yi saran akıntıya karıştılar.

"Duyuyorum, *Bubbelah*. Seni bekliyordum." Gözleri sevinçle kısıldı, ardından hüznle yumuşadı. "Ama bu kadar erken göreceğimi düşünmemiştim."

"Yaşıyor musun? Yani... hayatta değilsin tabii ama... Bu olanların hiçbirini anlayamıyorum. Burası cennet filan mı?"

Bubbie Rosie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Sarılabileceğimizden emin değildim. Sanmıyordum. En azından eskisi gibi sarılamazdık. Öldüğümde fiziksel hisler de ölmüştü. Fakat

içimi dolduran sevinç ve Büyükanne Rosie'nin sesinden yayılan sevgi, yaşarken deneyimlediğim en güzel sarılmalar kadar sıcak ve huzur vericiydi. "Bu sorunun cevabını bilmiyorum, *Bubbelah*." Un kaplı ellerine baktı. "Tek bildiğim bu anıda birlikte olduğumuz. Bir şekilde hâlâ bizi birbirimize bağlıyor."

"Nasıl..." Parçaları birleştirmekte zorlanıyordum. "Bir tannı filan mı var? Bunca zamandır ne yapıyordun? Bundan sonra ne olacak?"

Bubbie'nin gülümsemesi yumuşadı. "Bu soruların cevabını da bilmiyorum, *Bubbelah*. Bildiğim tek şey öbür tarafta sevdiğimiz insanların artık olmadığı. Senin ardından yas tuttum, tıpkı ben öldüğümde senin benim ardından yas tuttuğun gibi. Ama senin de artık bildiğin gibi sevdiğimiz insanların sonsuza dek kaybolmadıklarını öğrendim. Hayatta sevdiğimiz, yaptığımız, söylediğimiz, okuduğumuz, deneyimlediğimiz her şey bize geri dönüyor. Bak, burada birlikteyiz." Güneş ışığının aydınlatığı mutfağı işaret etti.

"Yani sen şimdi burada, bu anın içinde mi yaşıyorsun?" diye sordum. "Ve diğer bazı anılarımda?"

Bubbie başıyla onayladı. "Bir bakıma evet. Tıpkı senin benim anılarımda yaşadığım gibi. Birlikte dokuduğumuz bir kumaş bu. İplikler hâlâ bizi birbirimize bağlıyor."

Sevincime umutsuzluğun gölgesi düştü. "Ama artık birlikte yeni anılar yaratamayız. Bu sadece... bir film gibi."

Başını iki yana salladı. "Ah, başta ben de öyle düşünmüştüm. Ama *Bubbelah*, henüz izlemediğin bir sürü film var."

Kafamın karıştığını görünce devam etti. "Eğer gideceğin yolu biliyorsan o iplikler sonsuza dek uzanır. Benimkiler, seninkiler." Etrafımızı işaret etti. "Sonsuz iplik var. *Ima* burada. *Satva* burada. Sana göstereceğim."

Ima. Annem. Onun annesi, yani hiç tanımadığım büyük büyükanne. *Satva*. Oğlum. Ben bebekken aşırı dozdan ölen dayım Ben.

ANDREA'NIN ADINI VER

Ona hayretle baktım. “Ama *Ima*’ya dair hiç anım yok. Ben doğmadan önce ölmüştü. Ben dayımı da sadece bir kez gördüm, o da doğduktan hemen sonraydı.”

Büyükanne Rosie başıyla onayladı. “Artık bunun bir önemi yok, *Bubbelah*. Yaşarken bizi birbirimize bağlayan o ipliklerin çoğunu göremiyorduk. Ama şimdi görünürler.” Kısa bir duraksamanın ardından, “Eğer yolu biliyorsan,” diye ekledi.

Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum.”

Büyükanne Rosie ellerini silkeleyince önünde bir un bulutu oluştu. Bir an için düşünceli bir ifadeye büründü. “İpliklerin izini birlikte sürebiliriz,” dedi. “Hani sana annenin küçükken örümcekleri karton bardaklarla evin dışına taşıdığını anlatmıştım ya, işte o anıya birlikte gidebiliriz. Sana gösterebilirim. Çünkü ben oradaydım. Sen olmasan bile.”

Birden ne demek istediğini anlamamla içimdeki umutsuzluk yok oldu. Bir sürü anı vardı. Durmaksızın geçmişe uzanan sonsuz anılar. “Göster bana,” dedim heyecanla. Bu, Ben dayımla tanışabileceğim anlamına geliyordu. *Ima*’yla tanışabileceğim. Ailemi sonsuza dek kaybetmemiştim. Evet, bazılarını yitirmiştim. Şimdilik. Ama kaybettiklerimi yeniden bulmuştum.

Büyükanne Rosie başıyla onayladı ve usulca gülümsedi. “Hazır olduğunda, *Bubbelah*. Ancak hazır olduğunda gösterebilirim.”

Başımı iki yana salladım, yine kafam karışmıştı. “Ama ben hazırım. Ne demek istiyorsun?”

Bubbie mutfağı işaret etti. “Şu anda bile bu anı değişiyor. Benim ipliğimi takip ediyorsun, kendi ipliğini değil. Sen bu mutfakta hiç bulunmadın ama ben bulundum. Sonrasında geri dönmen zor olacak. Eğer devam edersen, benim ipliklerimi takip edersen imkânsız olacak.”

“Geri dönmek mi?” Sözleri kafamda yankılandı. Mercan rengi ayakkabıyı düşündüm. Orman yolunu. Kayalık zeminde çürüyen bedenimi, karıncalar ve eşek arıları işlerini yaparken bembeyaz

kemiklerden ibaret kalışını. “Yani diğer tarafa geri dönemez miyim? Bedenimin olduğu tarafa?”

Büyükanne Rosie başıyla onayladı. “Evet, *Bubbelah*. Annenin olduğu yere. Arkadaşlarının olduğu yere.”

“Ama orada kayboldum,” dedim ona, umutsuzluk yeniden benliğimi sararken. “Yalnızım. Kimsenin beni aramaya geleceğini sanmıyorum. Beni ormanda bıraktı.”

Havayı dolduran sevinç bir anda sönüverdi. Büyükanne Rosie’nin yüzü düştü.

“Ah, *Bubbelah*. Ah, hayır.”

“Bildigini sanıyordum,” diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. “Artık öbür tarafı göremiyorum. Gerçek dünyada çok uzun zaman geçirdim. Seninle. Annenle. Ama Ben ölünce artık zamanı gelmişti. Burada olma zamanı. Hayattayken başaramadığımız şekilde birbirimizi bulma zamanı. Çünkü burası da gerçek, *Bubbelah*.”

Artık sürükleniyor gibi hissetmiyordum. Sadece buradaydım. Tüm benliğimle. Bubbie’ye Jimmy Carlson’ı anlatmak istiyordum. Ormanda başıma neler geldiğini birinin bilmesini istiyordum. Büyük büyükannemle ve büyük büyükbabamla tanışmak istiyordum. Bubbie’nin gözünden annemin örümcekleri dikkatlice ve ürkekçe dışarı taşıyışını görmek istiyordum.

Ama bir yanıma buna hazır değildi. Henüz değildi.

Odadaki bütün sevgiyi içime çekmeye çalışarak, “Sanırım bir süreliğine geri dönmem gerek,” dedim usulca. “Seni tekrar burada bulabilir miyim?”

Büyükanne Rosie başıyla onayladı. “Elbette, *Bubbelah*. Beni her zaman bulabilirsin. Burada ya da hayatımızın dokunduğu başka bir yerde. Seni seviyorum, küçük bebeğim.”

“Ben de seni seviyorum, Bubbie.” Daha önce sımsıkı tutmaya çalıştığım iplikler şimdi dirençliydi. Her şey yerini bulmuştu.

Bir anlığına paniğe kapıldım. Büyükanne Rosie ve tezgâhta

ANDREA'NIN ADINI VER

hamurun kabardığı aydınlık mutfak önceki seferlerde olduğu gibi birden silinmedi. Ayakkabıyı düşündüm. Karganın yaptığı küçük mabedi. Ophir Kanyonu kamp alanı tabelasını. Aniden çok uzak-taymış gibi gelen yeri bir araya getirmeye çalıştım. Sanki artık düş oymuş gibi.

Sonra kendimi yeniden çukurlu toprak yolun kenarında buldum. Çakıl taşının, cam parçasının, bozuk paraların ve ayakkabının yanında.

Uzun bir öğle uykusundan uyanmışım gibi hissediyordum; akşam yemeğine kadar uyuyup sonunda gözlerinizi açtığınızda ne olduğunu anlayamadığınız anki gibi.

Derken ayak sesleri duydum ve birden yanımda biri olduğunu fark ettim.

Biri tepemde durmuş, doğruca bana bakıyordu.

Ayakkabıya.

Adamın gür kumral sakalı vardı. Ellili yaşlarındaydı ve açık kahverengi gömlekle pantolon giymişti.

Bir elinde telsiz tutuyordu.

Bakışlarım ağır ağır gömleğinin yakasına kaydı.

Orman Hizmetleri.



17. Brescia

SALT LAKE VADİSİ, UTAH 18 AY ÖNCE

Nicole'ün onu MatchStrike'ta engellediğini gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi izlemekten büyük keyif aldım. Yalnızca engellemekle kalmamış, bir de onu site yöneticilerine şikâyet ederek hesabını askıya aldırmişti.

Bildirimi Utah sınırını geçtiğimiz sırada nakliye kamyonunda aldı. Sonraki dinlenme tesisine çekti. April, kızlarla birlikte hemen arkasındaki arabadaydı. MatchStrike uygulamasını açtı.

Ekranda bir hata mesajı belirdi: *Bu hesap, hizmet şartları anlaşmamızı ihlal ettiği gerekçesiyle askıya alınmış ve engellenmiştir. Lütfen destek için admin@MatchStrike.com adresiyle iletişime geçin ya da 1-800-MatchStrike numarasını arayın.*

“Orospu,” diye küfretti dişlerini sıkarak, sonra arabanın kapısını sertçe çarptı ve Emma'yla Kimmie'nin arabadan el sallamasını görmezden gelerek tuvalete gitti.

Tekrar yola çıktığımızda müşteri hizmetlerini aradı. İlk başta gayet makul ve samimi konuştu. Hepsi yanlış anlaşılmadan ibaretti. Nicole'e hiçbir konuda baskı yapmamıştı. Harika vakit geçirmişlerdi. Ama ikinci randevuyu reddedince Nicole sinirlenmişti. Belli ki bu onun sert bir mesaj verme yöntemiymiş.

Telefondaki müşteri temsilcisi –adı Donna'ydı– bu lafları daha

ANDREA'NIN ADINI VER

önce de duymuş gibiydi. Sakin bir sesle konuşarak karara itiraz etmek istiyorsa ricasını yetkili makama iletebileceğini söyledi. İlk adım olarak Nicole'ün de katıldığı bir telefon görüşmesi yapmaları gerekecekti.

James'in ses tonu bir anda değişti, ayağını gaza sertçe basmasıyla kamyonet ileri fırladı. "Ciddi misiniz? Bu çok saçma. Üyeligimi bir çırpıda silebiliyorsunuz ama hayatımda kullandığım en kötü flört sitesine tekrar üye olmak istediğimde bin dereden su getirmem mi gerekiyor?! *Suçlu olduğu kanıtlanana dek masumdur* ilkesine ne oldu?"

"Kusura bakmayın efendim ama biz mahkeme değiliz. Kullanıcı sözleşmemizde bunlar açıkça belirtiliyor. Dilerseniz size bir kopyasını gönderebilirim," dedi Donna sakince.

Donna'yı kucaklamak istedim.

James telefonu kapayıp gözünü yola dikti.

Çenesini sıkışını, direksiyonu tutan parmaklarının bembeyaz keşişini izledim. Boynuma doladığı uzatma kablosunu nasıl da var gücüyle sıkıktığını hatırladım.

Keşke ben de onu şikâyet etseydim.



Utah'taki ilk birkaç ayda normal bir baba ve kocaydı. Evin eşyalarını yerleştirdi. Kimmie'yle Emma'yı alıp Lone Peak'in eteklerindeki geniş bahçeli yeni evlerinin az ilerisinde bulunan sevimli dondurmacıya götürdü. Zamanını ev ofisiyle Salt Lake'teki yeni kurulmuş teknoloji şirketi arasında bölüştürüyordu. April'la birlikte yürüyüş yapıyor, bu sırada sokağı kaplayan güzel tuğla evlerden çıkan komşularıyla sohbet ediyordu. Kiliseye gidiyor, pazar okulunda el kaldırıp April onu aşkla izlerken Hz. İsa'ya ait öğretiler hakkında düşüncelerini paylaşıyordu.

MatchStrike'in kararına itiraz etmemişti.

Nicole'ü internette bulmaya bile çalışmamıştı.

Ama üç ayın ardından bir perşembe günü öğleden sonra, iş için yeni bir projeye başlaması gerekirken yeni bir Gmail hesabı açtı. Ardından yeni bir MatchStrike profili oluşturdu.

Jimmy Carlson.

Bu kez kendini dul olarak kaydetti. Çocuklardan bahsetmedi. Sanırım artık kadınların, hiç evlenmemiş olmasını şüpheli bulacağı yaşa gelmişti.

Bilgisayarı art arda üç kez kapadım. Her seferinde dişlerini sıkıp yeniden açtı.

Sonunda odadan çıkıp koridorda yere, Oscar'ın karşısına oturdum. Kendimi "Jimmy"yle daha fazla randevuya çıkarken hayal ettiğimde içimi ezici bir keder ve tarifsiz bir korku kapladı.

Oscar dikkatle bana bakıyordu. Sonra temkinli adımlar atarak ayaklarımın dibine kadar geldi.

Gözlerini kapayıp kuyruğunu hafifçe salladı. "Aferin sana," diye fısıldadım. Usulca mırlamaya başladı.



Dokuz ay boyunca James/Jamie/Jimmy'yle her randevuya gittim.

Çalışırken peşine takıldım. Yemek yerken. Çim biçerken. Arabasını yıkarken. Televizyon izlerken – *Chicago PD* ve *Chicago Fire*.

Bazen saatlerini MatchStrike uygulamasında geçirerek flört ediyor, yeni randevular ayarlıyordu. Bu randevular hep şehir dışındaydı. Bazense aniden duruyor, birkaç günlüğüne ya da haftalığına, hatta bazen bir ay boyunca Emma'yla Kimmie'ye gerçek bir baba oluyordu. April'a karşı bazen soğuk ve umursamazdı. Ama bazen de korkutucu derecede düşünceli ve esprili olabiliyordu. Her adımını izlerken dahi normal bir insan olduğuna inanmak çok kolaydı.

ANDREA'NIN ADINI VER

Bazı randevularında bile öyleydi.

Bazen mesajlarına dönen kadınlarla buluşmak için sabırsızca planlar yapıyordu. Ama diğer zamanlarda onları görmezden geliyordu.

Bazen Tic Tac kutusunu da yanında götürüyordu. Bazen de götürmüyordu.

Götürdüğünde havadaki kıvılcımlardan ve içimi kemiren bulantıdan bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu hissedebiliyordum; tıpkı fırtına öncesi barometrenin düşmeye başlaması gibiydi. Tek soru, o fırtınanın ne zaman kopacağıydı.

Öyle geceleri karşısındaki kızın kulağına fısıldayarak –ya da bağırarak– geçirirdim.

Bazen işe yarardı.

Bazense hiç yaramazdı.

Yaramadığı zamanlarda hiçbir yanıp sönen ışığın ya da içe doğan hissin yardımı olmazdı. Kızı şehirden uzakta ikinci bir randevuya gitmeye ikna ettiğinde. İçeceğini bitirmeye. Uber çağırmak yerine onu eve bırakmasına müsaade etmesine. Onu olası bir yardımdan –benim ya da başkasının yardımından– uzaklaştırabileceği kadar güvenini kazandığında.

Bir keresinde Kelly diye bir kızla dışarı çıkmıştı. Kelly, gecenin sonunda başı dönmeye başladığında Uber çağırmakta ısrar etmişti. Küçük restoranın otoparkına yanaşan siyah Honda Civic'e bindiğinde James/Jamie/Jimmy endişeli bir ifade takınarak ona geçmiş olsun dilemişti. Ama araç uzaklaşırken sessizce küfretmiş ve sonra MatchStrike'taki açılır menüden sebep olarak “beni rahatsız etti”-yi seçerek kızı engellemişti.

Reddit'te, erkeklere “pislik yuvasına dönmüş flört uygulamalarında yollarını nasıl bulacaklarına” dair tavsiyeler veren bir IN-CEL forumunda ciddi zaman harcıyordu. Bu forumda, ilgiye kayıtsız kalan ya da “gösterilen ilgiyi yanlış anlayan” kadınları derhâl engellemelerini öğütlüyorlardı. Böylece yalnızca onlara “bir ders

vermek”le kalmıyor, aynı zamanda (MatchStrike da dâhil olmak üzere) birçok uygulamada kadınların karşılık olarak onları engellemesini ya da şikâyet etmesini neredeyse imkânsız kılıyorlardı.

Liz’le Salt Lake’ten yarım saat uzaklıktaki Deer Vadisi’nde, bir açık hava konserinde buluştuk. Yanında Tic Tac kutusunu getirmeyince rahatlardım. Fakat güzel müzik ve serin dağ havasında yüzlerce ateş böceği misali titreşen peri ışıklarının altında, ne kadar bağırırsam da, sahne ışıkları ne kadar yanıp sönse de ikisi de dörder bira içti. Konserden sonra Liz’le birlikte otoparktaki arabasına kadar yürüdü ve orada onu öptü. Liz de izin verdi; ta ki eli bluzunun ön tarafına kayana dek. Liz geri çekilmeye çalışınca kızı atkuyruğundan kavrayıp sertçe kendine çekti.

Bakamadım. Ama Liz’i de orada bir başına bırakamadım.

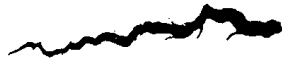
Ayağımın altındaki koyu çakıllara odaklanarak kendimi başka bir yerde hayal ettim. Dairemde, Frank’le birlikte olmayı seçtim, ben onun kabarık tüylü başını okşarken mırılıyordu. Anı o kadar gerçekçiydi ki birkaç metre ötemde olanları görmezden gelebilmek adına kalın bir pelerin misali üstüme sardım.

Çünkü onu durduracak gücüm yoktu. Yeterince yoktu.

Birkaç sıra ötede bir araba ötüp ışıkları yanınca Frank’le olan anımdan sıyrıp Liz’in onu sertçe ittiğini gördüm. Çantasını karıştırırken ona yüksek sesle artık gitme vaktinin geldiğini söylüyordu.

Önce Liz’e, sonra farları yanan aracın olduğu yerden bu tarafa doğru gelen ayak seslerinin yönüne doğru baktı.

Gerisin geri karanlığın içlerine çekilirken telefonundan uygulamayı açıp Liz’i engelledi, şikâyet etti ve ardından kendi arabasına bindi.



Elle’le MatchStrike’ta iki ay yazıştı. Birbirlerine fotoğraflarını gönderdiler ve hatta bir gece, April yeni bir arkadaşıyla yemekten ve kızlar da uyuyorken görüntülü konuştular.

ANDREA'NIN ADINI VER

Elle ona erkek kardeşinin aşırı dozdan öldüğünü anlattı. Opiat içmişti. Elle suçu kendinde görüyordu. James/Jamie/Jimmy de ona ölen eşinden bahsetti. Kanserden ölmüştü. Korkunç bir dönemdi. Ona Emma'yla Kimmie'nin ofisin duvarlarında asılı fotoğraflarını gösterdi ve sanki kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi boğazını temizledi. Kızların onun dünyası olduğunu söyledi. Herkes artık iyi bir noktadaydı. İyileşmişlerdi. Tekrar biriyle görüşme fikri onu biraz utandırıyordu ama kendini güçlü hissediyordu.

Telefonunu kapadım. Ardından bilgisayarını da kapadım. Defalarca. Her seferinde sabırla yeniden açılmalarını bekledi, ta ki ben uyuşana dek.

Elle, randevuları için onu evinden almasına izin verdi.

Öncesinde, ceketinin ön cebine Tic Tac kutusunu koymanın dışında, kot pantolonunun arka cebine uzun bir telefon şarj kablosu sokuşturdu. İlk kabloyu bodrumdaki tırabzana sarmış, kopacak mı diye bakmak için çekiştirip durmuştu.

Kopmamıştı.

Araba Elle'in verdiği adresin önünde yavaşladığında, o arabadan inmeden aralık camdan dışarı atlayıp ön kapıya koştum.

Yalvardım. Bağırdım. Onu itmeyi bile denedim ama hiçbir işe yaramadı. Elle kısa sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp ona sımsıkı sarıldı. Sonra arabaya bindi ve gidecekleri yeni açılan barla ilgili heyecanlı heyecanlı konuşmaya daldı.

Motorun da bilgisayar gibi bozulmasını umarak hissettiğim bütün korkuyu ve dehşeti arabaya yönelttim. Ama umduğum gibi olmadı.

James/Jamie/Jimmy randevu boyunca kusursuzdu; bardan çıkmadan önce Elle'in ikinci içkisine küçük beyaz bir hap atmış olması dışında. Elle otoparkta sendelediğinde elini kızın beline koyunca Elle başını çevirip ona minnet dolu bir gülümsemeyle baktı ve uzanıp elini tuttu.

Evine vardıklarında onu içki içmeye davet etti. Ceketini çıkarırken gözleri mahmurdu ama mutlu görünüyordu.

James/Jamie/Jimmy onun peşinden içeri girdi. Karanlık odada, konyak rengi deri kanepede öpüşmeye başladılar.

Arka cebinden şarj kablosunu çıkarmasını, karanlıkta yan bahçemde pusuya yatan adama dönüşmesini bekledim.

Bunun yerine Elle'in öpücükleri yavaşlayana kadar bekledi. Sonra kız, "Sanırım bu geceyi burada bitireceğim, çok yorulдум," dedi. Ama onu duymazdan geldi. Prezervatif çıkardığındaysa Elle hiçbir şey demedi.

Kendimi orada kalmaya zorladım. Çünkü Elle'i onunla yalnız bırakamazdım. Çünkü kendimi sorumlu hissediyordum. Çünkü onu durduracak bir yol bulamamıştım. Odanın havası elektrikle doldu, kapkara kaynamaya başladı. Mutfakta, mikrodalga fırından bip sesi geldi. Elektrikler gidip geldiğinde benimki de böyle öterdi.

İşini bitirdiğinde kıza tiksintiyle baktı. Sonra kot pantolonunun fermuarını çekip arka cebine uzandı.

Koridordaki tavan penceresinden süzülen loş ışıktaki uzun kabloyu Elle'in boynunda gezdirdi. İleri geri. Elle hiç kıpırdamadı.

Dehşet içinde izliyordum. Mikrodalga yeniden biyledi ve dehşetim öfkeye dönüştü. İlk birkaç randevudan sonra artık onu her seferinde durduracak bir yol bulabileceğime inanmıştım. Belki de sırf bu yüzden arafta bırakıldım diye düşünmüştüm. Bitmemiş işim vardı. O benim hayatımı almıştı. Ben de şimdi ona musallat olmak, onu engellemek için buradaydım.

Ama yanılmıştım. Yapabileceğim tek şey o lanet mikrodalga fırını yeniden başlatmaktı.

Elle'in gözleri kapalıydı. Usulca nefes alıyordu, huzurluydu. Kollarından biri neredeyse çıplak göğsünün üzerinde dururken diğeri kanepenin kenarından sarkmıştı.

James/Jamie/Jimmy gözünü ayırmadan onu izlerken bir mesaj bildirimi sessizliği bozdu.

ANDREA'NIN ADINI VER

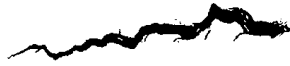
April'dı. "Rahatsız ettiğim için kusura bakma. Teslim tarihinin çok yaklaştığını biliyorum. Ama dönmen yakın mı? Emma hasta. Kustu."

İçini çekti. Sonra şarj kablosunu eline doladı ve başparmağını yavaşça Elle'in boynunda gezdirdi. Ardından eteğini düzelterip üstünü örttü.

Evden çıkıp yaz gecesinin karanlığına karışmadan önce MatchStrike uygulamasını açtı. Elle'in profiline baktı, sonra karanlıkta kanepede yatan hâline yeniden göz gezdirdi.

Bir karar vermeye çalıştığı belliydi. Ne hakkında olduğunu bilmiyordum. Ama sonunda ona mesaj yazdı: "Umarım baş ağrın geçmiştir. Seni tekrar görmek isterim. Şey... uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

Mesajı gönderdiği anda mikrodalga fırının sesi karanlık odada üçüncü kez yankılandı. Gözlerini devirdi ama gülümserken loş ışıktaki dişleri parladı.



Elle'le bir kez daha buluştu.

Elle onu tekrar evine davet etmedi. James onu evinden almayı teklif ettiğinde de daha sonra babasına uğramayı planladığını söyleyerek nazikçe reddetti. Babası hastaydı.

Barda buluştuklarında gözlerindeki bakış onu dikkatle incelediğini gösteriyordu. Bir şeylerin ters gittiğini bildiğini. Son buluşmalarında bir şey olduğunun farkındaydı.

Ben de o hisse tutundum. Yemek sırasında James'i incelerken Elle'in kulağına fısıldadım. İçkisini bitirip tuvalete giderken. Garsona ikinci bir içki yerine sadece bir bardak su istediğini söylerken. Ve sonra, hafif çekingen bir tavırla, o gece onu evine bıraktığında ne yaptıklarını sorarken. Çünkü pek bir şey hatırlayamaması çok garipti.

James karşılık olarak gülümsedi ama bakışları yana kaydı. *Yalan söylüyor*, dedim Elle'e. *Sana çok kötü bir şey yaptı. O iyi biri değil.*

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu incinmiş gibi. "Sanırım o gece gerçekten ipin ucunu kaçırdık." Sonra da sanki komik bir şey söylemiş gibi güldü.

Elle de güldü ve konuyu daha fazla uzatmadı. Fakat restorandan ayrıldıktan sonra –kapanış saatinden çok önceydi– mesajlara cevap vermeyi bıraktı.

Kadınlar uzaklaşmaya başladığında hep yaptığı gibi Elle'i de engellemesini bekliyordum. Bunun yerine ona üst üste mesajlar attı. İlk başta endişeli gibi davrandı. Sonra biraz sinirli. Sonra öfkeli. Tıpkı ona her şeyin bittiğini söylediğimde bana yaptığı gibi. Evinin bodrumunda çalışırken uygulamayı sürekli yeniledi. Hatta müşteri hizmetlerini bile aradı, mesajlaşma özelliğinde bir sorun olduğundan emindi. Çünkü Elle cevap vermiyordu. Neden vermesindi ki?

Üçüncü gün de cevap alamayınca April'a bir başka son dakika projesine çağırıldığını söyledi. Oysa o gece kızları kilisenin etkinliğine götürecekti.

Açıkçası ben de o etkinliği dört gözle bekliyordum. Dağın eteklerinde kamp ateşi yakılacaktı ve Kimmie'yle Emma heyecandan yerinde duramıyordu. April üzölmüşe benziyordu ama hiçbir şey söylemedi. Zaten hiç söylemezdi.

Şarj kablosunu arka cebine koyup Elle'in evine doğru yola çıktı.

Yüzünü inceledim. Birkaç ev geride, bir sokak lambasının ışığından az ötede arabasında otururken sabırsız ve telaşlıydı. Telefonundan uygulamayı açıp Elle'e yeni bir mesaj yazdı. Bu kez rol yapmayı bırakmıştı.

En azından ne yaptığımı söyle. Benimle YATTIKTAN sonra hiçbir şey olmamış gibi davranıp beni görmezden gelemezsin! Kardeşinin o ilaçlara ihtiyaç duymasına şaşmamalı.

ANDREA'NIN ADINI VER

Parmağı bir müddet gönder tuşunun üzerinde durdu. Sonra başını iki yana sallayıp mesajı sildi ve eve doğru baktı. Mutfakta ışık yanıyordu. Birkaç dakika sonra Elle mutfak lavabosunun başında belirdi. Bulaşıkları duruluyor gibi görünüyordu, derken başını çevirip birine gülümsedi.

Yalnız değildi. Bunu James de görmüştü.

Arabanın kapısını açtı ve dikkatlice, sessizce kapadı. Ama öncesinde torpido gözünden emniyet kemeri kesme aletini almıştı. Paniklemeye başladığımı hissedebiliyordum, peşinden giderken korku ve dehşet havayı elektrikle dolduruyordu. Ne yapabilirdim?

Birkaç metre ötedeki sokak lambası titreyip söndü. Bu yalnızca onun fark edilmeden yaklaşmasını kolaylaştırmıştı. Peşinden bağırdım ama duyan olmadı.

Boş sokağa göz gezdirdi, sonra Elle'in garaj yoluna doğru yürümeye devam etti.

Elle'in yaşça büyük bir adamla içeride olduğunu gördüğüm pencereye koştum. Belki de babasıydı. Mutfak masasında oturmuş, pizza yerken televizyonda basketbol maçı izliyorlardı. "Kapıya cevap verme, dışarı çıkma!" diye bağırdım duymayacaklarını bile bile. Duyulmam için kelimenin tam anlamıyla kulaklarının içine girmem gerekiyordu. O zaman bile sadece dinlemeye açık olurlarsa işe yarıyordu. Bağırarak hiçbir zaman fayda sağlamamıştı.

Yine de bağırdım.

Arkamı döndüğümde James'in karanlık silüetini verandanın ışığından uzakta, garaj yolunda dururken gördüm.

Bir kez daha etrafa baktı, sonra diz çöküp kesme aletiyle Elle'in arabasının dört lastiğini birden patlattı.

"Orospu," diye fısıldadı.

Sonra arkasına döndü ve yolun sonuna park ettiği arabasına doğru yürüdü.

Ben de peşinden gittim. Çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Çünkü bu yolu seçmişim ve henüz vazgeçmeye hazır değildim.

Arabaya bindikten sonra Elle'i flört uygulamasında engelledi.
Beni rahatsız etti.

Eve vardığında April'a selam bile vermeden doğruca bodruma indi ve MatchStrike'ta yeni mesajlar göndermeye başladı. April, kızlarla birlikte kamp ateşinden yeni dönmüş olmalıydı çünkü yatak odalarının ışığı yanıyordu.

İlk kadın cevap verdiğinde hemen uygulamayı açtı ve heyecanla mesajı okumaya başladı.

Omuz hizasında, açık kestane rengi saçları vardı ve pespembe ruj sürmüştü. Dudaklarındaki alaycı gülümseme, mizahı keskin biri olduğunu gösteriyordu.

Adı Meghan'dı.



18. Skye

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

Babam FroYo'da güvenlik kamerası görüntülerini önce rica edip sonra ısrarla istemekle o kadar vakit harcadı ki neredeyse Memur Willis'i kaçırıyorlardı. Hatta neredeyse FroYo'ya polis çağrılmasına sebep oluyorlardı.

Kasadaki çocuk, bana bir keresinde fen dersinde eşleştirildiğim oğlanı hatırlatmıştı. Çırpı gibiydi, ifadesizdi ve neredeyse insafsızlık seviyesinde kuralcıydı. Güvenlik görüntüleriyle ilgili olarak monoton bir sesle müdürle konuşması gerektiğini tekrarlayıp durmuştu. Fakat müdür o anda orada değildi. En sonunda babam, "Birazdan polisle görüşeceğiz, Tanrı aşkına, bize biraz yardımcı olamaz mısın?" diye bağırınca, çocuk sakın bir tavırla önlüğünün cebinden telefonunu çıkarıp 911'i aramakla tehdit etmişti.

Bunun üzerine annem babamı FroYo'dan çıkarıp Memur Willis'in onlara yardımcı olacağını söylemişti.

"Ya sadece yirmi dört saatlik kayıt varsa, Mari?" dedi babam. Gösterge panelindeki saate baktı, sonra ellerini seyrekleşen kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "O zaman iki saatten az vaktimiz kaldı demektir."

Annem gözünü yoldan ayırmadıysa da hız sınırının on beş kilometre üzerinde sürüyordu. Eve döndüğümüzde Memur Willis'in

garaj yolunda beklediğini gördüm. Yolun karşı tarafında Bay ve Bayan Schmalz verandalarında oturmuş, olan bitene fazla ilgi göstermiyormuş gibi görünmeye çalışıyorlardı.

Annem arabayı durdurmadan babam kapıyı açıp dışarı fırladı. “David, sakın ol,” diye fısıldadı annem, aceleyle emniyet kemerini çözerken.

Babam FroYo ve yanındaki Daily Grind’ın güvenlik kameralarına yakalanan görüntülerden bahsederken memuru dikkatle izledim. Babam ona kasadaki çocuğun onları polisi aramakla tehdit ettiğini de anlattı. Memur Willis’in yüzünde şüpheyeye dair iz yoktu. Ama temkinli olduğu kesindi. Kim bilir bu meslekte neler duyup görüyordu.

Babam sözünü bitirdiğinde Memur Willis anneme döndü. Annemin gözleri yine yaşarmıştı.

Daha önce santral görevlisine anlattıklarını tekrarladı: Dün akşam birlikte planımız olmasına rağmen eve dönmediğimi. Oysa hep döndüğümü. İyi bir kız olduğumu ve tehlikeli hiçbir şeyle ilgim olmadığını. Bugün üniversiteye gitmek üzere yola çıkmam gerektiğini. Gözyaşlarını sildi. “Şu an bunun araştırılmaya değer olup olmadığını çözmeye çalıştığınızı biliyorum. On sekiz yaşında olduğunu biliyorum. *Biliyorum*. Ama benim kızım *ortadan kaybolmadı*. En azından kendi isteğiyle. Biri ya da bir şey eve dönmelerini engelliyor. Biliyorum.” Annem mikrodalga fırının saatine baktı. “Lütfen, FroYo’nun görüntülerine bakabilir misiniz?” Sesi çatallandı. “Bence o görüntüler bize ne olduğunu gösterecek.”

Memur başıyla onaylarken bakışlarının yumuşadığını gördüm. “Evet, hanımefendi. Normalde reşit olma yaşını doldurmuş biri *kaybolduğunda* fazla kaynak ayıramıyoruz. Tabii ortada ciddi bir suç şüphesi yoksa. Yine de güvenlik kamerası kayıtlarına bakmak için elimizde yeterince neden var gibi görünüyor. En azından *ne kadar endişelenmemiz gerektiğini* anlamak adına bu iyi bir başlangıç olur.”

ANDREA'NIN ADINI VER

Babamın yüzü rahatlamayla çöktü, gözyaşları akmaya devam eden annemse yanağını ısırarak başını aşağı yukarı salladı. Sonra ikisi birden polis aracını takip ederek tekrar FroYo'ya döndüler. Memur içeride çalışanla konuşurken babama açıkça dışarıda beklemesini söyledi.

Babam beklerken gözünü saatten alamıyordu. Şu anda 15.39'du. Camı araladığında yolcu koltuğuna binip sırtımı kapıya dayadım. O daracık alanda kolayca hareket edebildiğimi fark etmek beni şaşırttı. Bu başarımdan cesaret alarak FroYo'nun kapısına koştum ve kapıyla çerçevesi arasındaki ince boşluğa göz attım. Aynı kolaylıkla oradan içeri süzüldüm.

Çalışan, müdürüyle telefondaydı. Babamlarla konuşurken taktığı o küstah tavrı gitmişti. Memurun bakışları altında konuşmaya devam ediyordu. "Tamam, evet, anladım. Pardon, evet. Nasıl yapılacağını biliyorum. Sorun yok. Tamam. Evet, biliyorum. Peki, görüşürüz."

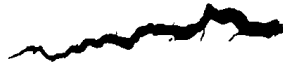
Sonra omzunun üzerinden memura seslenerek arka tarafa koştu. "Şey, hemen getiriyorum, tamam mı?"

Memur, çocuğun bir USB bellekle dönmesini sabırla bekledi. Çocuk nefes nefeseydi. "Tamam, saat dört civarına bakmak istediğinizi söylemişsiniz, değil mi? Dün 15.42'den itibaren var."

Memurun pek de etkilenmediğini görünce çocuğun yüzündeki zafer dolu ifade silindi. Memur, "Bir daha böyle bir istek gelirse ki umarım gelmez, görüntüleri ben gelmeden önce yedeklemeni istiyorum. Eğer yirmi dakika daha geç gelseydik bu zavallı insanların şansı kalmazdı. Ve bu da senin suçun olurdu," dedi.

"Ama müdürüm—"

Polis memuru USB belleği alıp ebeveynlerimin onu beklediği otoparka geri döndü. Ben de hemen peşindeydim.



“İzlememize izin verecek mi?” diye tedirginlikle sordu annem, o gün üçüncü kez alışveriş alanından eve dönerken. Yorgunluktan yığılıp kalacakmış gibi görünüyordu.

Babam cevap veremedi annem başını iki yana salladı. “İşine burnumu sokmak istemem ama görmeye hakkımız var, değil mi? Sen kamerayı görmeseydin iş işten geçmiş olacaktı. Hem bir tuhaf-lık varsa biz ondan daha iyi anlarız, öyle değil mi?”

Memur, arabasından iner inmez bir dizüstü bilgisayar istediğinde annemle babamın yüzündeki rahatlamayı gördüm.

Bu kez samanlıkta iğne aramak gibi olmayacaktı.

Güvenlik kamerası görüntülerinde, saat tam 16.07’de, sürücüye el sallayışımı ve kendi isteğimle arabaya –arabanın rengini söylemek imkânsızdı çünkü görüntüler siyah-beyazdı– binişimi izlediler.

Kendimden iğrendim. Kendi rızamla bir yabancının arabasına binmişim. Çünkü bana yabancı gibi gelmemiştir.

Arabanın içindeki karanlık silüetle konuşmamı izlerken annemin yüzü bembeyaz kesildi. Adamın bana kapıyı açtığını görünce, “Hayır, bebeğim,” dedi.

Memur görüntüyü durdurduğunda annemle babam paniğe kapıldı. “Devam edin,” diye homurdandı babam.

Adamın düşük kaliteli karanlık yüzünü işaret ederek, “Bu adamı tanıyor musunuz?” diye sordu memur. “Ya da bu arabayı tanıyor musunuz?”

Annem telaşla başını iki yana salladı. “Hayır. Yani sanmıyorum. Tanıdık gelmiyor. Neden onunla gitsin ki, hatta neden onunla konuşuyordu ki?”

Memur telefonuna bir not düştükten sonra, “Sizin bilmediğiniz biriyle görüşüyor olması mümkün mü?” diye sordu.

Babam yine homurdandı. “Skye’ın hiç gerçek bir randevuya çıktığını sanmıyorum.” Anneme döndü. “Öyle değil mi, Mari? Utangaçtı o.”

ANDREA'NIN ADINI VER

Sözleri doğru olsa da içime oturdu. Memur yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Diğer güvenlik kamerası görüntülerine de bakabilir miyim?”



Aynı Kia Sorento’nun o öğleden sonra her birkaç saatte bir otoparkta dolaştığını fark eden memur oldu.

Plakayı yakınlaştırdı: 2C 3405. Bilgisayar ekranının yanıp söndüğünü görünce heyecanımı bastırmaya çalıştım.

FroYo’dan aldıkları videoda plaka görünmüyordu. Memur sinirle başını iki yana salladı. “Aynı araç olduğuna yüzde doksan eminim. Ama videolardan hiçbirinde aracın rengini göremiyoruz. Daily Grind’daki görüntüde sürücüyü zar zor seçebiliyoruz. Bu yüzden kesin bir şey söyleyemem.”

Sonrasında gelecek darbeyi bekledim. Kötü haberi. Yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemesini.

Ama bunun yerine, “Yine de elimizde bir şey var,” dedi. “Kızınız kendiliğinden ortadan kaybolacak birine benzemiyor. Ayrıca bu arabanın aynı araba olduğundan neredeyse eminim. Benimle karakola gelin, yazılı ifadenizi alalım. Skye’ın dosyasındaki durumu ‘kayıp kişi, tehlikede olabilir’ diye güncelleyeceğim. İlk olarak telefon kayıtlarını inceleyecek ve bu arabayı bulmaya çalışacağız.”

Annemle babamın yüzündeki rahatlamaya korkunun soğuk rengi karıştı. Benim heyecanımsa içimi dolduran endişenin altında kalmıştı.

Onu bulmalarını istiyordum.

Beni bulmalarını istiyordum.

Fakat başıma gelenleri öğrenmek içlerine su serpmeyecekti.



19. Meghan

OQUIRRH SIRADAĞLARI, UTAH 9 AY ÖNCE

Toprak yolu ağır ağır çıkan polis arabasını görünce gözlerime inanamadım.

Orman Hizmetleri üniforması giyen adam, ayakkabının fotoğrafını çekip koordinatları tabletine kaydettikten sonra Orman Hizmetleri amblemi olan tozlu beyaz kamyonetine dönmüştü. Etrafına bakınmamıştı. Çalılar ve eğri çamlar yüzünden neredeyse görünmeyen yol ayrımını takip etmemişti. Sadece işini yapıyordu, o kadar.

Yine de o gittikten sonra bir bekçi gibi ayakkabının başında beklemeye devam ettim. Büyükanne Rosie'yi özlemiştim. Dayımla tanışmak istiyordum. Büyük büyükannemle ve büyük büyükbabamla. Dördüncü sınıfta bir trafik kazasında ölen arkadaşım Kiley'yi görmek istiyordum. Beni görebilecek insanların arasında olmak. Ama dalmaktan korkuyordum. Bubbie'nin uyardığı gibi geri dönememekten korkuyordum.

Şimdilik burada olmak istiyordum. Geri dönme ihtimali olmadan gitmeye hazır değildim. Kararlılığımın sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum. Aslında biri nihayet beni bulduğunda ne hissedeceğimi beklediğimi bile bilmiyordum. Eğer, diye hatırlattım

ANDREA'NIN ADINI VER

kendime. *Eğer biri beni bulursa. Tek bildiğim bulunmak istediğimdi.*

Orman Hizmetleri çalışanının gidişinin üzerinden dört beş gün geçmişti ki uzakta polis aracının motorunu duydum.

Araba ayakkabının ve karganın zulasının önünde durduğunda kendimi üstünkörü bir incelemeye hazırladım.

Kırışmaya başlayan koyu saçlarını ensesinde topuz yapmış kadın polis eldivenlerini taktı, arabasının ön koltuğundan şeffaf bir torba aldı ve sakın bir tavırla araçtan inip yolun kenarına doğru yürüdü, orada etrafa göz gezdirdi, ta ki ağarmış ayakkabıyı görene kadar.

Kadının yüzünü dikkatle izledim. Daha iyi görebilmek için eğildi, ardından ayakkabıyı dikkatle torbaya koyup ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Bazı yapraklar çoktan sararıp altın rengine dönmüştü. Böylesine ücra bir yerde ne kadar araç trafiği olabilirse o da kesilmişti artık, sabahları çevredeki çalılar ve otlar kırağı tutuyordu. Yaz bitmişti. Yakında sonbahar gelecek, ardından bu yükseklikte her şeyin üzeri karla kaplanacaktı.

Kadın –rozetinde adının Memur Domanska olduğu yazıyordu– torbaladığı ayakkabıyı polis aracına koyduktan sonra telefonuna bir not yazdı. Ardından aracın ön paneline uzanıp Orman Hizmetleri görevlisinin yazdığı ihbar olduğunu düşündüğüm bir kâğıt çıkardı.

Brenda Maxwell, 28. Ophir Kanyonu yakınlarında, yolun kenarında, 38°0'18,5''K 105°41'18,5''B koordinatlarında bir ayakkabı ve kurumuş kana benzeyen bir şey gördüğünü bildirdi. Burada bir şey olmuş olabileceğini düşünüyor. 4x4 araç gerekli, bu kadar ileride yol bozuk.

Dağınık topuzlu sarışın kızı düşündüm ve içimden ona teşekkür ettim. Ağlamasına sebep olan şeyin artık onu ağlatmadığını umdum. Artık güldüğünü umdum. İçimde rahatlamaya benzer bir şey baş gösterdi. Yapabilseydim ağlıyor olurdum.

Dedektif Domanska raporu okuduktan sonra bakışlarını yolun kenarına ve ilerisine çevirdi. Yol, Ophir Kanyonu'na doğru devam ediyordu.

“Diğer tarafta,” dedim. “Lütfen çekip gitme.” Ona sarılabileceğim kadar yaklaştım. Eline uzandım ve eli refleks olarak silahının kabzasına gidince küçük bir umut kıvılcımı hissettim. Cesaretlenip elimi omzuna koydum. “Lütfen etrafa bak. Tehlikeli değil. Artık değil.”

Elini silahından ayırmadan benden birkaç adım uzaklaşıp Ophir Kanyonu yönüne doğru ilerleyince içimdeki umut kıvılcımı sönüp yerini hayal kırıklığına bıraktı. Dedektif yolun sonuna kadar gidip çalılara ve kayalık yol kenarına göz gezdirdi, daha iyi görebilmek için uzun bir dal yardımıyla çalılıkların arasını yokladı.

Dönemece ulaşıp durduğunda, sonra da arabasına geri döndüğünde içimdeki hissizlik yerini umutsuzluğa bıraktı. O beni bulamazsa kim bulacaktı? Cesetlerin yıllar, hatta on yıllar sonra ortaya çıktığı *Cold Case* bölümlerini hatırlıyordum. O da *tamamen tesadüfen*. Bazen de hiç bulunmazdı. Kendime benim de öyle olacağımı söyledim. Asla bulunamayacaktım.

Acının ve hüznün üzerime çökmesine izin verdim. Dedektif Domanska ayakkabıyla birlikte giderse onu test ederler miydi? Adımı biliyor muydu? Kaybolduğumdan haberdar mıydı? Sonuçta küçük bir çocuk değildim. Anne babam ve arkadaşlarım dışında eve dönmemiş olmamı kim gerçekten umursardı ki? Dedektif Domanska şu an beni düşünüyor, ayakkabının bana ait olup olmadığını merak ediyor muydu? Benim durumum, *Külkedisi* hikâyesinin korkunç bir versiyonu mu olacaktı? Yoksa ben de evine hiç dönmeyen insanlar listesindeki başka bir isimden ibaret mi olacaktım? Kim bilir, belki de Dedektif Domanska gidip ayakkabıyı alma işi üzerine yıkılmış tecrübesiz bir dedektifti.

Kadın aracına oturup cebinden anahtarlarını çıkardığında umutsuzluk keskin ve kara bir şeye dönüştü.

ANDREA'NIN ADINI VER

Polis aracının içindeki ayakkabıma birkaç saniye baktım. Gidişi canımı yakıyordu. O, benim Wilson'ım olmuştu. Tanrı bilir ne zamandır burada bana arkadaşlık ediyordu. Gidişine bu kadar üzüleceğimi hiç düşünmemiştim.

Burada benimle kalan tek şey kemiklerimdi.

Dedektif Domanska kontağı çevirip kapıyı kapatırken ben de toprak yoldaki saklı ayrıma doğru yürüdüm.

Kemiklerime veda edecektim. Beni bu yere, bu hayata bağlayan son şeye.

Sonra Büyükanne Rosie'yi ve diğerlerini bulacaktım.

Umutsuzluk yumuşayarak yerini derin bir sızıya bıraktı. Arkamda aracın çalıştığını duydum.

Bulutlarla kaplı gökyüzüne uzanan ince gövdeli ağaçlara baktım. Pek güzel sayılmazlardı. Rakım, çocukken kamp yaptığım sık ormanlar gibi bir orman için yeterli değildi. Yine de bilincimin bu tarafında göreceğim son ağaçlar bunlardı. Son kez gördüğüm her şeyi hafızama kazımaya çalıştım. Dalların arasından süzülen, hissedemediğim ama yine de özleyeceğim güneş ışığı. Rocky Dağları olduğunu bildiğim, uzaktaki sisli mavi zirveler. Kavak yapraklarını hışırdatan hafif esinti.

Arkamdan gelen, kuru çam iğneleriyle kaplı zemindeki boğuk ayak sesleri.

Olduğum yerde donakaldım, sonra arkama döndüm.

Dedektif Domanska'yı ayrımın orada görünce gözlerime inanmadım. Toprak yolu neredeyse tamamen gizleyen yabani otların arasından dikkatle bakıyordu. Sonra otların sardığı yola göz gezdirdi ve birden doğruca bana baktı.

Yürümeye devam ederse dosdoğru cesedime gidecekti. Ya da cesedimden geriye kalanlara. Haftalardır kalıntılarımı ziyaret etmemiştim.

Ne göreceğini merak ederek önden koştum. Mavi Kia'nın basıp gittiği, benimse dere yatağına koştüğüm yere yaklaştığımda pa-

nikledim. Hayvanlar kemiklerimi parçalarken her yere saçılan kan lekeleri yok olmuştu. Bir zamanlar kayalık zeminin üzerinde açıkça görülen kemiklerim, ince bir çam iğnesi tabakasının altında kalmıştı. Dağınık, kirli kalıntılarımin arasında ve içinde yabani otlar boy vermişti. Kaburgamın bir bölümü çam iğnelerinin arasından yukarı çıkmıştı ve mat gri kafatasım, çam iğneleri ve çer çöpün arasında pürüzsüz bir kaya gibi duruyordu.

Ne aradığını bilmediği sürece memurun beni görmesi pek mümkün değildi.

Kendimi yeniden arkasını dönüp gitmesine hazırladım. Arabasına binip ayakkabıyı bulduğunu rapor etmesine. Bunun yerine bana doğru adım adım yaklaşmaya başladı. Eğilip çalıların arasına baktı, bir ara iri bir çamın yanına çömelerek dibinde biten mantar kümesini yokladı.

O kadar kısık sesle, “Burada mısın, Meghan?” diye sordu ki bir an için bana öyle geldiğini sandım.

Yine de üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettim. Bana bakmıyordu. Ya da cesedime. Aksine, kurumuş dere yatağına inen yamaca doğru bakıyordu.

Ama önemi yoktu. Beni arıyordu. Ayakkabının bana ait olabileceğini düşünüyordu. Biri kötü bir şey olduğunu biliyordu. Bu da ilk kez yalnız olmadığımı anlamına geliyordu.

“Buradayım!” diye bağırdım. Sanki onları topraktan çıkarabilmişim gibi, sanki ona nereye bakması gerektiğini gösterebilmişim gibi kafatasımın ve kaburgalarımın yanına diz çöktüm.

Dedektif Domanska çömeldi ve farklı bir açıdan görmek için başını eğerek küçük açıklığı taradı.

Bakışları zavallı kemik yığınının üzerinden geçerken tekrar bağırdım. “Bak, lütfen bana bak.”

Etrafı taramayı bırakıp ayağa kalktı. Yine durdu ve gözlerini kıstı. Sonra kendinden emin adımlarla kemiklerimin üzerinde yüzüstü uzandığım yere geldi.

Eğilip kafatasımın tepesini gördüğünde yüzündeki ifadenin sertleşerek önce farkındalığa, sonra kararlılığa dönüşünü izledim.



20. Breccia

SALT LAKE CITY, UTAH 1 YIL ÖNCE

Sıcak *pub*ın arka tarafındaki masada kapanış saati olan on bire kadar oturdular.

O saat geldiğinde Meghan'ın gözleri buğulanmaya başlamıştı. İçerinin fazla sıcak olduğundan yakınarak ceketini çıkardı ve ilaçlı kırmızı şarabının kalanını kafasına dikti.

“Seni eve bırakayım mı? Ya da ayılmak için benim eve gitmek ister misin?” diye sordu James, sabırsız değil de endişeliymiş gibi yaparak. “Arabanı burada bırakabiliriz. Eminim böyle şeyler sık sık oluyordur.”

“Uber’le geldim,” dedi Meghan, konuşması hafifçe peltekleşmişti.

James gözlerini irice açtı. “Tamam, o zaman seni *kesinlikle* eve ben bırakacağım. Hiç gerçek suç *podcast*’i dinlemiyor musun? Sarhoşken yabancı birinin arabasına asla binmemelisin.”

Hayır, dedim Meghan’ın kulağına sertçe. Hayır. Asıl dikkat etmen gereken yabancı bu. Onu tanıımıyorsun bile. İçeceğine bir şey kattı. Sakın onunla gitme.

Meghan’ın gözleri de irileşirken James güldü. “Bir şey olmaz. Sadece seninle birkaç dakika daha geçirmek istiyorum ama burada kalamayız.” Utangaçça gülümsedi.

Zokayı yutan Meghan da gülümsedi, iltifatın etkisiyle yüzü aydınlandı. Boynundaki fuları düzeltti ve ona biraz daha da yaklaştı. “Tamam ama beni eve bırakır mısın? Sanırım biraz uyumam lazım. Çok çabuk sarhoş oluyorum.”

Daha önceki buluşmalardan artık onu kaybettiğini bilerek yanna olabildiğince yaklaştım. Onunla gitmeye karar vermişti. Barın tüm elektriğini kessem bile –ki o kadar güçlü değildim– onu durduramazdım.

Otoparka gitmek üzere bardan çıkarlarken Meghan onun omzuna yasladı. O da Meghan’ın kestane rengi parlak saçlarını okşadı. Mekânı kapatan garsona göz kırpıp, “On birin bu kadar geç gelmesine inanamıyorum! Bu artık yaşlandığımı anlamına geliyor, değil mi?” dedi.

Kadın garson gülümsedi. “Yok canım, ben de yorgunluktan bayılmak üzereyim. Size iyi geceler.”

Sesimi garsona duyurmaya çalıştım. “Göründüğü gibi değil,” diye bağırdım kulağına, ardından James’in peşinden aceleyle dışarı çıktım. Arkama baktığımda garsonun hâlâ onları izlediğini gördüm. Sonra tezgâhı silme işine geri döndü.

Arabaya vardıklarında Meghan telefonu hakkında bir şeyler geveledi. Çantasının fermuarını sonuna kadar açtığında telefonu bir kutu nane şekeriyle birlikte çantadan kaydı. Telefon, hafif bir patırtıyla arabanın yanına düştü. Meghan fark etmedi.

James telefona kısa bir bakış attıktan sonra Meghan’ı telefonunun hâlâ çantasında olduğuna inandırıp onu yolcu koltuğa yönlendirdi.

“Adresimi istiyorsun, değil mi?” diye mırıldandı Meghan. “Tanrım, çok yorgunum.”

“Merak etme, bende var. Az önce çıkarken bana mesaj atmıştın,” diye onu rahatlatı.

Meghan’ın yanından geçip arka koltuğa yerleşirken kendimi ağır ve uyuşuk hissediyordum.

ANDREA'NIN ADINI VER

Otoparktan çıkarken gözüm sokak lambasının altındaki asfaltta şöyle böyle görünen karanlık dikdörtgene takıldı.

Meghan, buluşmadan önce arkadaşı Sharesa'ya mesaj atmıştı.

Biri burada olduğunu biliyordu. "Jimmy Carlson" ile birlikte olduğunu biliyordu. MatchStrike'ta Meghan'ı engelleyip yeni bir profil açar açmaz hayalet misali ortadan kaybolacak olan Jimmy Carlson'la.

Uygulamada yapmayı planladığı şey, muhtemelen bu gece yapmayı planladığı şeye bağlıydı.

Aslında onda Meghan'ın adresi yoktu. Bu yüzden karanlık bir otoparka, bir sokak arasına ya da تنها bir parka çekmesini bekliyordum.

Kendimi onunla kalmaya hazırladım. Her zamanki gibi en azından onu yalnız bırakmayacağıma söz verdim.

Fakat bu kez farklıydı.

Meghan'ın başı Sorento'nun yolcu koltuğunda arkaya düşmüş, kendisi plastik koltuk kılıfının üstünde tortop olmuşken James karanlık sokaklarda hız kesmeden ilerliyordu.

Güney yönüne doğru otoyola saptığında biraz şaşırdım ama benim için onu nereye götürdüğünden çok onu durdurmanın bir yolunu bulmak önemliydi.

Tooele çıkışında sinyal verdiğinde gözlerim büyüdü.

Onu eve götürüyor olamazdı. April ve kızlar evdeydi, yatmaya hazırlanıyor olmalıydı.

Cedar Fort'a doğru döndüğümüzde şaşkınlığım yeniden korkuya dönüştü.

Küçük kasabadan geçerken farlarından birini söndürmeyi başardım.

Işık hüzmeleri kaybolunca alçak sesle küfredip gözlerini yolcu koltuğundaki Meghan'a çevirdi.

Meghan kımıldamadı.

Ne kadar uğraşsam da diğer farı patlatamadım.

Devriye gezen bir polis aracı görmek umuduysa camlardan dışarıyı izliyordum. Annem bir keresinde tek farı yanmadığı için çevirmeye takılmıştı. Çok düşük bir ihtimaldi ama yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Meghan'ı uyandırmaya çalıştım. Bulabildiğim her korku, tiksinti ve öfke kırıntısına tutunup hepsini arabanın motoruna yönlendirdim. James'in kulağına bağırdım.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Bir kullanım kılavuzu yoktu. Tavsiye alabileceğim kimse yoktu. Bu yüzden kendimi *Dark Phoenix* gibi hayal ettim, hâlâ beni bir arada tutan elektrik ve bilincin içinden görünmez kıvılcımlar saçıyordum. Ta ki hissizleşene kadar.

Ne yaparsam yapayım araba çalışmaya devam etti. Tek far hâlâ yanıyordu. Arkamızda mavi-kırmızı ışıklar yoktu.

Kasabaları tek tek ardımızda bırakarak karanlığa doğru yol alırken Oquirrh Dağ Geçidi tabelaları görünmeye başladı.

Tırmanmaya devam ederken asfalt yol toprak yola dönüştü. Araba derin bir çukura girince Meghan telefonu ile ilgili bir şeyler mırıldandı. James ona kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi.

Sonunda Kia'dan çok daha güçlü araçlara uygun olan, patikadan hâllice yol ayrımında durduğunda ne olacağını tahmin etmem gerekirdi.

Sonuçta beni öldürmüştü.

Ama o durum farklıydı, dedim kendime. Bana kızgındı. Onu reddetmişim. Onu terk etmişim. Kendi iğrenç, ikiyüzlü yöntemiyle bu kızıdan hoşlanıyordu.

Farları söndürüp şoför kapısını açtı ve belki de bir motor sesi duymak için dinledi. Ama cırcır böcekleri dışında çıt yoktu.

Sonra yolcu tarafına gidip Meghan'ın emniyet kemerini çözdü.

Kızın adını söyledi. Ardından bu kez daha yüksek sesle tekrar söyledi. Meghan gözlerini kırptırarak ona baktı, gözleri buğulu ve donuktu. "Jimmy?"

ANDREA'NIN ADINI VER

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden onu arabadan çıkarıp sürüklemeye başladı.

Patikadan aşağı. Arabadan uzağa. Meghan karşı koymadı. Daha ziyade ona yetişmeye çalışarak başını kaldırıp baktı, yüzünde şaşkınlık ve donuk bir dehşet vardı.

Onları uzaktan takip ettim.

Çünkü onu yalnız bırakmayacaktım.

Ama yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu.

James elini Meghan'ın boğazına götürüp boynundaki fuları kavradığında Meghan yalnızca bir kez çığlık attı.

Sonra sesi kesildi, yerini çığınca çırpınmalar aldı.

Onun yerine ikimiz adına ben bağırmaya devam ettim; gece havası, gidecek yeri olmayan karanlık bir elektrikle dolmuştu.

Birden Meghan'ın sesini yeniden duydum, benimle birlikte çığlık atıyordu.

James, Meghan'ın üzerine eğildiği kapkara, çalılık alandan doğruldu.

Meghan'ın kalkıp koştuğunu görünce neredeyse sevinçten çığlık atacaktım.

Biliyorum. Anlamam gerekirdi.

Adını tekrar söyledim, dönmesini beklemiyordum ama döndü. Sesimi duymuştu. Bedeninin hafifçe kıvrılışından anladım. Yine de karanlık ağaçlık alana doğru koşmaya devam etti.

James arabaya dönerken yanımdan geçti. Az önce diz çöktüğü yere baktığımda Meghan'ın koyu silüetini gördüm, fuları hâlâ boynundaydı, gözleri yarı kapalıydı ve kan çanağına dönmüştü.

Neredeyse peşinden ormana dalacaktım.

Peşinden gitmek istedim. Ona üzgün olduğumu söylemek istedim. Yalnız olmadığını. Görünmez olmadığını; en azından benim için. Artık James'e musallat olmak istemiyordum. Bunların olma-

sını engelleyemeyeceksem ne anlamı vardı ki? Belki de hâlâ burada olmamın, bir köpek yavrusu gibi bu adamın peşinde dolaşarak durmamın hiçbir anlamı yoktu.

Derken aklıma daha karanlık bir düşünce sızdı: Belki de o zamanında durdurmanın yolunu bulamamıştım. Meghan'ı yüzleştirmiştim.

Arkamda arabanın çalıştığını duyunca Meghan'a bir kez daha seslendim.

Gerçek şuydu ki ona yardım edemezdim. Artık edemezdim. Bu kadarını kesin olarak biliyordum. O ölmüştü. Benim gibi.

Ona sunabileceğim hiçbir şey yoktu.

Onunla yüzleşemezdim de.

Tek yapabileceğim, James tekrar ortadan kaybolmadan önce arabaya binmekti.



21. Skye

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

Onları Blacks Creek Yolu'nun eteklerindeki cesedime götüren şey işe yaramaz cep telefonum olmuştu. Üniversiteye gitmek üzere yola çıkmam gereken günden üç gün sonraydı.

Memur telefon kayıtlarını talep eder etmez işler hızlandı. Polisler doğru bölgede arama yapmaya başladığındaysa bulunmam çok da zor olmadı.

Telefonum Kuna, Güney Boise, Robie Creek ve son olarak da Prairie, Idaho'daki baz istasyonlarından sinyal vermişti. Blacks Creek Yolu yakınlarında kısa süreliğine bağlanan bir GPS sinyaliyle birleşince o küçük noktalar Bermuda Şeytan Üçgeni'ne benzer bir alan oluşturmuştu. İşte ben de orada yer yüzünden silinmiştim.

Annemle babam o baz istasyonu noktalarını ya da GPS verilerini görmediler. Onlarla birlikte karakola gittim. Fakat orada başka bir memur ayrı odalarda ifadelerini alırken ben Memur Willis'in peşine takıldım.

Onlarla ve umutlarıyla yan yana olamazdım. Özellikle de o umut paramparça olmak üzereyken.

Ailem sorgulanırken Memur Willis, Verizon'dan telefon kayıtlarını talep etti. Müşteri hizmetlerini arayıp kolluk kuvvetleri için 8'e basmadan önce Kuna Polis Teşkilatı'nın bu kayıtları kayıp şa-

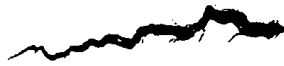
hıs vakası kapsamında mümkün olan en kısa sürede istediğini belirten antetli kâğıda yazılmış imzalı bir beyan hazırlayıp faks çekti.

Kayıtlar yarım saat sonra e-postayla gelene kadar yanında bekledim. Rapor gelir gelmez de omzunun üzerinden bakarak Blacks Creek Yolu boyunca alınan uzun GPS zaman bilgisini ve baz istasyonları haritasını inceledim. Willis, Prairie, Idaho'dan gelen son sinyalleri listede parmağıyla takip ederken kaşlarını çattı. Bölgede yamaçlar ve kanyonlar dışında hiçbir şey yoktu.

Kia Sorento'nun plaka numarası hemen işe yaramadı. Utah adresine kayıtlı bir Utah plakasıydı; sahibi James ve April Carson'dı. Ne April ne de James'in Idaho'da sabıka kaydı bulunuyordu.

Adamın evli olması beni, hâlâ yaşayan bir eşinin olması kadar şaşırtmadı. Kadını hayal etmeye çalıştım. Acaba nasıl biriymiş? Muhtemelen güzeldi. Kiminle evlendiğinin farkında mıydı? Onun için mi korkmalıyım yoksa ondan mı emin olamıyordum.

Memur Willis, birine ALPR raporu hazırlamasını söyledi. Bunun plaka takip veritabanı gibi bir şey olduğunu anladım. Sonra Blacks Creek Kanyonu'nun haritasını açtı ve devriye aracıyla karakoldan ayrıldı.



Araba Blacks Creek Yolu'ndan yukarı çıkarken yolcu koltuğunda oturuyordum. Telsizden yayılan kodlar ve anlamsız kısa bilgiler eşliğinde otoyoldan ayrılıp yan yola saptık.

Camdan hızla ardımızda bıraktığımız çalıları ve kayalık tepeleri izliyordum. Bu manzarayı son görüşümde hâlâ hayattaydım. Ama uzun sürmemişti.

Memur Willis, tabelası olmayan bir toprak yola döndü. Dere yatağında iki araba ve bir çadırın görüldüğü bir kamp alanıydı. Çadırdan çıkan kadın ve adamla birkaç dakika konuştu, ardından etrafı inceledi. Ben de peşinden gittim. Beni duymayacağını bit-

ANDREA'NIN ADINI VER

sem de onunla konuştum. “Daha ileride. Burası değil. Kanyonun yukarısında.” Gökyüzünde alçakta duran güneşe baktım. Birkaç saate akşam çökecekti. Willis, Blacks Creek’ten ayrılan her toprak yolu bu kadar uzun süre ararsa işimiz uzundu.

Yoldan birkaç kez daha saptı ama hepsi de yanlış çıkıştı. En çok kamp alanı olan çıkışlara yöneliyordu. Cesedime ne kadar uzak olduğumuzu tahmin etmeye çalıştım. Yoldaki o cebi tanıyabilecek miydim? Ana yoldan bu kadar çok toprak yol ayrıldığını fark etmemiştim. Hafızamdaki anıya odaklandığımda, ufku ve cebi sanki bir fotoğrafmış gibi zihnimde gördüm.

Ne kadar uzakta olduğumuzdan emin değildim.

Ama gördüğüm an anlayacaktım.



Ufuk pembeleşmeye başladığı esnada cebi gördüm.

Memur, son iki toprak yola girmemiş, daha sonra bakmak üzere haritasında işaretlemişti. Bunu, havanın kararması yüzünden mi yoksa benim katkıda bulunduğum bir hisle mi yaptığını anlayamamıştım. Sebebi ne olursa olsun yaklaştığımızı hissediyordum.

Derken birden oradaydı. Yol kenarındaki küçük yükseltiyi saran yabani otlar ve uzun çimenler, arka plandaki daha koyu ağaç silüetlerine karşı belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. O yükseltinin şekli zihnime kazınmıştı.

“İşte orası!” dedim telaşla, irade gücüyle onu durdurmaya çalışarak.

Gözleri çıkışa kaydı. Yükseltinin ötesini görmek zordu. Hatta sanki tepelerin içlerine doğru kıvrıldıktan sonra orada bitiyor, devam etmiyormuş gibi görünüyordu.

“Dur,” dedim tekrar, neredeyse kucağına oturacak kadar yanına yaklaşarak. Ellerimi sanki kendim çevirebilirmişim gibi direksiyona koydum.

Yavaşlamıyordu.

“Şurada dur,” dedim yeniden, bu kez daha yüksek sesle.

Yine yavaşlamadı.

Kulakları söylediklerimi duymuyordu. Bir şekilde beynine ulaşmam gerekiyordu.

FroYo dükkânındaki çatlaktan nasıl süzülebildiğimi düşündüm. İşte o zaman aklıma Memur Willis’in beynine mümkün olduğunca yaklaşma fikri geldi.

Kıllı kulak kanalına doğru eğildim ve gözlerimi kulak zarına dikerek frene sertçe basıp arabayı o toprak yola kırdığımı düşündüm.

İnanılmaz bir biçimde araba yavaşladı.

Memurun gözleri toprak yola kaydı. Sonra frene daha sert basıp direksiyonu kırdı.

Neredeyse sevinçten çığlık atacaktım. Beni duyup duymadığını kesin olarak bilmiyordum ancak durmayı planlamadığından eminim. Ama işte durmuştu.

Arabadan inip çalılıkların arasını eşelemeye başlayınca heyecanım söndü.

Kuru dere yatağının yanında sere serpe yatan cesedimi bulması iki dakikasını bile almadı.

Son üç günde hayvanlar cesedimi keşfetmişti. Kollarımdan biri gövdemden ayrılmış, gri deri, iri şeritler hâlinde kas ve kemikten sıyrılmıştı.

Kalanım da pek iyi durumda değildi. Bu, bir filmde görsem uykularımı kaçırarak türden bir manzaraydı. Ama bu kez gözlerimi kaçırmadım. Çünkü film izlemiyordum. Kendime bakıyordum.

Memur Willis hiç vakit kaybetmeden destek çağırdı.

İlk iş olarak eldivenlerini takıp arabanın bagajından ikaz bandını aldı ve bölgede güvenlik çemberi oluşturdu.

Yolda başka far ışığı yoktu. Etraf tamamen sessiz ve sakindi. Başkaları gelmeden önce burada bir süre bekleyecektik. Zaten gidecek bir yerim yoktu.

ANDREA'NIN ADINI VER

Böylece birkaç dakika sonra Memur Willis devriye arabasının şoför koltuğuna oturdu ve bakışlarını, toprağın dere yatağına ve bedenimin bulunduğu noktaya doğru alçaldığı yere dikti.

Ben de yanında oturdum. Birkaç saniye sonra boğazını temizledi ve yavaşça mırıldanmaya başladı.

Hayatım boyunca kiliseye yalnızca birkaç kez gitmiştim ama ilahiyi hemen tanıdım. İki yıl önce dedemin cenazesinde söylemişlerdi.

Benimle kal; geldi akşam vakti.

Gün bitti, geçip gitti;

Düştü gecenin gölgeleri,

Karanlık iyice belirdi.



Annemle babama haber verdiklerinde yanlarında değildim.

Memur Willis, Blacks Creek'e geri döndüğünde gece yarısı çoktan geçmişti.

Cesedim fotoğraflanmıştı. Cep telefonum, bir sigara izmariti, birkaç şeker paketi ve yarım bir lastik izi de dâhil olmak üzere bütün deliller kayda geçirilip plastik torbalara yerleştirilmişti.

Galoşlu, maskeli ve boneli bir görevli, kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı dikkatlice indirip bacak arama uzun bir pamuklu çubuk yerleştirmişti.

İşte o zaman bakışlarımı çevirmiştim. Bunun yapılması gerektiğini biliyordum. Ama daha sonra hatırlamak istemiyordum.

Görevli işini bitirdikten sonra mor çizgili iç çamaşırlarımı özenle yukarı çekip kot pantolonumu ilikleyince garip bir minnet duydum.

Memur Willis bizi koşturmacanın devam ettiği karakola geri götürdüğünde annemler artık orada değildi. Resepsiyon alanından

elleri kelepçeli birkaç adam geçiriliyordu, bankonun önünde de başını ellerinin arasına almış, hüngür hüngür ağlayan bir kadın vardı.

Memur Willis, son derece bitkin görünmesine rağmen olanlara dair rapor yazmaya koyuldu. Bir ara bir kadın görevli içeri girip ona kayıp kişi ihbarının iptal edildiğini ve yarın sabah için bir basın toplantısı ayarlandığını söyledi. Bundan sonrasını cinayet masasında görevli Kittleson adında bir dedektif devralacaktı. Vaka hakkında en kısa zamanda bilgilendirilmesi gerekiyordu. Plakadan hâlâ bir sonuç çıkmamıştı.

Memur Willis başıyla onayladı. Birkaç dakika sonra raporu Dedektif Kittleson'a e-postayla gönderdi, dosyalanması için bir kopyasını yazdırdı ve odasının ışıklarını kapadı.

Devriye aracına bindiğinde onu takip etmedim. Bunun yerine ana yola çıktım ve ara sokaklara sapa sapa evin yolunu tuttum. Artık mesafelerin bir anlamı yoktu. Ayrıca artık yolu avucumun içi gibi biliyordum.

Bizim mahallenin girişindeki otlarla kaplı boş arsadan geçerken çalılıkların arasından ağzında küçük bir kemirgen taşıyan büyük bir tilki çıktı.

Beni görünce olduğu yerde donakaldı.

"Hey," dedim çömelerek.

Kulaklarını yatırıp havayı kokladı. Kemirgen hâlâ ağzında, bana doğru bakarak yaklaştı ve benden sakınarak yanımdan geçti. Ayağa kalktığımda boğuk bir ses çıkarıp leylak çalısının altına saklandı.



Arka kapıdaki çatlaktan evin içine süzüldüğümde annemle babam uyuyordu.

Babam kanepede oturur vaziyetteydi, kanepenin kısa sırtı yüzünden başını rahatsız bir açıyla duvara yaslamıştı. Annem, ba-

ANDREA'NIN ADINI VER

caklarını göğsüne çekmiş halde onun yanındaydı, başı babamın bacağında duruyordu.

Çoğu boşanmış ebeveynin çocuğu gibi ben de gizliden gizliye kafamda onları yeniden bir araya getirecek türlü senaryolar kurardım. Ya da en azından babamı Idaho'ya geri getirecek. Ama hiç başarılı olamamıştım. Onları birlikte hayal etmektense ayrı hayal etmek daha kolaydı. İkisi de ayrı ayrı daha mutluydu. Dahası babamın kız arkadaşı aslında gayet iyi biriydi.

Görünüşe bakılırsa gereken tek şey buydu.

Göğsümde hem hüznün hem de sevginin büyüdüğünü hissedererek, “Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Annem uykusunda inledi, sonra karanlık odada birden doğruldu. “Onu bulabilirim,” diye haykırdı, gözleri hâlâ kapalıydı. “Onu bulacağım.”

Babam uzanıp elini tuttu. “Tamam, Mari,” diye mırıldandı başını kanepenin sırtına yaslayarak. “Uyu hadi. Uyumaya devam et.”

Annem, babamın parmaklarını sımsıkı tutmaya devam ederek tekrar kanepeye uzandı.



22. Meghan

SALT LAKE VADİSİ, UTAH
6 AY ÖNCE

Kulağa ne kadar garip gelse de dağları özlemiştim: Mezarlığımı. Dedektif Domanska'nın polis aracının yolcu koltuğuna atlamadan önce tereddüt bile etmemiştim. Fakat o çukurlarla dolu dar patika nihayet bizi Cedar Fort tabelalarının olduğu asfalt yola yönlendirdiğinde, keşke en azından kargayla vedalaşsaydım diye düşündüm. Ona veda ettiğimi anlamazdı elbette. Bunu biliyordum. Ama yine de onu özlemiştim.

Büyükanne Rosie'nin sözleri yol boyunca kulaklarımda çınlandı: *Hazır olduğunda seni bekliyor olacağım.* Karakolda ne öğreneceğimden emin değildim ama artık içimi kemiren o çaresizlik yok olmuştu.

Bulunmak istiyordum. Onun tutuklandığını görmek istiyordum; belki de çoktan tutuklanmıştı? Aileme veda etmek istiyordum; şüphesiz cenazemi yaparlardı. Sonra da gitmek istiyordum.



Dedektif Domanska, Orman Hizmetleri'nin yol kenarındaki şüpheli ayakkabıyı inceleme talebi üzerine olay yerine gönderilen şanssız kolluk kuvveti değildi. Çok geçmeden onun, kayıp kişi

ANDREA'NIN ADINI VER

dosyama atanan dedektif olduğunu öğrendim ki dosya hızla cinayet dosyasına çevrildi. Orman Hizmetleri'nden ihbar geldiğinde umudu beni bulmaktı.

Beni dört aydır arıyordu; yani Sharesa, “randevumun” ertesi sabahı kaybolduğumu bildirdiğinden beri.

Dedektif Domanska notlarını ve kayıtlarını incelerken ben de kayıp kişi ihbarımdaki telefon görüşmesi dökümlerini okudum. Sharesa “histerik” olarak tanımlanmıştı. Hafifçe gülümsedim. Fakat annemle babamın görüşme dökümünü okuyunca gülümsemem soldu.

Annemin ilk telefon görüşmesi dökümünde satırların yarısı “anlaşılmaz” olarak işaretlenmişti. O sırada Idaho'daki Salmon Nehri'nde rafting gezisindeydiler. Dolayısıyla kaybolduğumu ancak beş gün sonra öğrenebilmişlerdi. Bütün yıl o geziden bahsedip durmuşlardı. Annemin babama Noel hediyesiydi.

Gracie's'teki garson beni hatırlamıştı. Jimmy'yi de hatırlamıştı, özellikle de ne kadar yakışıklı olduğunu. Ve kapanışa kadar orada kaldığımızı. Jimmy beni otoparka götürürken sarhoşluktan ayakta duramaz hâlde olduğumu. İfadesinde, “Çift olduklarını sandım,” demişti.

Telefonumu otoparkta bulmuşlardı. Arama çalışmalarını bu kadar çabuk büyütmelerinin asıl sebebi de –Sharesa'nın histerik hâlinin yanı sıra– buydu.

Dedektif Domanska'nın notları arasında onlarca gazete haberi vardı. Hepsini okudum. Her makalede, son terfiimde çektiğim güncel vesikalık fotoğraflarım kullanılmıştı. O fotoğraflarla acayip gurur duyuyordum. Her birinde profesyonel, hayattan hakkını nasıl alacağını bilen güçlü ve modern bir kadın gibi görünüyordum. Ama gazetelerin ön sayfalarına siyah-beyaz basılmış hâllerine bakmakta zorlandım. Artık o kadını tanımıyordum. Güçlü değil, saf görünüyordu. Başına neler geleceğinden bihaberdi.

Jimmy Carlson'ın hayalet olduğunu öğrendim.

Aslında hiç var olmamıştı.

Sharesa'nın onun adını bilmesi önemli değildi. Ya da randevudan önce onayını almak için ona gönderdiğim –artık var olmayan– MatchStrike profilinin linkini Dedektif Domanska'ya vermiş olması. Jimmy, hesabı sahte bir ad ve sahte bir e-posta adresiyle açmıştı. Üstelik VPN kullanmıştı. MatchStrike'ın yapabildiği tek şey –kapanmış hesabımdaki mesajlarına rağmen– sahte hesabının bir yıl önce, 15 Temmuz'da açıldığını doğrulamaktı. En son giriş yaptığı tarih kaybolduğum gündü. Kısa süre sonra hesabı silmişti.

Profil fotoğrafını kurtarmışlardı fakat epey uzaktan çekilmişti, bu yüzden ayrıntıları seçmek zordu, özellikle de düşük çözünürlüklü internet yüklemesinde. Gracie's'te onunla buluştuğumda hissettiğim rahatlamayı hâlâ hatırlıyordum: Mağara adamı gibi değildi. Hatta fotoğrafı hakkını verememişti. Hem de hiç. Genelde MatchStrike'ta bunun tam tersi olurdu. Ama Jimmy öyle değildi. Jimmy yakışıklıydı. Buluştuğumuzda bunu ona da söylemiştim. Daha iyi bir fotoğraf çekmesi gerektiğini. Gerçi içten içe buna sevinmiştim. Bir pırlanta bulmuştum. Fotoğraf becerisi kötüyse ne olmuştu yani? Diğer bütün profillerdeki spor salonunda çekilmiş selfielerden bin kat iyiydi.

Domanska fotoğrafı yüz tanıma yazılımından geçirmişti fakat çözünürlük o kadar düşüktü ve fotoğraf o kadar uzaktan çekilmişti ki hiçbir eşleşme çıkmamıştı.

Telefonum delil olarak torbaya kaldırılmıştı. Arabasında kısmi bir parmak izi –benimki değildi– bulunmuştu. Veri tabanında yoktu. Dedektif Domanska'nın dosyasında, son altı ay içindeki tüm arama kayıtlarım ve sohbet dökümlerim bulunuyordu.

“Jimmy”ye dair hiçbir şey yoktu. Onunla yalnızca MatchStrike uygulaması üzerinden konuşmuştuk. Dedektifler o mesajların hepsini taramıştı ama fotoğrafı gibi onlardan da bir şey çıkmamıştı.

ANDREA'NIN ADINI VER

Mesajları tekrar okuduğumda onları nasıl bu kadar çekici bulduğuma şaşırdım. Şimdi sadece bir korku hikâyesinin giriş cümleleri gibi geliyorlardı.



Gün içinde yavru köpek misali Dedektif Domanska'nın peşinden ayrılmadım. Tek davası ben değildim fakat bir internet haberinin altında yazan yorumda açıkça belirtildiği gibi ben beyaz, güzel bir kızdım. Ve artık bulunduğumdan kayıp kişi vakası, insan avına dönüşmüştü.

Biraz tartışmanın ardından Dedektif Domanska Jimmy'nin fotoğrafını basına verdi ve kimliği hakkında bilgi sahibi olan birileri varsa polisle irtibata geçmesini istedi.

Ertesi sabah fotoğrafı, gazetelerde benimkinin yanında yer aldı. Domanska'nın raporlarından öğrendiğime göre o gün telefon, e-posta, hatta polis departmanının Facebook sayfası üzerinden beş yüzü aşkın ihbar gelmişti. İhbarlar ertesi gün de gelmeye devam etmiş; kadının biri, MatchStrike'tan onun tarifine uyan bir sapıkla buluştuğunu söylemişti. Koyu saçlı. Koyu gözlü. Uzun boylu. Yakışıklı.

Çağrıların ardı arkası kesilmiyordu.

Kadımlardan bazıları telefonda gözyaşlarına boğulmuştu. Wyoming'den bir kadın randevusunda saldırıya uğramıştı. Bir başkası son anda kurtulmuştu.

Dedektif Domanska'nın şahsen gittiği her görüşmeye onunla birlikte gittim.

Jimmy'yi bulmayı beklemiyordum.

Sharesa'ya "samanlıkta iğne" dediğimde bu deyim ne kadar yerinde olacağından bihaberdim.



23. Brezia

SALT LAKE VADİSİ, UTAH 1 YIL ÖNCE

Meghan'dan sonra MatchStrike hesabını sildi.

Tarayıcı geçmişini de öyle. Önbelleğini temizledi. Ona ve başkalarına gönderdiği bütün mesajları sildi. İnternette Jimmy Carlson'a dair bulabildiği her izi yok etti.

Kendini silmenin o kadar kolay olmadığını biliyordum. İnternette hiçbir şey gerçekten yok olmazdı. Ancak biri özellikle ararsa bulurdu.

Birkaç hafta sonra April'a, Salt Lake'teki bilişim şirketindeki işinden ayrılacağını söyledi. Ona pislik gibi davrandıklarından, düşük maaş verdiklerinden, yeteneklerini boşa harcadıklarından dem vurdu. Artık yoluna devam etme vaktiydi. Üstelik ofis müdürüyle çoğu iş arkadaşı da beş para etmezdi.

April ona şok içinde baktı. Gözleri dolmuş vaziyette etrafını ve daha yeni dekore ettiği oturma odasını işaret etti. Birkaç gün önce yeni, yumuşacık kırlentlerle dolu bir paketi açarken yanındaydım. Emma, onlarla hemen bir kale yapmakta ısrar etmişti.

"Neden bahsediyorsun?" dedi April inanamayarak. "Nihayet yerleştik. Sonunda güzel bir evimiz var. Arkadaşlarımız var. Kuzuların arkadaşları var. Onlar liseden mezun olana kadar burada kalacağımızı konuşmuştuk. Neden hep böyle oluyor?"

ANDREA'NIN ADINI VER

James'in gözleri sinirle parladı. "Uzun zamandır düşünüyordum ve anlamamı da beklemiyorum. Ama ev kredisi taksitlerini sen ödemediğin için en azından bana destek olmanı bekliyorum." Burnundan gülerken Emma'yla Kimmie'nin önceki gün yaptığı kaleyi işaret etti. "Senin işini nasıl yaptığını eleştirmiyorum," dedi iş kelimesini tırnak işaretiyle belirterek. "En azından yaptığın zamanlarda. Burası darmadağın."

April tokat yemiş gibi irkildi. Yanaklarından süzülen yaşları hızlıca sildi, ardından yere eğilip kırlentleri ve battaniyeleri toplamaya başladı. Öfke benliğimi sararken yemek odasının ışığı bir kez, sonra bir kez daha yanıp söndü. April ise sanki fişi çekilmiş gibi görünüyordu. Jimmy, April'in tepesine dikilip onun kaleyi toplamasını izlerken emlakçı komisyonu hakkında bir şeyler homurdandı. Sonra odadan çıktı.

Peşinden gitmedim.

Neden taşındığımızı çok iyi biliyordum. Sonra tekrar neden taşınacağımızı da. Sonra tekrar. Sonra tekrar.

Doğrusunu söylemek gerekirse ben de sanki fişim çekilmiş gibi hissediyordum. Dağdaki o geceden sonra –kızı öldürdüğü geceden sonra– onu takip etmeyi bırakmıştım. Bunun yerine günlerimi kızları izleyerek geçiriyordum. April'in onlara öğle yemeği hazırlayışını, banyo yaptırışını, peri kraliçeleriyle midilli dostlarının hikâyelerini anlatışını izliyordum. Başka bir şey yapamayacak kadar uyuşuk hâldeydim.

Ne kadar uğraşsam da boşunaydı. Onu durdurmaya gücüm yoktu. Gitmeye gücüm yoktu (gidecek başka yerim yoktu. Artık evime nasıl dönecektim?). Meghan'ı geri getirmeye gücüm yoktu.

Böylece kendimi kapayıp sadece var oldum, dikkatimi boşluğun içindeki tek parlak noktaya odakladım: April ve kızlara.

April, Jimmy ona işten ayrılacağını söyledikten sonra birkaç

gün boyunca her zamankinden daha sessizdi. Fakat Jimmy konuyu tekrar açmayınca yavaş yavaş yumuşadı ve normal hayatına döndü. Böylece bunu daha önce de yaşadıklarını anladım.

Üç ay sonra, Jimmy birdenbire Idaho'da yeni bir iş bulduğunu söylediğinde, April tebessüm edip kızlarla Oscar'ın yanına yatmak üzere yatak odasına gitti, hikâye saatiydi.

Ben de yatakta Emma'nın yanına uzandım. Kapıyı kapadığımız ve April'in kızlara kitap okuduğu bu gece geleneğini seviyordum. Oscar bana kısa bir bakış attı, sonra April'in yanına kıvrılıp mırlamaya devam etti.

April kızlara, kapının yanındaki rafta duran eskimiş bir Disney kitabından *Tilki ile Avcı Köpeği* hikâyesini okudu.

Midilli dostlarla perilerden farklı olarak bu, buruk bir hikâyeydi. Farklı dünyalardan gelen iki arkadaş. Sonunun iyi bitmeyeceğini en başından anlıyordunuz. Yine de umut etmeye devam ediyordunuz.

April, yaşlı köpek Chief'in tilkiyi avlarken bacağını kırdığı bölüme geldiğinde Kimmie araya girdi. "Tilki yaşlı köpeğin canının yanmasını istememişti, anne."

April başıyla onayladı. Belli ki bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı. "Doğru, bebeğim. Tilki sadece kaçmaya çalışıyordu. Korkmuştu."

Emma yatakta doğruldu. "Ama o köpek tilkinin canını yakmak istedi. Onun amacı buydu."

April bir anlığına duraksadı, sonra tekrar başıyla onayladı. "Evet ama bu onun doğasında var. Elinde değil, tatlım."

April ışığı söndürüp kızların yatak odasının kapısını kapatırken ben Emma'nın yatağının ayak ucunda kaldım.

Tilkiler vardı, bir de avcı köpekleri.

Bir de doğanın düzenine hiç uymayan hayvanlar vardı. Her seferinde bilerek zarar verenler.



24. Skye

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

Polisin cesedimden kalanları aileme teslim etmesi üç gün sürdü. Bu üç gün içinde adli tabip, resmî ölüm sebebimin boğulma olduğunu doğruladı. Laboratuvar sonuçları geldi. Cinsel saldırıya uğramamıştım. Tırnaklarımın altında hiçbir organik madde yoktu. Yani karşı koymamıştım.

“Karşı koymak istedim,” dedim morarmış parmaklarımı dikkatle inceleyen adli tabibe. “Ama hiçbir şey yapamadım.”

Ebeveynlerim cenazemi Boise’nin eteklerindeki Hulls Gulch Park’ta, çocukken her bahar kurbağa yavrusu yakaladığımız gölün kıyısında yapmaya karar verdiler. O zamanlar annemle babam hâlâ birlikteydi. Orası hâlâ en sevdiğim yerlerden biriydi. Orayı seçmelerine sevindim.

Cenaze kısa sürdü. Annem konuşma yaptı ama hıçkırıkları kelimelerini kesmeye başlayınca yarıda bırakmak zorunda kaldı. Babam, annemin elinde sıkıca tuttuğu kâğıdı alıp boğazını tekrar tekrar temizleyerek konuşmayı tamamladı.

Tanrı’dan ya da cennetten pek söz edilmedi. Annemle ben yıllar önce kiliseye gitmeyi bırakmıştık, onlar da şimdi tanımadıkları bir kiliseyle iletişime geçmek istememişlerdi. Cesedim bulunduktan

iki gün sonra haber manşetlere yerleştğinde, birkaç papaz ve rahip gelip konuşma yapmayı teklif etmişti gerçi.

Konuşmanın ardından ebeveynlerim, liseden birkaç arkadaşım ve Daily Grind'daki bazı iş arkadaşlarım sırayla hakkımda güzel şeyler söylediler ve göl kıyısındaki çorak toprağa kır çiçeği tohumları serptiler. Ken, tohum paketini boşalttıktan sonra anneme uzun uzun sarıldı. Her gün sıcak çikolata müdavimini beklediğini söyledi.

Annem dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, ardından ona teşekkür etti. Polisin sıcak çikolata müdaviminin gerçek adının James Carson olduğunu bildiğini söylemedi. Ya da her gün karakolu arayıp onu bulup bulmadıklarını sorduğunu. Dedektif Kittleson ona fazla bir şey söyleyemiyordu. Ayrıca annem, soruşturmayı tehlikeye atacak hiçbir ayrıntı vermemesi yönünde sıkı talimatlar almıştı. Fakat ortada tutuklanan kimse yoktu.

Kaçırılmam ve öldürülmem birkaç gün boyunca Idaho'da büyük yankı uyandırdı. Yıllık fotoğrafım, *Idaho Report* gazetesinin ön sayfasından bana bakıyordu; annem onu düzgünce katlayıp çalışma odasındaki bilgisayarın yanına koymuştu. Cenaze alayımız Hulls Gulch'a ilerlerken geçen kısa sürede yerel bir cinayet-intihar haberi manşetleri ele geçirmişti bile. Şaşırmamıştım. Ben, Kuna'nın yoksul bir mahallesinden kahverengi tenli bir kızdım.

Bazen annem işe giderken ya da yemek almaya çıktığında arabada yanında otururken yoldaki insanların yüzlerini izler, aralarında benim gibi başka hayaletler olup olmadığını merak ederdim. Olsaydı fark edebilir miydim? Yoksa onlar da tıpkı benim gibi evlere, arabalara saklanıp en sevdikleri insanlara mı musallat olmuşlardı?

Daily Grind şirketi, aileme bin dolarlık bir çek ve şaşırtıcı derecede dokunaklı bir başsağlığı mektubu göndermişti. Deliye dönen babam, sırf dava açmamızı istemedikleri için böyle yaptıklarını söylemişti. Kan parasıydı bu. Annemse mektubu çalışma masasının çekmecesine kaldırmıştı.

ANDREA'NIN ADINI VER

Hulls Gulch'tan mezarlığa gitmeden önce babam cenazeyi bir Kelt cenaze duası okuyarak bitirdi. Bu sözleri bana birkaç yaz önce doğum günümde gönderdiği kitaptan hatırladım. Notunda, onu ağlatan tek kitabın bu olduğunu yazmıştı.

*Ebedî uykuna yatmak üzere evine gidiyorsun,
Ebedî yatağına girmek üzere evine gidiyorsun.
Kış evine gidiyorsun,
Sonbaharın, baharın ve yazın evine dönüyorsun;*

*Uyu şimdi, uyu ve acılarını geride bırak,
Uyu şimdi, uyu tüm dinginliğin huzurunda,
Uyu şimdi, yüksek dalların gölgesinde,
Uyu, ey uyu tüm sevgilerin sevgisinde;*

*Bu gece annenin koynunda uyu,
Uyu, sevgili, o seni teselli ederken,
Yüzün dönük eski yuvana, sevgili,
Geldiğin rahme dönüyorsun.*

*Yedi ışığın uykusu senin olsun, sevgili,
Yedi sevincin uykusu senin olsun, sevgili,
Ölümün gölgesi sarıyor seni, sevgili,
Ama yakınında baban bekliyor, yanı başında.*

*Uyu şimdi, uyu ve acılarını geride bırak,
Uyu şimdi, uyu tüm dinginliğin huzurunda,
Uyu şimdi, yüksek dalların gölgesinde,
Uyu, ey uyu tüm sevgilerin sevgisinde.*



25. Meghan

SALT LAKE VADİSİ, UTAH
6 AY ÖNCE

Kendi cenazeme gitmemeye karar verdim.

Annemle babam, benden geriye kalanları teslim almak üzere Wyoming'den yola çıktılar. Dedektif Domanska, daha önce ikisiyle de görüntülü görüşme yapmıştı. Morgun kapısına geldiklerinde onları orada bekliyordu, annem titreyen elleriyle teslim belgelerini imzalarken yanlarında durdu.

Onları görmek acı vericiydi. Onlar beni gördüklerinde duydukları acı kadar güçlüydü.

Onlara iyi olduğumu söylemek istedim. Onları sevdiğimi. Bu olayın onlar seyahatleyken başıma gelmesinin onların suçu olmadığını. Büyükanne Rosie'yi bulduğumu. Bir gün onların da beni yeniden bulacağını.

Ama şimdilik onlara hiçbir şey söyleyemezdim.

Ve onlarla kalamazdım.

Geri dönüş yoktu. Hâlâ burada olmamın tek bir sebebi vardı.



İhbar hattına gelen ipuçlarının yüzde doksan beşi boş çıkmıştı. Dedektif Domanska, kalan yüzde beşini bizzat takip etti.

ANDREA'NIN ADINI VER

Bazıları basit kimlik karışıklığı vakalarıydı. MatchStrike'taki düşük çözünürlüklü profil fotoğrafına çok benzeyen adamlardı. Onlar adına üzülmüştüm.

Diğerleriyse fena hâlde midemi bulandırmıştı. Mesela biri, Gracie's'in üç blok ötesinde yaşayan bir kısım aşçısıydı ve bizimle evinde buluşmayı kabul etmişti. Adam bizi gülümseyerek içeri alırken Dedektif Domanska'nın elinin, silah kılıfının birkaç santim yukarısına gidişini izlemiştim. MatchStrike'tan bir kız ihbar hattını arayıp onu şikâyet etmişti. Adam randevunun sonunda fazla ileri gitmiş, kız erken kalkmak istediğinde onu kolundan tutmuştu.

Ama aradığımız kişi o değildi. Sağlam bir mazereti vardı: Gece boyunca orada olduğunu doğrulayabilecek en az bir düzine şahidin olduğu bir partiye katılmıştı. Yine de Dedektif Domanska onu sorgularken gözlerinde tanıdık bir parıltı yakalamıştım. Sanki sorgulanmasına şaşırılmamıştı ama bundan bir şey çıkmasını beklemiyordu.



İhbar hattı açıldıktan üç gün sonra acayip hızlı konuşan bir kadından mesaj aldık, öyle ki başta ne dediğini anlamak bile zordu. Dedektif Domanska mesajı iki kez dinledi. Kadın, Salt Lake'in hemen dışında bir adres verdi. Arkadaşının kocası orada çalışıyordu ve adam, gazetede gördüğü kişiye tıpatıp benziyordu.

“Adı James,” dedi kadın ve kendi adını vermeden telefonu kapadı.

Dedektif Domanska adresi sorguladı. Burası onlarca ofisin yer aldığı devasa ortak kullanım binalarından biriydi. Kadının verdiği ofis numarasına göre şirketin adı “Dromo”ydu. Dedektif Domanska parmaklarını klavyeye vurarak ekrana baktı. Sonra devriye aracına yöneldi. Harika bir ipucu değildi ama kadının sesinde dikkatini çeken bir şey vardı.

Ofis katına girdiğimizde bizi, ak saçlarını sımsıkı topuz yapmış güler yüzlü bir resepsiyonist karşıladı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu gülümseyerek. Dedektifin rozetine göz gezdirdi. “Bir sorun mu var?”

“Çalışanlarınızdan biriyle görüşmek istiyorum,” dedi Dedektif Domanska.

Göz ucundan resepsiyon masasına doğru gelen birini gördüm.

“James Carson,” diye tamamladı Domanska. Resepsiyonist gülererek neredeyse ofise girmek üzere olan adama seslendi.

“İyi insan lafının üstüne gelirmiş.”

İçimde bir anda şok ve tiksinti yükseldi. Resepsiyonistin masasındaki bilgisayar donarken ışıklar yanıp söndü, sonra bir daha yanıp söndü.

Bunu fark eden olmadı.

James gülümseyerek elini uzattı. Şaşkın görünüyordu, biraz da gergindi. Ama her zamanki kadar yakışıklıydı.

Dedektif Domanska elini sıktı. “Size birkaç soru sorabileceğim uygun bir odanız var mı?” dedi. “Sadece birkaç dakikanızı alacak.”

James resepsiyoniste göz kırptı, ardından Domanska’yı birkaç metre ötedeki toplantı odasına yönlendirdi. “Sorun değil, başım belada mı yoksa?”

Üzerine atıldım ama başımızın üzerindeki klima menfezinden gelen hafif esintiden daha fazla zarar veremeyeceğimi biliyordum. Yine de hiçbir şey yapmadan öylece duramazdım.

Tırnaklarımı geçirdim, yumruklar savurdum, önceki sefer saldırmak istediğim gibi saldırdım.

Ve yine hiçbir şey başaramadım. Toplantı odasındaki floresan lambaların düzensiz biçimde yanıp sönmesi dışında.

Hâlâ o olduğuna inanamıyordum.

Sonunda iğneyi bulmuştuk.

Ama o, biraz olsun endişeli görünmüyordu.

ANDREA'NIN ADINI VER

Dedektif Domanska basit sorularla başladı. 14 Haziran Cuma gecesi neredeydi?

James kaşlarını çatarak düşünüyormuş gibi yaptı. “Gerçekten bilmiyorum.” Gülecek kadar utanmazdı. “Üstünden uzun zaman geçti. Kusura bakmayın, bir şey mi oldu ki? Telefonuma bakmam ya da karıma sormam lazım. O bilir.”

Karısı vardı. Bu aslında beni şaşırtmadı. Onun ne tür bir insan olduğunu hiç bilmiyordum. Bu sadece dehşete yeni bir katman ekledi. Karısını gözümde canlandırmaya çalıştım. Nasıl görüldüğünü. Bu canavarla nasıl evlendiğini. Kim olduğunu bilip bilmediğini. İsimsiz ihbarı yapanın o olup olmadığını.

Dedektif Domanska başıyla onayladı. Sonra ona gazetede çıkan profil fotoğrafını gösterdi. “Bu siz misiniz?” diye sordu gayet rahat bir tavırla.

James gazeteyi alıp fotoğrafa baktı. “Aradaki benzerliği görebiliyorum ama hayır, ben değilim. Gerçi dün haberlerde görmüştüm. Aradıkları adam bu, değil mi?”

Dedektif onun gözlerini inceledi. Ben de dedektifin gözlerini inceledim. Yalan söylediğini anlayabilmiş miydi? Onun yerinde *ben* olsaydım anlayabilir miydim? Gracie’s Spot’ın tuvaletinde gördüğüm not aklıma geldi: *Randevunuz kötü mü geçiyor? Bara gidip Andrea’nın adını verin.* O kâğıtta yazanları görmezden gelip ilaçlı içkime ve müstakbel katilime dönerkenki özgüvenimi düşündüm. O gecenin güzel bir şeyin başlangıcı olacağını hayal etmiştim.

Sonra dağınık topuzlu kızı hatırladım. Toprak yolda durup rengi solmuş ayakkabımın fotoğrafını çeken kızı. Dedektif Domanska’yı arayan orman korucusunu hatırladım.

Sinirlerim gerildikçe floresan ışıklarının titremesini izleyerek Dedektif Domanska’nın kulağına olabildiğince yaklaştım. “Yalan söylüyor,” dedim. “Aradığın adam o. Beni öldüren o. Sakın ona inanma.”

Domanska'nın ifadesi değişmedi. Duygularını belli etmemekte üstüne olmadığını öğrenmiştim. Bu, ona inandığı anlamına da gelebilirdi, sadece soğukkanlı davrandığı anlamına da. Kestirmek imkânsızdı. James'in sorusunu duymazdan gelerek, "Hiç Gracie's Spot'a gittiniz mi?" diye sordu.

James yine düşünüyormuş gibi yaptı. Sonra, "Evet, sanırım gittim. Buradan çok uzak sayılmaz," dedi.

Domanska başıyla onayladı. "14 Haziran gecesi orada mıydınız?"

James başını iki yana salladı. "Sanmam. Ama dediğim gibi, karıma sormam lazım. Aklım süzgeç gibi, dün öğle yemeğinde ne yediğimi bile hatırlamıyorum." Güldü. "Birkaç hafta içinde taşınacağız. Aslında bugün buradaki son günüm. Şansınız varmış ki beni yakaladınız."

Gözlerinin kenarları hafifçe kısıldı. *Şansınız varmış ki beni yakaladınız.* Utanmadan şaka yapıyordu.

Domanska'nın ifadesi yine değişmedi. "Bildğim iyi oldu. Yeni adresinizi almam gerekecek. Belki başka sorularım olur." Çenesi hafifçe kasıldı. James'in tavrını yememişti. İçimden sevindim. Tavandaki ışıklar mum alevi gibi titreşmeye devam etti.

Domanska gazete kupürünü masaya koydu. "Sorunuza cevap vereyim, evet. Bu davayı araştırıyorum." Fotoğrafımın üzerine birkaç kez vurdu. "Onu tanıyor musunuz?"

James yine o aptal, sahte-düşünceli ifadesini takındı. "Hayır ama bu fotoğrafı okuduğum haberden biliyorum. Korkunç bir olay."

Yine Domanska'nın kulağına eğildim. "Devam et. Garsonu sor. Kız onu hatırlamıştı."

Beklenmedik bir şekilde dediğimi yaptı.

"Gracie's'te o gece Meghan'ın yanında bir adam ~~gördüğünü~~ hatırlayan bir garson vardı. Bize son derece net bir tarif ~~verdi~~ Peki, sizi bir teşhis odasına koysak ne olur?"

ANDREA'NIN ADINI VER

Odanın havası bir anda gerilip ağırlaştı. James'in gözleri karardı. "Affedersiniz?" Sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi başını salladı. "O fotoğraf bok gibi bulanık. Kabalık etmek istemem ve umarım bunu yapan herifi bulursunuz ama avukat tutmam falan gerekiyor mu? Netflix belgeselindeki adam gibi olmak istemiyorum."

Domanska kımıldamadı. "Soruyu cevaplar mısınız lütfen?"

"Hayır. Garson beni teşhis edemez. Artık gidebilir miyim?"

"Hayır!" dedim Domanska'ya. "Bu o. Gitmesine izin veremezsin. Soru sormaya devam et."

Ama öyle olmadı.

"Gidebilirsiniz," dedi dedektif yavaşça. "Ama dediğim gibi, yeni adresinizi ve iletişim bilgilerinizi alacağım. Belki size soracağım başka sorularım olur."

Domanska'nın birkaç saniye gerisinde kaldım. Toplantı odasının kapısı kapanıp ayak sesleri koridorun sonuna doğru kaybolduğunda James orta parmağını kaldırdı.

"Beceriksiz dişi kurt," diye homurdandı.



Dedektif Domanska'nın peşinden arabasına giderken kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum.

Onu bulmuştuk. Ama hiçbir şey olmamıştı.

Dedektif kontağı çevirdi ve telefonunu eline aldı.

Devam et, Bubbelah. Büyükanne Rosie'yi unlu tezgâhın ve ekmek hamurunun başında dururken hayal ettim. Büyükanne Rosie'nin gülümsediğinde yüzünde beliren çizgileri hayal ederken dedektifin gözlerinin çevresindeki çizgiler yok oldu.

Domanska'nın sesi anımın içine süzüldü, tıpkı arka fonda çalan müzik gibiydi, gittikçe yumuşuyordu.

"...ama onda bir şey var..."

Güneşin aydınlattığı mutfak görüntüsü kayboldu, kendimi tekrar arabada buldum. Domanska şimdi yolda ilerliyordu, telefonu hoparlördeydi. “Belki yanıliyorum ama sanki birinin çıkıp ona bu soruları soracağını bekliyormuş gibiydi. Onun durumundaki birinin olması gerektiği kadar şaşırmadı. Hem tip olarak da tıpatıp benziyor.”

Hattın öbür ucundaki kişi boğazını temizledi. “İhbarı yapan kadınla tekrar konuşmamı ister misin? İsimsizdi ama numarası var.”

“Evet, onu geri ara. Üstüne git. Sonra bu James Carson denen adamı internette aratıp iyi bir fotoğrafını bul. Garsona gösterip teşhis ettirebileceğimiz netlikte olsun. Kız onu teşhis ederse arabasını aramak için izin çıkarttırabiliriz.”

Domanska duraksadı. Sonunda, “İki hafta içinde eyaletten ayrılacak. Ondan önce bu işi bitirmemiz lazım. İade süreciyle uğraşmak istemiyorum,” dedi.

Kalbim –ya da beni hâlâ bir arada tutan şey neyse– yerinden fırlayacak gibi oldu. Domanska’nın içgüdüsüne ne kadar etki ettiğimi bilmek imkânsızdı. Ama bunun biraz da benim sayemde olduğuna inanmayı seçtim.

İki hafta sonra Büyükanne Rosie hâlâ beni bekliyor olacaktı. Biraz daha arafta kalabilirdim. Çünkü bu herifin yakalandığını görmek istiyordum.



26. Brezia

KUNA, IDAHO 6 AY ÖNCE

Polisin ona Meghan'ın cinayeti hakkında soru sorduğunu ancak Kuna, Idaho'da, "James Carlson" adıyla nakit ödeme yaparak kiraladığı kocaman 70'ler tarzı çiftlik evine yerleştikten sonra öğrendim.

April'la Facebook'ta bulduğu bir "Anneler" grubunun buluşmasından yeni dönmüştük. Emma'yla Kimmie'yi evde yalnız bırakma fikrini sevmemiştim, çocuklar yatmış olsalar bile. Ama artık James'in yakınında durmaya da tahammül edemiyordum. Hem zaten kızlara yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden April'la birlikte Nampa'da şık bir restorana gitmiş ve "üstün zekâlı" anaokulu öğrencileri, cepli taytlar ve organik atıştırmalıklar üzerine yapılan sohbetleri ilgisizce dinlemiştim. April bütün akşam gülümsemiş ve fırsat buldukça sohbete dâhil olmuştu. Fakat arabaya döndüğümüzde yanağından süzülen bir damla gözyaşını silmişti. Yeniden başlıyordu. Yine.

Kocası da öyle. Artık hiçbir şey öğrenmek istemiyordum.

Şimdilerde neredeyse hiç evde olmuyordu ki bu, Colorado'daki bodrumda geçirdiğimiz günlere kıyasla büyük bir değişiklikti.

April arabayı garaja çekip kontağı kapadığında onun sesini duyduk.

Birine bağınyordu.

April donakaldı, sonra hızla arabadan indi. James'in kızlara bağırdığını sanarak April'ı aşip içeri daldım. Garajdaki ampul patladı ve içerisi karanlığa gömölünce April ığlık attı.

Kapının aralığından süzölüp James'in karşısına dikildim.

Garaj kapısını duymuş, merdiveni yarılammıştı bile.

Koridorun biraz ilerisindeki kızların odasının kapısı kapalıydı. Onlara bağırmıyordu. Telefonda biriyle konuşuyordu.

Sesini alçaltarak merdiveni inmeyi sürdürse de ona yetiştim. "Avukatım sizinle iletişime geçecek. Bir daha beni aramayın. Bildiğim her şeyi size anlattım zaten ki bir şey bilmiyorum," diye çıkıştı.

Hattın diğerk ucundan gelen yanıtı duyabilmek için biraz daha yaklaştım.

"Yani tamamen net olmak için soruyorum, Meghan'la hiç tanışmadınız—"

Telefonu kapayıp fırlattı.

Telefon duvara çarpıp halının üzerine düştü, ekranı yukarı bakıyordu. Ekranda hâlâ *Salt Lake City Polisi* yazıyordu.

Salt Lake'te birileri ondan şüpheleniyordu. Hem de ellerindeki ipucunu Idaho'ya dek takip edecek kadar.

Ondan uzaklaşıp kapının eşiğinde durdum ve bodrumdaki odaya göz gezdirdim. Taşınalı üç hafta olmasına rağmen buraya ilk defa geliyordum.

Burası ofisten çok erkek köşesine benziyordu. Bir duvarda PlayStation bağılı televizyon, diğerkinin önünde masa vardı, köşede de yumuşak minderli kahverengi bir tekli koltuk duruyordu. Fırlattığı telefonunu yerden alıp kapüşonlusunun cebine koydu. Sonra koltuğa oturup PlayStation'ı açtı.

Gözüm, sandalyenin yanındaki çöp kutusundan çıkıntı yapan Daily Grind kahve bardağına takıldı. Üzerine özenle "Sıcak çikolata" ve "James" yazılmış, altına küçük bir gülen surat çizilmişti.

ANDREA'NIN ADINI VER

Onu –ya da April’ı– hiç kahve içerken görmemiştim. Öyle ki bunun dinlerine ters olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Koridorda durmuş, hâlâ o gülen surata bakıyordum. Aceleyle çizilmiş bir surat değildi bu; kirpikli mirpikli, detaylı, tatlı bir surattı.

Kendime hiçbir anlamı olmadığını söyledim. Sadece bir kahve bardağıydı.

Bakışlarımı bilgisayara çevirdim. Ekranı kapalıydı. Polis onu sorguluyorsa belki de dikkat çekmemeye çalışıyordu. MatchStrike’a girmiyordu. Belki de Meghan’a yaptıkları için onu yakalayacaklardı. Ve bana.

Bodrum merdiveninden bir gıcırtı geldi. April aşağı iniyordu. James sinirle homurdanıp odaya göz gezdirdi. Sonra boş kahve bardağım çöpten alıp masanın çekmecesine sakladı.

Koridora çıktım. April merdivenin dibinde duraklamıştı. Ona neden bağırdığını sorup sormamaya karar veremiyor gibiydi. Telefonun duvara çarpmasını duymuş olmalıydı.

Bunun yerine sessiz adımlarla yukarı çıkıp kızların odasına göz attı. İkisinin de mışıl mışıl uyuduğunu görünce gözlerini yumup derin bir oh çekti.

Sonra Oscar’ı yerden aldı, odasına gitti ve yorganın altına kıvrıldı.

Genelde April’in telefonuyla ne yaptığına pek dikkat etmezdim. Baktığım birkaç seferde ya Kimmie ve Emma için oyun günleri ayarlıyordu ya KandyKlash oynuyordu ya da sonu gelmeyen Instagram akışında dolaşıyordu. Ama bu gece yüzünde farklı bir ifade vardı. Yatak odasının kapısına bakıp sonra kaşlarını çatarak telefonuna döndüğünde neye baktığını görmek istedim.

Meghan’ın cinayetiyle ilgili bir haber açmıştı.

Baş ve işaret parmağıyla kocasının bulanık, siyah-beyaz fotoğrafını büyütüp küçültüyordu.

April’in yeni bir pencere açıp arama çubuğuna “Çocukluk travması şiddete yol açar mı” yazışını şaşkınlıkla izledim.

Sonuçlara tıklamadan öylece ekrana baktı. En üstte bir araştırma makalesinden alıntı görünüyordu:

Çocukluk travmasının şiddet içeren davranışına yol açma ihtimalini artırdığı genel olarak kabul görmektedir.

Birkaç saniye sonra, üç hafta öncesine –taşınmadan hemen öncesine– ait bir mesajı açtı. Nina adında birinden gelen, okunmamış bir mesajdı bu. Uzundu, neredeyse tüm ekranı kaplıyordu. Bir özürdü. Nina, gazeteye çıkan adamın James’e çok benzediğini düşünmüştü. Bundan Salt Lake polislerine “bahsetmişti”. Muhtemelen önemsizdi. Polisle konuşmadan önce April’a söylemesi gerekirdi. Çok üzgündü. Ama benzerliklerini düşünmeden edemiyordu. Belki James’in bir kardeşi vardı?

Nina’nın kim olduğunu bilmiyordum. Mesajın sonunda pazar günü kızları göreceğini yazmıştı, bu yüzden onun da kiliseden biri olduğunu düşündüm.

April mesajı baştan sona defalarca okudu.

Sonunda mesajlaşma uygulamasını kapadı, arama geçmişini sildi ve telefonunu komodinin üzerine koydu. Sonra başını mırılayan Oscar’ın tüylerine gömdü.



27. Skye

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

Cenazemden bir ay sonra onu buldular.

Bir polis memuru onu, Meridian'da trafik çevirmesinde durdurmuştu. Arka farlarından biri yanmıyordu. Memur plakasını sisteme girdikten sonra –cinayetimle bağlantılı olarak mimlenmişti– onu sorgulamak üzere karakola götürmüştü.

Hakkımda sorguya çekildiğinde ben orada değildim. Karakola girip çıkması yirmi dakika sürmüştü. Dedektif Kittleson, ertesi gün annemi arayıp haber vermişti.

James, yanında avukatı olmadan hiçbir soruyu yanıtlamamıştı. Sonra da sakince gitmekte özgür olup olmadığını sormuştu.

Özgürdü. Ona geçerli ruhsatı ve plakası olmadan araç kullanmaktan ceza kesmişlerdi. İlk ihlali olduğu için 50 dolarlık bir cezayla yırtmıştı.

Dedektif Kittleson, savcının şu aşamada onu şüpheli olarak soruşturma konusunda ciddi çekinceleri olduğunu söylemişti. Daily Grind'ın güvenlik kamerası görüntülerinde koyu renk Kia'nın plakası görünse de ben aracın çevresinde bile değildim. FroYo'daki görüntüler de benim, plakası görünmeyen koyu renk bir sedana bindiğimi gösteriyordu. Üstelik şoför, karanlık bir silüetten ibaretti. Yani kesin teşhis neredeyse imkânsızdı.

Kesin olarak söylenebilecek tek şey, James Carson'ın o gün Daily Grind'da olduğuydu. Fakat yüzlerce başka koyu renk sedan da oradaydı. James yakında çalışıyordu; molasında bir şeyler içmeye gelmiş olamaz mıydı? Avukatı da bunu savunmuştu. Onun arabasına bindiğimi kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu.

James, beni daha önce hiç görmediğini söylemişti. Gazetelerdeki fotoğrafım dışında.

Annem onu bulduklarını –ama tutuklamadıklarını– öğrendiğinde işe gitmek üzere hazırlanıyor, banyoda dikkatle göz kalemi çekiyordu. Ben de hemen yanında oturuyordum. Artık gölgesi olmuştum. Son bir ayda, hayattayken annem hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark etmiştim. Ona hep “en iyi arkadaşım” derdim. En sevdiği Salvador yemeğini –*sopa de res*– ve en sevdiği dizi-yi –*El Número Uno*– biliyordum. Onu seviyordum. Bundan hiç şüphem yoktu. Ama insan olarak onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Odak hep bende olmuştu: Neleri severdim, arkadaşlarım kimlerdi, işim nasıl gidiyordu, üniversiteden sonra ne yapmak istiyordum, ne düşünüyordum, ne okuyordum...

Bazı bakımlardan onu ilk kez görüyormuş gibi hissediyordum. Ancak üniversitede birkaç yıl geçirdikten ya da kendi çocuğum olduktan sonra görebileceğim gibi. Kanepeye uzanmış, en yakın arkadaşı Lucrecia'yla konuşmam dinlerken bazen benimle konuşuyormuş gibi davranırdım. Özellikle sohbet, kaçırılmam ve öldürülmemle ilgili olmayan konulara kaydığında.

On beş yaşındayken esrar denediğini öğrenmiştim. Üniversiteye gideceğim için o kadar heyecanlanmasının sebebi, son senesinde okulu bırakmış olmasıydı. Ben altı günlükken çocuk doktoruna sutyen takmayı unutarak gitmişti çünkü ben doğduğumdan beri hiç uyumamıştı. Lucrecia'ya hâlâ Tanrı'ya inanmadığını söylese de geceleri gizlice dua ediyordu. Idaho'dan taşınmak istiyordu. **Babama** hâlâ çok düşünüyordu. Daha fazla çocuğu olmasını diliyordu.

Dinledim, izledim ve ona hâlâ burada olduğumu söyleyebilme-

ANDREA'NIN ADINI VER

yi diledim. Bazı yönlerden, aramızdaki uçuruma rağmen ona hiç olmadığı kadar yakın hissediyordum.

Artık geceleri o uyurken kulağına fısıldamaya çalışmıyordum. O ilk gece olanlardan sonra bırakmıştım. Fakat bazen, sabahları titreyen elleriyle göz kalemi çekerken ve tavan pervanesinin uğultusu dışında banyo tamamen sessizken onunla konuşurdum. En çok özlediğim yemeklerden bahsederdim. Ona ve babama dair en sevdiğim anılarımdan. Ara sıra o da karşılık verirdi. Aynadaki yansımasına ama aynı zamanda bana da.

“Skyekuş, emeklemeyi öğrendiğinde seni banyoda, ağzında klozet kapağıyla klozetin arkasına saklanmış hâlde bulduğum günü hatırlıyor musun?”

Güldüm. O da güldü. Ve şaşırtıcı biçimde hafızamı yokladığımda söylediği anıyı bütün ayrıntılarıyla hatırladığımı fark ettim. Tüm anılarım kristal berraklığında oradaydı. “Ben iki yaşındayken beni kakamı yapmaya ikna etmeye çalıştığın zamanı hatırlıyor musun? Banyodaki aynaya balık resmi asmış, *kakamın onları besleyeceğini* söylemiştin,” dedim.

Göz kalemini kaldırıp makyajını tamamladı. Ardından gözleri bir gülümsemeyle kısılırken elini indirdi. “Minicik bir çocukken tuvalete kakamı yapmaktan korktuğun zamanı hatırlıyorum. Sana kakamın *los pescaditosu* besleyeceğini söylemiştim, bunun üzerine sen de hemen kakamı yapmıştın. Hatta gözünde canlandırabilesin diye sana resim bile çizmiştim. Bunu yapmamı Lucrecia söylemişti.”



James bulunduktan birkaç gün sonra Dedektif Kittleson sonunda mavi Kia için arama izni çıkarttırmayı başardı. Annemin ısrarlı telefonları olmasa çok daha uzun süreceğinden emindim.

Kan, parmak izi, saç teli ya da kas lifi arıyorlardı. O arabaya bındığıme dair herhangi bir delil.

Annem sevinçten havalara uçmuştu. Ben de umutluydum. Kapı koluna ve arabanın içine dokunmuştum. Benden kalan her izi silmiş olamazdı.

Arama bir sah sabahı, o işe gittikten sonra yapıldı.

İzlemeye kararlıydım. Ne göreceğimi bilmiyordum, yapabileceğim bir şey olduğundan da emin değildim ama başka nereye gidecektim ki?

Arama izninin uygulanışı, hiç de filmlerde ya da dizilerde gördüğüm gibi değildi. Dedektif Kittleson –ve yanında gelen şık giyimli teknisyen– verandada durup kibarca kapıyı tıklattı.

Kapıyı bir kadın açtı, yanında da hayatımda gördüğüm en sevimli iki sarışın kız çocuğu vardı.

Kadın karşısında polisleri görünce hayalet görmüş gibi oldu. Ki görmüştü de. Çünkü ben de oradaydım. Ama o bunu bilmiyordu.

Dedektif Kittleson arama izninin kapsamını açıklarken –Ki-a'nın anahtarları ve aracın kendisi– bakışlarımı iki küçük kıza çevirdim. April'in aksine verandalarında vuku bulan olayın ciddiyetinden tamamen habersizlerdi. İkisinin arasında uzun boylu olanının sarı kâkülleri, yataktan yeni kalkmış gibi yana doğru dikilmişti. Bir o ayağının bir bu ayağının üstünde zıplayarak annesinin bacağına vuruyor, garaj yolundaki polis arabasını işaret ediyordu. Küçük olansa bir annesine bir ablasına bakıyor, birinin ona neler olduğunu açıklamasını sabırla bekliyordu.

Onlara o kadar dalmıştım ki koridorda birkaç adım geride duran dördüncü kişiyi öne çıkana kadar fark etmedim bile.

Düz kahverengi saçları, iri ela gözleri vardı; kirpikleriyse hayatımda gördüğüm en kalın kirpiklerdi. Bordo renginde kadife bir eşofman takımını giymişti. April'la yaşta benziyordu. Kardeşi miydi? Yoksa çocukların bakıcısı mıydı? Yüz ifadesini görünce ilk düşündüğüm, onun da hayalet görmüş gibi baktığı oldu.

Gerçekten de görmüştü.

Çünkü doğrudan bana bakarak, “Ölü müsün?” diye fısıldadı.



28. Meghan

SALT LAKE VADİSİ, UTAH GÜNÜMÜZ

Domanska sezgilerine kulak verirdi.

Bu iyi bir şeydi. Çünkü ben, fazla yaklaştığımda Weimaraner cinsi köpeği Joey'yi huzursuz etmek dışında hiçbir katkı sağlayamıyordum.

Demem o ki, Gracie's'te çalışan gergin garson, James Carson'ı, yirmili yaşlarının sonlarındaki koyu saçlı ve yakışıklı erkeklerden oluşan fotoğraf dizisinde kesin olarak teşhis edemediğinde Domanska pes etmedi.

İnce yapılı, mavi gözlü kadın fotoğrafları tek tek incelerken Domanska sabırla bekledi. Derken kadın başını hızla aşağı yukarı salladı. "Sanırım bu olabilir. Ya da bu. Sevimli olduğunu hatırlıyorum. Kahverengi saçlıydı da. Yani bu adamın tipi uyuyor." Sonra sıradaki fotoğrafa geçti, kaşlarını çattı, yine aynı şeyleri söyledi.

Ona bağırdım. Fotoğrafların olduğu masanın üstüne çıktım ve James'in LinkedIn profilinden alınmış fotoğrafına baktığında kulağının içine kadar girdim. "Bu o. Onunla *konuştun!* Daha dikkatli bak. Bu o. Hatırla."

Tek başarım kadının huzursuzluğunu artırmak oldu. Karakoldan ayrılırken gözle görülür şekilde titriyordu. Bu teşhise dayanarak bir yargıcın Domanska'ya yakalama emri vermesi imkânsızdı.

Ama Domanska hiç aldırış etmedi. Garsona vakit ayırdığı için teşekkür etti, fotoğrafları dosyaya geri koydu, sonra da asistanından Salt Lake ve Cedar Fort'taki trafik kameralarının yedek kayıtlarının hâlâ sistemde olup olmadığını öğrenmesini istedi.

James Carson Idaho'ya taşındığında kendine ucuz bir avukat tutmuş, bu avukat da Domanska'ya ateş püskürmüş, amirini arayıp onu müvekkilini taciz etmekle suçlamıştı. Domanska sabırla dosyasına not düşmüş fakat o notu masasının üzerinde açık bırakmıştı.

Bu işin peşini bırakmayacaktı.

Bu da bana biraz daha dayanma gücü vermişti.

Domanska'nın omzunun üzerinden bilgisayara bakmadığım ya da çıktığı görevlerde ona eşlik etmediğim zamanlarda anılarıma dalıyordum. Günler haftalara dönüşüp Domanska başka davalarla ilgilenirken anılarımla gittikçe daha fazla vakit geçiriyordum. Yirmi altı yıl, bir yığın anı demekti. Yaşayanların arasına dönmeme olanak sağlayan, keşfedilmemiş onlarca sabit dünya vardı hâlâ. Her birini, sevilen bir dizinin tekrarını izler gibi sindire sindire yaşıyordum. Fakat tek başına anılara ya da televizyona gömülmek bir müddet sonra insana kendini yalnız hissettiriyordu. Neredeyse sürekli Büyükanne Rosie'yi ve artık aramızda olmayan diğerlerini düşünüyordum.

Başlarda Domanska gece eve gittiğinde ben karakolda kalma-ya devam ediyordum. Orası tam anlamıyla hiç kapanmazdı. Her bir şeyler olurdu. Her zaman bir sonraki kötü şeyin olmasını bekleyen birileri vardı. Bir süreliğine ilginç gelmişti. Daha önce hiç görmediğim –ya da görmek istemediğim– bir sürü şeyi yakından görmüştüm. Bağırışlar. Ağlayışlar. Biraz kan. Sayısız telefon görüşmesi. Ve rahatsız edici cevaplar barındıran sorular.

Domanska'yla evine ilk kez West Valley'den gelen bir çağrı üzerine tehlikedeki bir çocuğu kurtarıp anne babasını tutukladıkları gece gittim. On yaşındaki kızına tecavüz eden gözlüklü, kır saçlı adamla aynı binada olmak istememiştim. Durumu bilen annemle

de. Bu yüzden Domanska sivil devriye aracıyla oradan ayrıldığında ben de yolcu koltuğunda oturuyordum.

Domanska evde yokken orada kalmak huzursuz ediciydi. Bunu denediğim tek seferde Weimaraner cinsi köpeği Joey, halının üzerine işemiş ve ben evden çıkana kadar havlayıp durmuştu.

Günün sonunda eve gitmenin –herhangi bir eve gitmenin– verdiği rahatlık, devam etmeme yetiyordu. Her günün sonunda mikrodalga fırında yemek ısıtıyor, sonra Joey'yi yürüyüşe çıkarıyorduk (Domanska yanımdayken bana katlanıyordu). Sonra eve dönüp *Parks and Recreation*'ın bir bölümünü izliyorduk. Bazen Domanska'nın kızı yemek getiriyordu, hep birlikte yürüyüş yapıyor ve ardından yemek yiyorduk.

Ebeveynlerim hiç aklımdan çıkmıyordu. Son günlerimi Domanska ve Salt Lake City karakolu yerine onlara musallat olarak mı geçirseydim diye düşünmeden edemiyordum. Annemi ve babamı çok özlemiştim ama onları tekrar göreceğimi –bir gün anılarında beni bulacaklarını– bilmek olduğum yerde kalmama yetiyordu. Büyükanne Rosie, bâkir anılarla dolu o evrene bir kez geçtiğimde geri dönemeyeceğimi açıkça söylemişti.

Burada bitmemiş işlerim vardı. Dahası aylarca dağda kendi kemiklerimle yapayalnız kaldıktan sonra Domanska'nın evi bana bir nevi yuva gibi gelmeye başlamıştı.



Birkaç ay sonra nihayet Joey'nin gönlünü kazandım. *Parks and Recreation* izlemek üzere Domanska'nın yanına oturduğumda bazen kanepede benim tarafıma yerleşir, yastığa yaslanarak beni minderlerin arasındaki boşluğa sıkıştırırdı. Buna bayılıyordum. Bu dünyada hâlâ var olduğumu hissettiren tek şey buydu.

Trafik kameralarından bir şey çıkmamıştı. Geçen yıl James Carson'la ilgili ihbarda bulunan kadın da içgüdülerinden fazlasını

sunamıyordu. James'in karısını kiliseden tanıyordu. James'i hiç gözü tutmamıştı ve cinayetim hakkında çıkan haberlerde fotoğrafı paylaşılan adama benzediğini düşünmüştü. Ama hepsi bu kadardı. James'in karısı April Carson da konuşmuyordu. Domanska aradığında, kocasının avukatının ona hiçbir soruyu yanıtlamamasını tembihlediğini söylemişti. Böylece bu yol da kapanmıştı.

Geriye kalan tek şey sezgilerimizdi. Ama sezgiler bizi bir yere kadar götürebilirdi. Domanska dosyamı masasından kaldırmıyordu. Aralıklarla gelen her yeni ipucunun peşine düşüyordu. Benim bildiklerimi bilmiyordu. Ben de ona söyleyemiyordum.



Gece karakoldan çıkmak üzereydik ki ihbar hattına bir telefon geldi.

Domanska'nın asistanı Carly apar topar otoparka koşunca bu seferkinin farklı olduğunu anladım. Önceki ihbarların hepsinde, dosyaya eklenmesi için bilgileri e-posta yoluyla iletirdi. Ama bu kez arayanın hâlâ hatta olduğunu söyledi. "Bir dakikan varsa onunla konuşsan iyi olur," dedi tek kaşını kaldırıp başıyla karakolu işaret ederek. "KTVD haberiyle ilgili arıyor."

Domanska'nın peşimden gelip gelmediğine bakmadan devriye aracından indiğim gibi karakola döndüm. Carly kolay kolay heyecanlanmazdı. Üstelik birkaç gün önce yayımlanan KTVD haberi, hâlihazırda bir dizi sonuçsuz ihbara yol açmıştı. Dosyamla ilgili yeni bir haber yayımlandığında hep böyle olurdu.

Boş odada telefonun üzerindeki kırmızı ışığın yanıp sönmesini izleyerek Carly ve Domanska'nın bana yetişmesini bekledim.

208 alan kodlu bir numaraydı: Idaho.

Domanska, Carly'den önce geldi. İfadesi kayıtsızdı fakat artık onu iyice tanımıştım, şayet Carly'nin sesindeki o elektriklenmeyi hissetmemiş olsaydı bu aramaya kesinlikle cevap vermezdi.

ANDREA'NIN ADINI VER

Telefonu kaldırdığında sakın bir sesle, “Dedektif Domanska,” dedi. Ben de kulağına eğildim.

Hattın diğer ucundaki adam boğazını temizledi. “Şey, merhaba. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Muhtemelen önemsiz bir şey. Ama her ihbarı değerlendirdiğinizi düşündüm. Belki zamanınızı boşa harcayacağım...”

“Konuş artık be adam!” diye bağırdım telefona.

Domanska sabırla adamın sözünü bitirmesini bekledi. Ardından nazikçe, “Kimseyi rahatsız etmiyorsunuz ve biz kesinlikle gelen tüm ihbarları değerlendiriyoruz. Aradığınız için teşekkür ederim. Bana sizi aramaya iten şeyin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?” dedi.

Adam derin bir oh çekti. “Ah, tamam. Harika. Birkaç ay önce buraya KTVD geldi. Hani şu alım-satım sitesi var ya? Büyük ihtimalle biliyorsunuzdur. Ama kenar çubuğunda haberler de var, çoğu tamamen tık tuzağı ama kalanlar genelde Utah hakkında... yemin ederim sadede geleceğim—” Yine gerginlikle boğazını temizledi, ben de ahizeyi sinirle masaya vurduğumu hayal ettim.

“KTVD’yi biliyorum,” diye yanıtladı Domanska. “Meghan’la ilgili haberi gördüğünüzü söylemişsiniz.”

“Evet,” dedi adam rahatlayarak. “Galiba o adamı daha önce gördüm. Sa-sanırım arkadaşımı öldürmüş olabilir.”

Domanska, odanın diğer ucunda kulaklıkla konuşmayı dinleyip kaydeden Carly’ye baktı. Carly’nin kaşları çatılmıştı. Adam deli gibi konuşuyordu.

“Tamam. Bana arkadaşınızın adını söyleyebilir misiniz? Bir de sizinkini, eğer sakıncası yoksa?”

Telefondan keskin bir nefes sesi daha geldi.

“Tabii, benim adım Ken. Arkadaşım Skye da üç ay önce öldürüldü.”



29. Breccia

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

Ölü müsün?

Bu soruyu ona, bazen Oscar'a fareyi öldüreceğini mi yoksa bütün gün onunla oynayacağını mı sorduğum gibi sordum: Aslında cevap beklemiyordum.

İlk başta kadına pek dikkat etmemiştim. Bütün odağım verandada duran dedektifeydi. Elinde James'in arabası için arama izni vardı.

Sonra dedektifin yanında duran genç kadın öne çıkıp başını içeriye uzattı.

April ona bakmadı bile. Kızlar da öyle.

Ama Oscar baktı. Bazen ön bahçede komşunun kedisini gördüğünde çıkardığı o yumuşak, tedirginlik dolu sesi çıkardı. Sonra mutfağa kaçtı.

Kadının teknisyen ya da asistan filan olduğunu sanmıştım. Gençti, yaşı yirmiden büyük olamazdı. Kestane rengi teni, omuzlarını aşan kıvrıkcık siyah saçları vardı. Kimseye gülümsemedi. Bunun yerine iri ela gözlerini odada gezdirerek içeri girdi ve April'in arkasındaki Kimmie'yle Emma'ya baktı.

Bir anlığına öfkelen dim. Bu kadın kendini ne sanıyordu?

Sonra April'in yanından geçerken kolunu sıyırışını izledim.

ANDREA'NIN ADINI VER

Parçalara ayrıldı. Tıpkı bana olduğu gibi.

Onunla konuştuğumda bakışlarını hızla bana çevirdi.

Aynı anda şok, heyecan ve dehşet hissetmemle birlikte oturma odasının ışıkları titredi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı kadın. Bana ölüyken de diriyken de kimsede görmediğim bir yoğunlukla bakıyordu. “Sen...” Sustu. Artık emindi.

April'in, Kia'nın anahtarlarını almak üzere dedektifi oturma odasına götürdüğünü neredeyse fark etmeyecektim.

“Gel hadi,” dedim siyah saçlı kıza. “Bunu kaçıramam.”



Dedektifler arabayı karakola çekerken Skye ve ben Kia'nın arka koltuğunda oturuyorduk.

Konuşacak çok şeyimiz olduğunu fark etmiştik.

Biz uzaklaşırken April, Kimmie ve Emma'yla birlikte garaj yolunda duruyordu; yüzü korku ve dehşet içindeydi. Belki bana öyle gelmişti ama başka bir şey daha gördüğümü sandım: Şüphe.

Birkaç ay önce Utah'taki dedektif aradıktan sonra James, April'a bir cadı avının hedefi hâline geldiğini pek de sabırlı olmayan bir tavırla açıklamıştı. Ve bu tamamen April'ın suçuydu. Utah'taki eski cemaatlerinden bir kadın –April'a o mesajları gönderen ve James ile haberlerde çıkan adam arasındaki benzerliği görünce polisi arayan kadın– Pandora'nın kutusunu açmıştı. April bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Mesajları James'e göstermemişti bile, ta ki James onun telefonunda bir fotoğraf ararken “tesadüfen” görene kadar.

Böylece karşılayamayacakları bir avukat tutmak zorunda kalmışlardı.

Rahatlıkla karşılayabileceklerini biliyordum. Ama April bilmiyordu. Maddi konulara neredeyse hiç karışmıyordu. James, market

alışverişleri ve arada sırada kızlara kıyafet almak için kullandığı vadesiz hesaba birkaç yüz dolar yatırırđı. Hepsi bu. Utah'taki dedektif, James'i aradıktan birkaç gün sonra April'ı aradığında, April onunla otuz saniyeden kısa konuşmuştu. Tüm soruların avukatlarına yönlendirilmesi gerektiğine dair ezberletildiğı cümleyi tekrarlayacak kadar. Ama sonrasında, Emma okulda, Kimmie de öğle uykusuna yatmışken, bir gizli sekme açıp "Meghan Campbell cinayeti" diye aratmıştı. Çıkan bütün haberleri okumuştı. James'in fotoğrafını dikkatle incelemişti. Kocasının —onun James'inin— böyle bir şeye karışmış olabileceğini aklından geçirdiğı için bile kendine kızarcasına başını iki yana sallamıştı. Sonra sekmeyi kapayıp Emma'yı okuldan almaya gitmişti.

Otoparka çekilmiş Kia'da otururken Skye'a bunları anlattım. İki yıl önce James'in bana yaptıklarını. O da bana iki ay önce ona yaptıklarını anlattı.

Ben, eşi ve çocuklarıyla onun evinde takılıp tıpkı April gerçeklere gözümü yumar, artık MatchStrike kullanmadığından o yanını bıraktığını düşünürken o Skye'ı öldürmüştü.

"Özür dilerim," dedim Skye'a karanlık arabanın içinde. Ağlamıyorduk. Artık ne benim ne de onun gözyaşı vardı. Fakat arabanın içindeki hüznün elektrikli ağırlığı, otoparkın köşesinde bir başına duran sokak lambasına kadar ulaşmıştı. Lambanın ışığı, tepeden inen fırtına bulutları arasında yanıp sönüyordu. "Onu durdurmak için çok uğraştım. Her yere peşinden gittim. Onu gölgesi gibi takip ettim. Ama sonuç olarak hiçbir şey yapamadım. Meghan diye bir kadın daha vardı. Senden önce. O sırada oradaydım... O olaydan sonra peşinde gezmeyi bıraktım."

Skye'ın gözleri, karanlık Kia'da dipsiz birer kuyu gibi görünüyordu. Başıyla onayladı. "Senin suçun değil, bunu biliyorsun değil mi? Kimsenin suçu değil. Tek suçlu o."



ANDREA'NIN ADINI VER

Araba gayet temizdi. Ne kan vardı ne saç teli ne de dikkate değer bir kas lifi.

Ama bir parmak izi vardı. Ne April'a ne kızlara ne de James'e aitti. Yolcu koltuğunda, oturma yerinin arabanın tabanıyla birleştiği yerde bulunmuştu.

Skye'la birbirimize baktık. İkimiz de bundan bir şey çıkmayabileceğimi, adaletin garanti olmadığını, bazen kötü insanların kötülükler yapıp ceza almadan kurtulduğunu biliyorduk. Ne de olsa James beni öldürelı yıllar oluyordu. Skye'ı öldürelı de aylar. Her kötülüğü yanma kâr kalmıştı.

Parmak izinin ona ait olma ihtimali çok düşüktü. Bana ait olma ihtimaliyse sıfırdı. Ben onun arabasına sadece hayalet olarak binmiştim. Büyük ihtimalle MatchStrike'ta tanıştığı birçok kadından birine aitti. Etkilediği, korkuttuğu ama öldürmediği kadınlardan birine.

Bu yüzden eskiden olsa yapacağım gibi zafer dolu bir edayla birbirimize sıırtmadık. Skye teknisyenle birlikte laboratuvara giderken ben Dedektif Kittleson'la kaldım.

Çünkü küçük de olsa bir ihtimal vardı. Ve küçük ihtimaller, elimizde kalan tek şeydi.



30. Skye

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

Teknisyen, James'in arabasında bulunan parmak izini tahlil etmenin yaklaşık iki saat süreceğini söyledi.

İzi doğruca bilgisayara yüklemelerini bekliyordum. Böylece eşleşme olup olmadığını hemen öğrenebileceklerdi. Fakat teknisyenin dijitalleştirdiği görüntüyü dikkatle hazırlayıp temizleyişini izlerken sadece iki saat sürecektir olmasına şaşırdım. Parmak izi kartı, yakından bakıldığında tepeler, oluklar ve kanallardan oluşan sık bir labirent gibiydi. Bu labirentin diğer ucunda –belki– tutuklama ya giden anahtar vardı.

Teknisyen gençti, benden pek büyük sayılmazdı. Muhtemelen üniversiteden yeni mezun olmuştu. Siyah saçlarını düzgünce örmüştü, kahverengi gözleri lamdaki izi sarsılmaz bir odakla tarayıp duruyordu. Biri laboratuvarın kapısını tıklattığında hiç oralı olmadı. Harikaydı.

Annem kibarca üniversitede ne okuyacağımı sorduğunda, “Fen bilimleri olabilir belki,” demiştim. Ama aslında bu fikri uzun uzadıya düşünmüştüm. Lisede kimya ve biyoloji derslerini çok severdim. Günlerimi –satış yapmaya, insan yönetmeye ya da “ekip çalışması” etkinliklerine katılmaya çalışmak yerine– bir laboratuvar da örnekler ve lamlarla geçirmek, içine kapanık zihnimin her

ANDREA'NIN ADINI VER

köşesine hitap ediyordu. Olaylar farklı gelişseydi belki de bu genç kadının yerinde ben olabilirdim.

Teknisyenin çalışmasını izlerken aklım Brescia'nın anlattıklarına gitti. İki yıldır James'le yaşıyordu.

Teknisyen parmak izini dijitalleştirme ve temizleme işini bitirdiğinde, sonucu hiç vakit kaybetmeden AFIS adlı parmak izi veri tabanına yükledi.

Algoritma milyonlarca iz içinde tarama yapar, ekranın üstündeki küçük ilerleme çubuğu yanıp sönerken kaşlarını çatarak örgüsünden kurtulan bir tutam saçı tekrar örgüsüne sıkıştırdı.

Bu kısmın da uzun süreceğini düşünmüştüm ama parmak izi sisteme işlenir işlenmez ilerleme çubuğu birkaç dakika içinde sıfırdan yüze ulaştı. Ne oluyor demeye kalmadan tarama tamamlanmıştı.

Eşleşme çıkmadı.

Teknisyen sonucu not edip uzun adımlarla odadan çıktı. Nereye gittiğini biliyordum. Çünkü hâlâ bu parmak izinin bana ait olma ihtimali vardı.

Ölmeden önce parmak izlerim kayda geçirilmemişti. Cesedimden alınanlarıysa çürümeden dolayı büyük ölçüde temizlemek zorunda kalmışlardı.

Başka bir teknisyen, ölümünden sonra alman parmak izlerimi çürüme ve bozulmayı da hesaba katarak temizliyordu. Eğer arabada bulunan iz bana aitse bire bir eşleşme olmayacaktı. Ama yakın olacaktı.

Bir saat sonra analistin iki izi karşılaştırmasını izlerken umutlanmamaya çalıştım.

Fakat görüntüleri üst üste koyduğunda aynı olmadıklarını ben bile anladım.

Hayal kırıklığı üzerime çullanırken ofisin ışığı titredi.

Benim parmak izim değildi. Kime ait olduğu sistemde kayıtlı olmadığından herkesin olabilirdi.

Uyuşmuş hâlde Kittleson'ın ofisine doğru yürüdüm. Annemle birlikte oraya o kadar çok gitmişim ki artık yolu biliyordum. Dedektif olarak ona pek ısınamamıştım. Büyük vaatler verip güvenceler sunuyor ama sonra harekete geçmesi çok uzun sürüyordu. Ölümünden sonra alınan parmak izlerimi çok daha önce sisteme kaydettirmiş olmalıydı. Fakat onun James Carson aleyhine elinde yeterli delil olmadığını ben bile görebiliyordum. Ya da herhangi birinin aleyhine.

Davayı tamamen kapayacak o çıkmaza vardığımızdan artık emindim. Zaten hiçbir zaman tam anlamıyla açılmamıştı.

İçeri girdiğimde Brecia ofis sandalyesinde oturmuş, Dedektif Kittleson'la konuşuyordu. Adam cevap vermiyordu elbette. Telefonda annemle konuşuyor, ona parmak izinin bana ait olmadığını haber veriyordu. Sesi sert ve asabiydi.

“Sesine dikkat et,” diye homurdandı Brecia. Kittleson derin bir iç çektikten sonra anneme, daha önce söz verdiği gibi yeni bir gelişme olursa ona haber vereceğini söyledi. Araba çoktan incelenmişti. Ellerindeki en iyi ipucu buydu. Araç ertesi gün salınacaktı.

Brecia'nın yanına oturdum. Parmak izi sonucunu bildiği belli oluyordu. “Tam bir pislik,” dedi, sonra Kittleson'a orta parmak çekti. “Şimdi ne yapmak istiyorsun? Şey... Annenin evine mi döneceksin?”

Bunu sıradan bir soru gibi sormuştu ama kelimelerine eşlik eden o derin hüznü hissetmemek mümkün değildi. Uzun zamandır yalnızdı.

Ben Brecia kadar uzun zamandır hayalet değildim ama beni görebilen tek kişinin yanından ayrılmayı hayal dahi edemiyordum. Aylar sonra sesimi duyabilen, benimle konuşabilen ilk kişiydi. Başıma gelenleri gerçekten anlayan tek kişiydi.

Annemi ne kadar sevsem ve yakınında olmak istesem de o artık beni göremiyordu. Ve bu, ölü ya da diri hissettiğim en büyük yalnızlıktı.

ANDREA'NIN ADINI VER

“Hayır,” diye fısıldadım. “Seninle kalabilir miyim?”

Brecia gülümseyip başıyla onayladığında içimdeki gerginlik yerini rahatlamaya bıraktı. Kittleson’ı işaret etti, yeni gelen bir e-postayı sinirle okuyordu. “Kapatalım mı?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

Gözleri büyüdü. “Bak şimdi.” Gözlerini yummasıyla bir anda hava öfkeyle elektriklendi.

Kittleson’ın bilgisayarının ekranı karardı. Adam sessizce küfredererek açma/kapama tuşuna peş peşe bastı.

Brecia gülümseyince öfke yüklü elektrik kesildi. “Havalı, değil mi?”

Kittleson bilgisayarı yeniden açmayı başardığında yüzü öfke-den kıpkırmızı olmuştu. “Hurda yığını,” diye homurdandı.

Şifre ekranı nihayet geri geldiğinde masadaki telefon çaldı.

Gözleri bilgisayarla telefon arasında gidip geldi.

“Aç şunu!” diye emretti Brecia, masanın üzerinden kayıp adamın dibine kadar girdi. Sonra yüzünü kulağına soktu.

İrkildim. Kittleson’m onu göremediğini biliyordum ama bu manzara aşırı tuhaftı. “Bu gerçekten işe yarıyor mu?”

“Bazen.” Kittleson telefona cevap vermeden odadan çıkarken Brecia masanın üzerine oturdu. Yüzü karardı. “Her zaman değil.”

Mesajı dinlemek üzere yanma oturdum.

Kırmızı ışık yanıp sönerken bir kadın sesi duyduk.

“Dedektif Kittleson? James Carson’ın arabasının otoparkta olduğunu duydum. Ben Utah, Salt Lake City’den Dedektif Domanska. En kısa sürede beni arayın.”



31. Meghan

SALT LAKE VADİSİ, UTAH GÜNÜMÜZ

Idaho'daki dedektif, Domanska'yı geri aradığında neredeyse akşam yemeği saatiydi. Domanska ona cep numarasını vermişti ve tam biz Joey'yle kapıdan çıkmak üzereyken telefonu çaldı.

Domanska'nın soğukkanlılığını yitirdiğini hiç görmemiştim. Ne Gracie's'teki o akli bir karış havada garsonla konuşurken ne de James Carson'ı yüz yüze sorgularken.

Ama Dedektif Kittleson'ın, James Carson'ın arabasını saldığını –hem de ona bulduğu parmak izini haber vermeden– öğrendiğinde resmen adamı doğduğuna pişman etti.

Adam, parmak izimin o gece laboratuvarında incelenmesini sağlamayı sert bir tavırla kabul etti.

Mesaiye kalmak ve personel eksikliği hakkında bir şeyler mırıldandığında Domanska tekrar patladı.

Kittleson veda bile etmeden telefonu kapadı, biz de –Joey dâhil hepimiz– parmak izlerimin olduğu dosyayı göndermek üzere ofise geri döndük.



32. Brezia

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

James arabayı otoparktan aldığıında hava âdeta barut fıçısı gibiydi.

Kittleson hâlâ Domanska'nın mesajına dönmemişti. İki yeni dosyayla meşguldü: Bir haftadır manşetlerden düşmeyen mavi gözlü, sarı saçlı bebeğin şüpheli ölümü ve toplumda büyük yankı uyandıran, polis müdahalesi sonucu yaşanan silahlı çatışma.

Telefonundaki kırmızı ışığın yanıp söndüğünü gördüğünde mesajı dinledi –onu geri aramayı not etti– ve sonra o sabah kendisine atanan başka bir dosyayla ilgilenmeye başladı.

O gün bilgisayarını iki kez kapadık. Bu sadece onun erkenden öğle yemeğine çıkmasına yaradı. Sonra, artık ikimiz de ona bakmaya tahammül edemediğimizden, Skye'la birliktebir memurun aracına binip otoparka gittik.

James arabayı almaya geldiğinde onu son gördüğümünden farklı görünüyordu. Daha az rahattı. Daha az rol yapma derdindeydi. Diken üstündeydi.

Onu oraya April getirmişti. Kimmie ve Emma da yanındaydı. Hiçbiri arabadan inmedi.

James dedektiflerin ne bildiğini –ya da ne *bilmediğini*– bilmiyordu ama çemberin giderek daraldığını hissediyordu.

O kontağı çevirirken Skye’la birbirimize baktık. İkimiz de memurun peşinden karakola dönmek istiyorduk. Ama James’in gözlerinde gördüğüm bir şey bana arabasının arka koltuğuna atlamam gerektiğini söylüyordu.

Skye karakolun girişinde duraksadı. Bunu o da görmüştü. “James’le gidiyorum, tamam mı?” dedi tereddüt ederek. “Birinin Kittleson’ın bilgisayarını bozması gerekirse bunu yapabileceğimden emin değilim.”

Onu bırakmak istemiyordum. Şimdi değil. Ama haklıydı: Birinin James’i takip etmesi gerekiyordu. Bu yüzden başımla onayladım. “Bir şey olursa hemen karakola dön, tamam mı? Dönüş yolunu biliyor musun?”

Başını aşağı yukarı salladı. Sonra James, April ve kızların arkasında otoparktan çıkarken Kia’nın arka koltuğuna atladı.



33. Meghan

SALT LAKE VADİSİ, UTAH GÜNÜMÜZ

Parmak izim yüzde doksan sekiz oranında eşleşti.

Haberi aldığımızda Domanska'nın ofisi arı kovanına döndü.

İki saatten kısa sürede Utah eyaletinde James için yakalama emri çıkarttırıldı. Domanska'nın asistanı, tutuklama işlemini gerçekleştirmek üzere Idaho'daki Memur Kittleson'dan kurum desteği ayarladı.

Ertesi sabahın erken saatlerinde Idaho'ya doğru yola çıktığımızda ön koltukta oturuyordum. Arabası çoktan salındığı için onu bulmak, olması gerektiği kadar kolay olmayacaktı.

Dedektif Kittleson, ellerinde onu Idaho'da tutmaya yetecek kadar delil olmadığından arabasını saldıklarını söylemişti. Ken'in, KTVD haberini gördükten sonra aramasına neden olan cinayetle onu ilişkilendirecek hiçbir kanıt yoktu.

Henüz yoktu.

Ama artık elimizde arabasında bulunduğuma dair fiziksel kanıt olduğundan evini, bilgisayarını, çevrim içi faaliyetlerini aramak için izin alabilirdik.

Bu da demek oluyordu ki sonunda sadece James Carson'ı değil, Jimmy Carlson'ı da –ve yıllar içinde olduğu herkesi– bulacaklardı.



34. Skye

KUNA, IDAHO GÜNÜMÜZ

Karısı ve çocuklarının arkasında eve dönerken yol boyunca April'in aptallığına sövdü. Bütün bunların onun suçu olduğundan yakınıp durdu.

Ona inanamaz gözlerle bakarken aylar önce arabasına nasıl bindiğimi merak ettim. Onu nasıl yakışıklı bulmuş, vaktime değer olduğunu nasıl düşünmüştüm? Gözleri, minivanın arka lambalarıyla dikiz aynası arasında gidip geliyordu. Acaba polislerin aniden çakarları açık hâlde arkasında belirmesini mi bekliyordu?

Umarım öyle olurdu. Ama artık –tabiri caizse– nefesimi tutmuyordum.

Arabanın saati 10.00'ı gösteriyordu. Kızların yaşını bilmiyordum ama okulda olmaları gerekiyormuş gibi geliyordu.

Aniden yolcu koltuğunda yanımda duran cep telefonuna uzandı. Elini koltuğun üzerinde gezdirirken irkildim. Arabanın radyosu hafifçe cızırdayınca bunu benim yapıp yapmadığımı merak ettim.

Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp üzerindeki numarayı çevirirken önündeki kendi minivanına çarpmamak için frene bastı. April'in kocaman açılmış gözlerinin dikiz aynasına kaydığını gördüm. Şu anda aklından neler geçiyordu kim bilir? Bir yanım onun için üzülüyordu. Bir katille evliydi. Ve bundan haberi bile yoktu.

ANDREA'NIN ADINI VER

Bir yanımda ona kızgındı. Başka bir yanımsa ondan nefret ediyordu. Çünkü nasıl bilmezdi? Brecia'nın anlattıklarına göre James'in Utah'ta işlediği cinayetle ilgili orada çıkan haberi okumuştum.

Annemle babamın boşanmasından önceki ayları düşündüm. Bağırışlar. Ağlamalar. Negatif enerji. "Babanla kavga etmemiz senin suçun değil, biliyorsun değil mi, Skyekuş?" tarzı konuşmalar. Ama bütün bunlara rağmen nihayet üçüncü sınıfa giden beni karşılarına alıp babamın taşınacağını söylediklerinde, bunun gerçek olduğuna inanmayı reddetmiştim. Gerçek olmasını istemiyordum. O yüzden olmayacaktı.

Yine de daha üçüncü sınıftaydım.

Telefonu bir kadın açınca James'e biraz daha yaklaştım. "Ben Marjorie."

Kadının sesi kulağa yaşlı ve kuşkucu geliyordu.

"Benim, James," dedi sakın bir tavırla.

Kadının kuşkusunun yerini şaşkınlık aldı. "James? Tanrım, numaranı tanımadım. Senden haber almak ne güzel. Çok uzun zaman oldu. Beni arayacağını hiç düşünme—"

James kadının sözünü kestiğinde sesi onunki gibi sevinçli değildi. "Kulübede kalmamız lazım."

Sözlerinin anlamı kafama dank edince radyo yine cızırdadı. Telaşla arkamızdaki şehre, polis karakolunun –ve Brecia'nın– çoktan gözden kaybolduğu yöne bakarken Marjorie'nin cevabını duyamadım.

Kaçacaktı.

Panikleyemezdim. Odaklanmam lazımdı. Dinlemeliydim. Marjorie yanıt verdiğinde sesi kulağa biraz şaşkın ama çoğunlukla memnun geliyordu. "Kulübe mi? Ah evet, evet. Orada harika anılarımız var. Çok uzun zaman oldu. Ne zaman geleceksin? Takvimime bakarım."

James gözlerini devirdi ve April kırmızı ışıktaki durunca yine fre-

ne sertçe bastı. “Harika anılar mı?” Acı acı güldü ama devamını getirmede. “April’la şehirden uzaklaşmamız lazım. Şimdi anlatacak zamanım yok ama eğer biri sorarsa senden ağzını sıkı tutmanı istiyorum. Bu telefon konuşmasından da bahsetme sakın. Ben yıllarca ağzımı sıkı tuttum. Şimdi sıra sende.”

Hattın diğer ucunda Marjorie sessizliğe büründü. James’ten yayılan tiksinti ve öfkeyi hissedebiliyordum. Bu kadın kimdi? Ve James, ağzını sıkı tut derken ne demek istiyordu?

Işık yeşile dönüp April kavşağı geçtiğinde James gazı kökledi. Mahalleler tanıdık gelmeye başlamıştı. Yanlış hatırlamıyorsam burası evinin yoluydu.

“Peki,” dedi sonunda Marjorie. Sesi artık mutlu değildi. “Ama orası epey tozlanmıştır. Anahtarı nerede sakladığımızı hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum,” dedi James kısa keserek. “O kulübe senin olmadan önce benimdi.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Marjorie, “Tamam. Hatırlamana sevindim,” dedi.

“Ben her şeyi hatırlıyorum,” diye çıkıştı James.

O telefonu kapatır kapatmaz arabanın havalandırma deliklerinden dışarı süzülüp var gücümle karakola geri koştum.



35. Meghan

BOISE, IDAHO GÜNÜMÜZ

Domanska tuvalet molası bile vermedi. Güneş ufukta yeni yeni doğarken yola çıkmış, Salt Lake'ten Boise'ye beş saatte varmıştık.

Karakola girdiğimizde, arabayı etkisi altına alan “tuvalet molası bile yok” enerjisine uygun bir hareketlilikle karşılaşmayı bekliyordum. Fakat Domanska karakolun tuvaletine gidip geldikten sonra bile Kittleson hâlâ yanımıza gelmemiştir.

Domanska'nın yapamadığını yaptım ve binada dolaşarak onu aradım. Açık ofisinin kapısının önünde başka bir dedektifle başka bir dava hakkında konuşuyordu.

“Gel hadi, gidip şu herifi tutuklayalım!” diye seslendim. Bugün sonunda onu sorguya alacağımız gündü. Bana ve kim bilir daha kaç kadına yaptıklarının hesabını vereceği gündü.

Tam da o sırada kadının biri kapının kenarından başını uzattı.

Ayağında tüylü pembe terlikler, üzerinde de inanılmaz rahat görünen mor pijama takımı vardı.

Doğrudan bana bakıyordu.

Beni görebilmesi –ve duyabilmesi– karşısında yaşadığım şaşkınlık, “Aman Tanrım, Meghan,” diye fısıldamasıyla yerini şoka bıraktı.

Bir adım geri atmamla yüzü buruştu. “Çok özür dilerim,” dedi

Kittleson'ın ofisinin dışındaki floresan lambalar çılginca yanıp sönerken.

Neler olup bittiğini anlamaya çalışarak başımı salladım. “Ne? Bir dakika, sen beni görebiliyor musun?” Medyum filan mıydı bu kadın? Pijaması da bu yüzden miydi?

Başıyla onayladı. “Adım Brecia. Ve çok üzgünüm. O gece onu durdurmaya çalıştım. Arkandan gelmek istedim ama o kadar hızlı koşuyordun ki... Onun peşini bırakmak istemedim...”

Etrafımızdaki ışıklar yeniden yanıp söndü ve birden anladım. Kaçtığımı sanarak ağaçların arasında ve toprak setten aşağı koşarken duyduğum kadın sesini hatırladım.

O gece o da oradaydı. Çünkü James önce onu öldürmüştü.

Ona inanamaz gözlerle baktım. Sanki onu azarlamaya hazırlanıyormuşum gibi irkildi.

Bunun yerine, hiç düşünmeden Kittleson'ın yanından geçip – hâlâ kulağa pek de önemli gelmeyen bir şeyler hakkında çene çalıyordu– Brecia'ya sarıldım.

O an, son otuz saniyede aklımdan geçen bütün soruların –ve daha sonra Brecia hakkında sorabileceğim bütün soruların– cevabını öğrendim. Kollarımız birbirine değdiği anda, onun kendi cinayeti hakkında bilmemi istediği her şeyi gördüm. Öldüğüm gece ne yapmaya çalıştığını. Sonrasında neler yaptığını. Ne kadar uğraşsak da kelimelerle asla tam olarak anlatamayacağımız her şeyi.

Ayrıldığımızda, onun da aynı durumda olduğunu görebiliyordum. Bilmesini istediğim her şeyi öğrenmişti. Bunca zamandır nerede olduğumu. Başaramamış olsa bile beni kurtarmaya çalışmasının benim için ne kadar değerli olduğunu. Söylemek istediğim her şeyi.

Tavandaki floresan lamba sonunda patladı ve Kittleson küfredi. “Kahretsin,” diye homurdandı. Telefonu yine çalıyordu; ~~Donna~~ ka geldiğinden beri defalarca çaldığı gibi. Sonunda telefonu açmak üzere odasına koştu.

ANDREA'NIN ADINI VER

İşte o sırada başka bir ses –telaşlı ve tizdi– telefonun sesini bastırdı.

Brecia'yla aynı anda başımızı çevirdiğimizde koridorda bize doğru koşan siyah, kıvrıkcık saçlı genç bir Latin kadın gördük.

“Kaçıyor!” diye bağırdı.

Masaların kenarlarından ve kapıların eşiklerinden sıyrılışını görünce onun da ölü olduğunu anladım.



36. Brezia

KUNA, IDAHO

Meghan, Skye ve ben, Domanska nihayet Kittleson'ın Boise ekibiyle koordinasyon sağlamaya başladığı sırada karakoldan ayrıldık.

Meghan önce geride kaldı, Domanska'yı bırakmak istemiyordu. Belli ki James'i tekrar görmek de istemiyordu.

Ama tartışacak vakit yoktu. Sonunda Meghan da bize katıldı. Domanska buradaki işleri halletmişti. Hemen arkamızdan gelecekti. Bir şekilde o herifi oyalayacaksak hepimizin sahada olması gerekiyordu.

Uçamıyorduk. En azından hayal ettiğim şekilde değil. Ama atletlerden farksız bir tempoda koştuk, kalabalık caddelerde trafiğe aldırış etmeden ve çitlerin arasındaki boşluklardan geçerek ilerlerken şehir etrafımızda bir renk cümbüşüne dönüştü. Tahmin yürütecek olursam sekiz kilometre kadar koşmuştuk. Zamanı ölçmemin imkânı yoktu elbette ama farkına bile varmadan kendimizi James'in evinin ön bahçesinde bulduk.

Tam da o sırada garaj kapısı açıldı.

Minivanın motoru çalışıyordu, April ve kızlar da aracın içindedi. James Carson, gelişigüzel eşya doldurulmuş bagaja bir bavul yerleştiriyordu.

ANDREA'NIN ADINI VER

Bunun alışıldık tarzı olmadığını artık biliyordum. James tertipliydi. Düzenliydi. Sistemliydi. Minivan bu hâlde olduğuna göre hemen yola düşecekti.

Üçümüz birbirimize baktık. Çok yaklaşmıştık.

Bunu tüm benliğimde hissedebiliyordum. Belli ki o da hissediyordu.

“Belki onu durdurabiliriz,” dedim. Arabaları bozmak konusunda şansım hiç yaver gitmemişti ama Meghan ve Skye yanımdayken bir şeyleri patlatabilirdik.

Denemeye değerdi.

Paniğin içimi sarmasına izin vererek son iki yıldır biriktirdiğim öfkeyi ve korkuyu çağırmaya çalıştım. Bazen sanki kuyu kurumuş gibi hissediyordum. İlk haftalarda ve aylarda erişmenin son derece kolay olduğu ham duygulardan yararlanmak artık gittikçe zorlaşıyordu.

Ama Skye'dan –ve Meghan'dan– yayılan enerjiyi hissedebiliyordum, havanın elektrikle çatırdamasına neden oluyordu.

Skye gözlerini sımsıkı yummuş, ellerini öne uzatmıştı, siyah bukleleri yüzünü örtüyordu.

Meghan dümdüz ileri bakıyordu, minivanın tamponunun önünde durmuş, kendini küçük bir trafoya dönüştürürken kollarını gövdesine sımsıkı sarmıştı.

Bu manzara garip bir biçimde güzeldi. Dikkatimi tekrar James'e verdim, yakalamayı başardığım zayıf akımı boşa harcamak istemiyordum.

James, arka lambalarının –muhtemelen ön farlarının da– aniden patladığından habersiz hâlde şoför koltuğuna bindi.

Ben bu konuda pek işe yaramadığımdan kendimi minivana atıp ön koltukların arasındaki boşluğa sıkıştım. April'in yüzü bembeyazdı. Telefonunun siyah ekranına bakıyor, ekran tuşuna tekrar tekrar basarak saate göz atıyordu.

Umutsuz bir çabayla ona sarıldım. “Arabadan in, April! Polisi

ara. Kızları ondan uzaklaştır. Ne yaptığını *biliyorsun*. Haksız yere suçlandığı için değil, suçlu olduğu için kaçıyor.”

James şoför koltuğuna binerken April telefonunu yüzüstü kucağına koydu. James telefona ters ters baktı. “Onu yanma alamazsın. Söylediklerimi duymadın mı? Evde bırak. İzini sürerler.”

April kıpırdamayınca James telefonu elinden kaptığı gibi tekrar arabadan indi. Arka koltukta Emma mızırdanmaya başladığında April dalgınlığından sıyrıldı ve dönüp kızları teskin etti. “Her şey yolunda. Babanız zor bir gün geçiriyor sadece. Her şeyi halledeceğiz ve hep birlikte harika bir maceraya atılacağız.”

James tekrar minivana bindiğinde vitesi geriye taktı ve yavaşça garaj yolundan çıkmaya başladı.

Farlar yanmıyordu ama motor sağlamdı. Araç hâlâ kullanılabilir durumdaydı.

Minivanın dışında duran Meghan’la Skye’a baktım.

Yapabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı.

James geri geri garaj yolundan çıkarken önce Meghan, ardından da Skye yolcu kapısından içeri süzüldü.

Domanska zamanında yetişemeyecekti.



37. Skye

CASCADE, IDAHO

April'in kızlar için açtığı *Susam Sokağı* müzikleri dışında yolun ilk yarım saati sessizlik içinde geçti.

Brecia, Meghan ve ben de pek konuşmamıştık. James'in daha önce telefonda söylediklerinden Cascade'e –yaklaşık iki saatlik uzaklıktaydı– gideceğimizi biliyorduk. Ama bundan bahsetmedik. Daha ziyade sessizce oturup nihayet arkamızda sirenleri duyacağımız anı bekledik.

Şimdiye James'in kaçtığını anlamış olmalılardı.

Dikiz aynasına bakıp durmasından James'in de aynı şeyi düşündüğü belliydi. Hız sınırım biraz olsun aşmıyor, bembeyaz kesilmiş parmaklarıyla direksiyonu kuralına göre tutuyordu.

Kimmie'yle Emma, Kurabiye Canavarı'nın sağlıklı yiyecekler hakkındaki şarkısıyla uykuya daldığında April nihayet konuştu.

Dönüp kızların uyuduğu –ve Meghan'ın aralarında oturmuş, camdan dışarı bakarak tepelerin yerini uzun kontorta çamlarına bırakışını izlediği– arka koltuğa baktı.

Gözleri minivanın her köşesine sıkıştırılmış koli koli konserve yiyeceklerin, kamp malzemelerinin ve bavulların üzerinde gezindi. Sonra fısıldayarak konuştu. “En azından Kia'yı aldığında dedektifin sana ne dediğini söyler misin? Eğer masumsan--” Cüm-

lesini yarıda kesti, sonra yeniden başladı. “Masum olduğuna göre neden onlarla konuşmuyoruz? O kızla hiç tanışmadığını anlamlarını sağla. Neden—” Minivanm dolu arkasını işaret etti. “Kendimi *Kaçak* filmindeymişiz gibi hissediyorum.” Çekingen bir tavırla gülümsedi ama James karşılık vermeyince gülümsemesi soldu.

Arka taraftaki uyku tulumlarına yaslanmış oturan Brecia’nın öfkeyle iç çektiğini duydum. “O Richard Kimball değil, April. Tek kollu adam.”

James —ona hâlâ James diyordum, her ne kadar öyle birinin aslında hiç var olmadığını bilsem de— gözlerini hafifçe kıstı ama cevap vermedi.

April başını iki yana salladı. “Demek istediğim, Kia’yı bize geri verdiler. Bir şey bulmuş olsalardı vermezlerdi, öyle değil mi?” Sesine sinen çaresizliği gizleyemiyordu.

James dudaklarını büzüp gözlerini yola dikti. “Biricik arkadaşın *Nina*...” Adını sanki kötü bir kelimeymiş gibi söylemişti. “... sıkıntıdan hayatımı mahvetmeye karar verdiğinden beri Utah’taki kadın dedektif suçu üstüme yıkmaya çalışıyor.” Gözlerini April’a çevirdi. “Şimdi senin hayatın da onun yüzünden mahvoluyor,” diye ekledi şarkı söyler gibi bir sesle.

James, tek şeritli yola düşmüş bir ağaç dalı yüzünden frene basarken April tek eliyle emniyet kemerini kavradı. Birkaç kilometre önce asfalt yoldan ayrılıp dar bir toprak yola sapmıştık. O zamandan beri başka araba görmemiştik. Rakım yükseldikçe etrafımızı saran ağaçlar sıklaşıyordu. Cascade’den yalnızca bir kez, on yaşındayken annem beni Ponderosa’da kampa götürdüğünde geçmiştim. Dağın bu tarafında kulübeler olduğunu hiç bilmiyordum.

April yeniden konuştu. “Avukatına şehirden ayrıldığımızı söyledin mi? Burada ne kadar kalacağız? Emma birkaç gün anaokuluna gitmezse okula rapor götürmem gerekecek yoksa devamsızlık yüzünden sorun çıkarırlar.”

James yola bakarak öfkeyle, “Susar mısın artık?” dedi.

ANDREA'NIN ADINI VER

April tokat yemiş gibi oldu. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra yumuşak bir sesle, “Bana söylemediğin bir şey var mı?” diye sordu.

James onu duymazdan geldi. April birkaç dakika bekledikten sonra derin bir nefes alıp tekrar denedi. “Marjorie en son sana ulaşmaya çalıştığında –babam öldükten sonra– ona bir daha evi ararsa uzaklaştırma kararı çıkarttıracağını söylemiştin. Cenazeye gitmedin bile. Şimdi onun kulübesinde mi kalacağız?”

James’in çenesi seğirse de sessiz kaldı. April tereddütlü bir sesle konuşmaya devam etti. “Seni onun hakkında konuşmaya hiç zorlamadım çünkü adını duyunca nasıl tepki verdiğini biliyorum. Ama hep merak ettim, acaba...” Susup dikkatle James’i inceledi. Sonunda, “Yaralarının onunla bir ilgisi var mı?” diye fısıldadı.

James gözlerini yoldan ayırmadı, direksiyonu sımsıkı tutuyordu.

“Lütfen konuş benimle,” dedi April sesi titreyerek. “Korkuyorum.”

James bir elini direksiyondan çekti. Bir an için ona vuracağını sandım. April da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki geri kaçtı.

James ona küçümseyen bir bakış attı, sanki bu kadar dramatik olmasına inanamıyormuş gibiydi. Sonra bardaklıktan bir şişe su aldı ve iki elini birden direksiyondan çekerek şişenin kapağını açtı.

“Onlara zarar verecek mi?” diye sordu Meghan arkamdan. Gözlerini camdan ayırmış, kollarının arasında mor battaniyesiyle uyuyan Kimmie’yi izliyordu.

Brecia, uyku tulumlarının yanından kalkıp Emma’nın araba koltuğunun yanındaki boşluğa sıkıştı. “Sanmıyorum. Onların eşyalarını da getirdi.”

“April onunla gelsin diye getirdi,” dedi Meghan huzursuzca. “Bana içki ısmarlamasının sebebi, hoş vakit geçirmemi istemesi değildi.” Gözlerini yumdu ve bazen aynada kendime baktığımda gördüğüm yansıtıcı pırıltıyı onda da gördüm. “Buraya gelmemeliydik,” diye fısıldadı. “Ne olacaksa olsun, görmek istemiyorum.”



Kulübeye çıkan otlarla kaplı toprak yola vardığımızda öğle güneşi tepemizde ısıltı ısıltı parlıyordu.

Ne siren sesi duymuş ne de yolda başka bir araca denk gelmiştik. Başarmıştı.

Minivan durduğunda kızlar uyandı, April da yüzüne mutlu anne maskesini taktı. James kulübenin anahtarını bulup bavulları içeri taşıırken o da ön bahçedeki büyük çam ağaçlarının altında kızlarla kozalak futbolu oynadı.

Brecia ve Meghan dışarıda onlarla kalırken ben James'in peşinden içeri girdim. 70'lerde döşenmiş gibi görünen iki göz odalı, küçük bir kulübeydi. Turuncu tüylü halı, tozlu sarı lambalar ve misket limonu yeşili formika tezgâhlar. Uzun zamandır buraya kimsenin uğramadığı apaçık belli oluyordu. James musluğu açtığında su ilk başta pas renginde aktı.

Kana benziyordu.



38. Meghan

CASCADE, IDAHO

Domanska sonunda beni aylar önce cesedimi bıraktığı o lanet dağdan alıp medeniyete geri getirdiğinde, kaderin beni yeniden vahşi doğaya sürükleyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Hem de o, karısı ve çocuklarıyla birlikte.

Gerçekten tuhaf bir yolculuktu.

Kendi cinayetimden sonraki saatlerde ve günlerde, kemiklerimin kuşlar ve çakallar tarafından didiklenişini izlerken bile böyle bir kaygı hissetmemiştim.

Eğer onlara bir şey yaparsa burada kalmayacağımı biliyordum. İşler kötüye giderse –yani daha da kötüye giderse– izlemek istemiyordum. Bubbie’yi bulacak ve temelli kaybolacaktım.

Düşmüş bir ağaç gövdesinin üzerinde oturan Brecia’nın yanma ilıştim. “Onu bu kadar uzun süredir takip etmene inanamıyorum. Kendimi öyle çaresiz hissediyorum ki. Sen nasıl dayandın?”

Birkaç metre ötede Emma, yosun kaplı bir sopayla bir eşek arısını dürttü, arı peşine düşünce de çılgılık atarak April’a koştu. Hâlâ mor battaniyesiyle dolanan Kimmie’yse arı yaklaşınca ciyaklayıp ağlamaya başladı.

Skye kulübeden çıkıp bize doğru gelirken Brecia başını iki yana salladı. “Dayanamadım. Pes ettim.”

“Peki, neden gitmedin?” diye sordum. “Yani temelli.”

Brecia bana dik dik baktı. “Böyle bir seçeneğim olduğunu bilmiyordum.”

Gözlerimi ondan Skye’a çevirdim, o da en az Brecia kadar şaşkın görünüyordu. Bilmiyorlardı.

Skye çam iğnelerinin oluşturduğu halının üzerine uzanıp gözlerini kapadı. “Anlat bize sihrini, Meghan.”

Böylece onlara, hallah ekmeginden ve Bubbie’nin, hazır olduğum anda milyonlarca anıya dönüşeceğine söz verdiği anısından bahsettim. Daha önce hiç tanışmadığım insanlar, hiç görmediğim yerler, birbirine bağlı bilinçlerin oluşturduğu genişleyen bir evren. Brecia’nın yüzündeki ifadenin şaşkınlıktan hayranlığa dönüşmesini izlerken kendimi cenneti öven bir vaiz gibi hissettim.

“Hiç bilmiyordum,” diye fısıldadı. “Bilseydim muhtemelen kalmazdım.”

“Birkaç kez neredeyse gidiyordum.”

Skye doğrulup oturdu. “Ben ölen başka kimseyi tanımıyorum. Öbür tarafta bana etrafı göstermeyi sabırsızlıkla bekleyen biri olduğunu sanmıyorum. İki büyükbabam ve büyükannem de hâlâ hayatta. Aklıma kimse gelmiyor.” Bir an duraksadı. “Ortaokuldaki beden eğitimi öğretmenim hariç. Geçen yaz kanserden öldü. Gerçi beni görmek isteyeceğini pek sanmıyorum. Hep regl olduğumu söyleyerek dersten kaytarırdım.”

Hüznünün havaya nüfuz ettiğini hissettim. İncecik bedeni ve iri, koyu gözleriyle on sekizinden bile küçük görünüyordu. Sevdiği insanlar anılarında onu bulduklarında onları bekleyen o olacaktı. “Bana Idaho Eyalet Üniversitesi’ne gideceğini söylemiştin, öyle değil mi? Kimseyi tanımadığın bir yere?”

Skye omzunu silkti. “Evet. Belki de onun gibi olur.”

Elini tuttuğumda hüznünü kendi hüznüm gibi hissettim. “Ann

ANDREA'NIN ADINI VER

bu kez aileni göreceksin. Büyükkannelerininle büyükbabalarının ebeveynlerini. Onların ebeveynlerini. Henüz onları tanımasan da seni bağırklarına basacaklar.”

Düşünceli bir ifadeye büründü. “Hep şu 23andMe* testlerinden birini yaptırmak istemişim. Annem bir keresinde soyağacı olayına takmıştı. İzlediği bir reklam onu gaza getirmişti. Soyumuzda Aztek kanı olup olmadığını merak ediyordu. Ama hevesi çabuk kırıldı. Soyağacı, El Salvador’daki iç savaş sırasında yaşayan büyük büyükbüyükbabam ve büyükkanneme kadar gidiyor, orada bitiyordu.” Gözlerini yumdu ve tekrar çam iğnelerinin üzerine uzandı.

Biz de yanma uzandık. “Seninle tanışıklarına çok mutlu olacaklar,” dedim. “Annen gelip seni orada bulduğunda onu kraliyet soyuyla tanıştıracığından eminim.”

Skye gülümsedi. “Evet. Sanırım haklısın.”

Koyu hüznün arasmda yeni yeni filizlenmeye başlayan incecik umut yaprakları, James’in birden evden fırlamasıyla büzüşüverdi.

“Siyah sırt çantası nerede?” diye bağırdı. “Eğer getirmediysen yemin ederim—”

Kimmie birden sustu, Emma’ysa refleksle April’in elini tuttu. April başını hafifçe yana yatırdıktan sonra arabanın yanına gidip ön koltukların altından büyük, siyah bir sırt çantası çıkardı. Çantayı James’e uzatırken, “İşte burada,” dedi ters bir sesle. “Kızların önünde benimle böyle konuşma. Onları korkutuyorsun.”

“Söz konusu onlar olunca birden kaplan kesiliveriyor,” dedi Brecia. “Hadi, gidip şu lanet çantada ne olduğuna bakalım.”

* Kaliforniya merkezli kişisel genomik ve biyoteknoloji şirkettir. Şirket, kullanıcıların tükürük örneklerindeki tek nükleotid polimorfizm genotiplerini analiz ederek sağlık durumlarını, soylarına ilişkin bilgileri ve genetik yatkınlıklarını rapor hâlinde sunar. —Ç.N.



39. Brezia

CASCADE, IDAHO

Sırt çantası hayatta kalma malzemeleriyle –ve tomar tomar parayla– doluydu. Dışı tanıdık geliyordu; hafızamı yokladığımda onu koridordaki dolabın en üst rafında buldum. Yanında rastgele görünen kamp malzemeleri ve Mountain Meals yemekleriyle dolu kocaman bir kova vardı.

April’ın kiliseden arkadaşlarından biri –ayda bir ilham verici mesaj iletmekle görevli “ziyaretçi öğretmen”– bir tabak kek getirip “yiyecek depolama” üzerine bir pasaj okuyana kadar çantaya pek dikkat etmemiştim. April o çantayı, kamp malzemelerini ve Mountain Meals kovasını gururla kadına göstermişti. “Başka hiçbir şeyde mükemmel olmayabilirim ama acil durum hazırlığında üstüme yoktur,” demişti sırtarak.

Ziyaretçi öğretmen, April ona çeşit çeşit hayatta kalma malzemelerinden ve barınma gereçlerinden bahsederken hayranlıkla dinlemişti. O kovada altı aylık erzak var, demişti April. Biraz taze gıdayla desteklendiğinde herhangi bir acil durumda bir yıl yeteceğini eklemişti.

Üçümüz James’in paraları saymasını ve çantadan bir bıçak, küçük bir balta, birkaç çakmak, çeşitli ipler, kibritler, yağmurluklar, yemek kapları, piller, el fenerleri, bir solar radyo, konserve açar

ANDREA'NIN ADINI VER

ğı, su arıtıcısı ve adını bile bilmediğim birkaç şey daha çıkarmasını izledik. Âdeta hayatta kalma malzemeleriyle dolu bir sihirbaz çantası gibiydi.

“Siktir,” diye fısıldadı Skye. “Neden elinin altında bunca şey var?”

İç geçirdim. “April’in işi. Ama bu amaçla kullanmayı planladığını sanmıyorum. Bence bu, dinlerinin bir parçası. Acil durum hazırlığı.”

“Görünüşe bakılırsa beyefendi hazırlıklı olma emrine kulak vermiş,” dedi Meghan kuru kuru. “Ama öldürmeyeceksin emri üzerinde biraz çalışması gerek.”



Güneş ufukta alçalmaya başladığında, April nihayet kızları kulübeye sokunca içerisi neredeyse sıcak ve samimi göründü. Kızlar gıcırdayan odun sobasını yakmasına yardım edip sırayla içine ince dallar attılar. Alevler, dışarıda branda altına istiflenmiş koca odun yığınının aldıkları kalın kütükleri yalıyordu.

Ne siren sesleri ne de nerede olduğunu bilen birilerine dair en ufak bir işaret olduğundan James sonunda rahatlamıştı. Sırt çantası yüzünden –ve araba yolculuğu sırasında– April’a bağırduğu için ondan özür dilemişti. Sabahki kaos için de. Hatta Mountain Meals paketlerinden birini alıp antika elektrikli ocakta akşam yemeği hazırlamaya bile koyulmuştu. Dana stroganof.

Özürleri beni biraz olsun etkilememişti. İki yıldır bu numarayı çevirişini izliyordum. Ama Meghan da Skye da tiksinti içinde dışarı çıktı. April ona nasıl inanabiliyordu? Neden gerçek yüzünü göremiyordu? Bu plana nasıl ortak olabiliyordu?

Kızlar yemeklerini yerken, yatmaya hazırlanırken ve dualarını ederken onların yanında kaldım. *Lütfen annemi, babamı, Oscar'ı ve Kimmie'yi korkutmasına rağmen çam kozalağındaki arıyı koru.*

April, *Tilki ile Avcı Köpeği* hikâyesini ezberden anlatırken hep birlikte bel vermiş bir yatağa kıvrılmışlardı, üstlerinde de özensizce dikilmiş bir kırkyama örtü vardı. Karelerdeki ayıcıklar doğru birleştirilmediğinden Frankenstein minvalinde bir araya gelmişlerdi. Kafalardan kollar ve bacaklar çıkıyordu, birini dört bacağı vardı. Ama kızlar bunu fark etmedi.

“Anne, Oscar bizi özlemiştir,” dedi Emma, April hikâyeyi bitirdikten hemen sonra onlara sarıldığında.

April “her şey yolunda” gülümsemesini takınarak Emma’nın saçını okşadı. “Özlediğinden eminim, tatlım. Ama kediler insanlar gibi değildir. Geri döndüğümüzde bizi gördüğüne sevinecek. Şimdilik fare avlayarak oyalanıyor. Ona bolca mama bıraktık, ayrıca komşunun bahçesindeki dereden su içebilir.”

Emma, Oscar’ın hayatta kalma durumunu sormamıştı. Görünüşe bakılırsa April, Emma’nın olduğu kadar kendi endişelerini de yatıştırmaya çalışıyordu. Emma tatmin olmuş görünüyordu. Oscar’ın iyi olmasına ben de sevinmiştim.



April’in, kızlar yattıktan sonra James’le yeniden konuşmaya çalışacağını umuyordum. Ama yüzündeki ifadeden artık gücünün tükendiği belliydi. Onu anlıyordum.

April yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra öbür küçük yatak odasındaki çift kişilik yatağa uzanırken Skye’la Meghan da geldi. Kareli mavi battaniye, ayıcıklı battaniye kadar korkunç değildi ama yatak en az öbürü kadar eski ve gıcırtilıydı.

April birkaç dakika boyunca tavanı seyretti. Sonra yataktan kalkıp yatağın baş ucuna diz çöktü. Bazen April dualarını ederken onunla konuşurdum. Zihnini boşaltıp iç sesini dinlemeye çalıştığı bu anlarda beni de duyabileceğine dair bir teorim vardı.

ANDREA'NIN ADINI VER

“Kızları buradan götürmen gerek,” dedim ona. Ardından kulağına eğilip arabada söylediklerimi tekrarladım.

Meghan ve Skye sessizce izliyordu. April gözlerini daha sıkı yumup odaklanmaya çalıştı.

Birden Skye, “Hiç o uyurken onunla konuşmayı denedin mi?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Hayır, neden?”

Skye omuz silkti. “İlk gece eve döndüğümde annem uyuyordu. Onunla konuştum. Yatakta yanına yattım. Çığlık atarak uyandı. Bunu benim yapıp yapmadığımdan emin olamadıysam da tekrar denemedim. Çok ağır gelmişti.”

Meghan ona hayranlıkla baktı. “Çok zekice. Hadi hemen deneyelim.”



April’in derin uykuya dalmasını beklerken James’in yanında kaldık. Karanlıkta, köşedeki sobanın loş ışığında, oda neredeyse huzurlu sayılırdı.

Neredeyse.

James bir kez daha hayatta kalma malzemelerinin, dondurulmuş yemeklerin ve odunların sayımını yaptı. Rakamları, siyah sırt çantasının içinde bulduğu bir fişin arkasına yazdı.

Yüz seksen yemek vardı. Her biri iki kişilikti. “180 gün” diye not düştü. Sonra kaşlarını çatarak kalemmini önündeki fişe vurdu.

Fişin önünü çevirip tarihine baktı. Sekiz yıl öncesine ait olduğunu görünce sessizce küfretti. “Bir işi de doğru yap,” diye homurdandı bakışlarını April’in uyuduğu kapısı kapalı yatak odasına çevirerek.

“Ne oldu?” diye sordu Meghan endişeyle. “Neden birden sinirlendi yine?”

Başımı iki yana salladım. “Yemek düşündüğü kadar çok çıkma-

dı. Sanırım bu acil durum çantasını kızlar doğmadan önce hazırlamışlar. Eğer her gün üç öğün yerlerse en fazla...” Hızlıca hesapladım. “Otuz gün yeter. Altı ay değil.”

James yatak odasının kapısına bakmaya devam ederek elindeki kalemi çevirip duruyordu.

“Konuşsana, pislik,” diye çıkıştı Skye kulağının içine doğru.

James ne kıpırdadı ne de konuştu. Bunun yerine, kapının yanındaki kamp malzemelerinin yanına gidip uyku tulumlarının dibinde duran iki brandadan birini aldı. Brandayı iki yanından tutarak açtı, sonra kendi bedenine doğru tuttu. Boyu çenesine geliyordu, eniyse açık kollarının genişliğinden bile fazlaydı. Işığa tutarak yüzeyini inceledi, delik arıyordu.

“Hayır,” diye ciyakladı Meghan. “Hayır. Ne yapıyor bu?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Her şey olabilir. Belki de odunların üstünü örtecektir.”

“Onları öldürecek,” diye bağırdı Meghan. Mutfağın ışığı çıl-gınca yanıp söndü.

James mutfak ışığına sinirle baktıktan sonra ilk brandayı katlayıp yığının üstüne geri koydu. İkinci, daha büyük brandayı alışını dehşet içinde izledik. Onu da ilki gibi ölçüp biçti.

“Daha önce onlara hiç zarar vermediğini söylemiştin, değil mi?” diye sordu Skye. Meghan da o da bana bakıyordu, sanki onları rahatlatabilecekmişim gibi.

Yavaşça başımla onayladım. “Evet. Yani...” April’a ve kızlara bağırdığı zamanları, telefonunu duvara çarpışını hatırlayınca sustum. Kimmie onun çalışma odasına girmeye çalışırken kapıyı hızlıca açarak kızın dirseğini incitmesine neden olduğu günü. Sonrasında özür bile dilemeden çocuğu yukarı yollamıştı. April’ın ondan korktuğu, sanki sözcüklerinin yumruk misali üzerine inmesini bekler gibi kendini hazırladığı zamanlar olmuştu. Belki de çoktan inmişlerdi. Her şeyi görmemiştim.

James kulübeden çıkınca biz de peşinden gittik.

ANDREA'NIN ADINI VER

Fazla uzaklaşmadı. Evin yan tarafına geçti, orada odun yığınının yaslanmış bir kürek vardı. Küreği eline alıp ağırlığını tarttı. Tatmin olmuş bir tavırla küreği yerine geri koydu ve kulübeye döndü.

Meghan oturma odasının zeminine çöktü. Önümüzde James, mutfak lavabosunda dişlerini fırçalıyordu. “Onları öldürecek,” dedi tekrar.

Skye onun yanına oturdu. “Belki. Ama henüz öldürmedi. Gel hadi. April’la konuşacağız.” Meghan’ın elini tuttu, ben de önce şaşkınlığın, ardından merhamet, üzüntü, dehşet gibi duyguların yüzünden birer birer geçmesini izledim. “Hadi, kardeşim. Hissettiklerini hissediyorum. Ve yanındayım. Bizimle kal, olur mu?”

Meghan başını iki yana sallasa da Skye’ın elini tutmaya devam ederek onunla birlikte arkadaki yatak odasına gitti.



40. Skye

CASCADE, IDAHO

Fikir bana ait olmasına rağmen işe yaracağını düşünmemiştim. Konuşmayı Brexia yaptı. April'ı ve kızları en iyi o tanıyordu. Ne Meghan ne de ben bu zevki elinden alırdık. April ile yirmi dakika önce kot pantolonunu çıkarıp yatağa giren James'in ortasına yatmak zorunda kalmıştı.

Meghan'ın haklı olduğunu biliyordum. James, karısını ve çocuklarını panikle buraya getirmiş olabilirdi; sonuçta onlar onun ailesiydi. Psikopatların bile değer verdiği şeyler vardı, öyle değil mi? Yine de şüpheciliğim bana, onları Boise'deki evde bırakmanın James'e ayak bağı olacağını hatırlattı. April onu herkesten daha iyi tanıyordu. Yani onu gerçek anlamda tanıyan kimse yoktu.

Kaynak ve risk hesabı yapmasına bakılırsa April ve kızlar, burada da hızla ona ayak bağı olmaya başlamıştı. Ne zaman harekete geçeceğini ya da ne planladığını bilmiyordum. Üçümüz de onun neler yapabileceğine şahit olmuştuk, hem de köşeye sıkışmamışken. Fakat Brexia'nın aksine, hiç kendimi onu durdurabilecek biri olarak hayal etmemiştim. Bana yaptığı şeyi yapmaya devam edecekti.

Bizimse tek yapabildiğimiz fısıldamak ve ışıkları titretmekti. Daha doğrusu ben öyle sanıyordum.

ANDREA'NIN ADINI VER

Brecia, çökmüş yatakta April'm yanına kıvrılıp kulağına doğru konuşurken sözünü hiç sakınmadı.

"Uyandığında kızları alıp buradan gitmenin bir yolunu bulmalısın. Bekleyemezsin. Onları öldürecek. Seni de öldürecek. Tıpkı beni öldürdüğü gibi." Bir anlığına duraksadıktan sonra devam etti. "Bu arada ben Brecia, tanıştığımıza memnun oldum. Onu – ve seni– iki yıldır takip ediyorum. *İşten* eve geç geldiği geceleri hatırlıyor musun? Memleketin Utah'a yakın bir yerde öldürülen kızla ilgili haberi? Polisin kocana hakkında sorular sorduğu kız. Nina'nın sana gönderdiği fotoğrafı hatırla. Hatırlıyor musun–"

Sözünü orada kesmek zorunda kaldı. O, yatak odasının küçük penceresinden içeri süzülen ay ışığında konuşurken April'in gözleri sağa sola oynayıp duruyordu. Derken aniden doğruldu, ağlıyordu, örtüyü üzerinden attığı gibi ayağa fırlayıp komodinin üzerindeki telefonuna uzandı.

Telefon orada değildi. April, James'in hareketsiz bedenine bakarak odanın köşesine çekildi, nefes nefese kalmıştı, gözyaşlarını silip duruyordu.

Brecia ve bana bakarak, "Vay canına," diye fısıldadı Meghan. "Çabuk etki etti."

Brecia hâlâ April'a bakıyordu. "Bunca zamandır bunu yapabileceğimi bilmiyordum. Hiç aklıma gelmemişti..."

İleri atılıp elini tuttum, tıpkı birkaç dakika önce Meghan'a yaptığım gibi. Daha eline dokunmadan önce bile olasılıklar girdabına doğru sürüklendiğini biliyordum. Bunu yapabildiğini daha önce fark etseydi James'i durdurabileceğini düşünüyordu.

"Hayır," dedim ona. "Hayır. Kendine yüklenme. April'a faydası olmaz." Sonra yatak odasının kapısını sessizce kapayarak koridora çıkan April'ı işaret ettim. "Hadi, gidelim."

April'ın kızları battaniyelere saracağını ummuştum. Minik bedenlerini minivana yerleştireceğini, anahtarları bulup yola düşeceğini ve karakola ulaşana kadar da durmayacağını. Daha hava

aydınlanmadan buraya geri döneceklerini. James ne olduğunu anlamadan.

Bunun yerine April, yataklarının yanına diz çöktü ve karanlıkta gözlerini battaniyenin üzerindeki tuhaf görünümlü ayıcıklara dikti. Gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyor, pencereden içeri süzülen ay ışığında yaşlar gümüş gibi parlıyordu. April ellerini kucağında sımsıkı kenetlemiş, başını sallayarak oturuyordu.

Üçümüz gidip yanına oturduk. Ne düşündüğünü ya da Breccia'nın sözlerinin rüyasına nasıl etki ettiğini bilmemiz imkânsızdı.

Onu yataktan kaldırmaya yetmesine seviniyordum.

Umarım nihayet gerçekten uyanması için de yeterli olurdu.



41. Meghan

CASCADE, IDAHO

Sabah 04.00 sularında April nihayet gözyaşlarını sildi, o ürkünç ayıcıklı battaniyeyi kızların üzerine sıkıca örttü ve sonra yatağına döndü.

Son parlak umut kırıntılarımın da kapalı kapının ardındaki karanlık yatak odasına doğru süzülerek kaybolduğunu hissettim.

Artık beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey kalmamıştı.

Yine de ertesi gece tekrar denedik. Sonraki gece de. Her seferinde aynı sonucu aldık.

Bir keresinde, Skye'ın "rüya konuşması" adını taktığı şeyin ardından April öyle bir çığlık atmıştı ki öbür odadaki kızlar sesine uyandı. James dönüp onu sertçe sarsarak uyandırmaya çalıştı. April inildemeye devam edince de onu o kadar sert itti ki kadın battaniyeyle çarşafa dolanarak yataktan düştü.

Battaniye yataktan kayınca James yüksek sesle küfredip yatağın üzerinden eğilerek battaniyeyi yerden aldı. Diğer odadan gelen incecik ağlama seslerini umursamamıştı bile, ta ki April başını tutarak yavaşça yerden kalkana kadar.

"Sen uyandırdın, sen ilgilen," diye homurdandı. Sonra arkasını dönüp uyumaya devam etti.

Nefesi yavaşlayıp derinleştğinde Skye, “Hadi, bunu ona yapalım,” dedi.

Ne demek istediğini anlamamış hâlde ona baktım. “Ne yapalım?”

“Rüya konuşması şeyini. Ona aklımıza gelen en kötü kâbusu gördürelim.”

Brecia başını iki yana salladı. “Benim aklıma gelen en kötü kâbus o. Kadın öldürmekten zevk alan lanet bir narsisti ne korkutabilir ki?”

Söylediği sözler bir süre aramızdaki karanlıkta asılı kaldı.

“April,” diye fısıldadım sonunda. “Ve çocuklar. Onların gerçeği görüp onu polise şikâyet etmesi. Yiyecekleri bitirip bu deli işi kaçak hayatını altüst etmeleri.”

Skye gözlerini kapayıp başıyla onayladı. Ona o kâbusları gönderemezdik.

James uyurken gülümseyip bir şeyler mırıldandı, sanki etrafında kabarıp tekrar tekrar çarpan öfke dalgaları onu ayağında sallıyormuş gibi.



Günler, dağda tek başıma geçirdiğim zamandakinden bile daha yavaş geçiyordu. Yapacak pek bir şey yoktu. Burada kızları oyalayacak bir televizyon ya da tablet bulunmuyordu. Sadece önceden beri minivanda duran birkaç kitap ve oyuncak vardı. Başta ilginç gelen Mountain Meals da hızla cazibesini yitirmişti. Herkesin midesi bozulmuştu, bu da kapısı tam kapanmayan ufacık tuvaletin hiç boş kalmadığı anlamına geliyordu.

Bu kadar berbat bir durumda olmasaydık komik olabilirdi.

Çoğunlukla kulübede kalan James giderek daha da huysuzlaşıyordu. Kızlar ne zaman yemek saatini sorsa ya da tuvalete gitmeleri gerektiğini söylese onlara çıkışıyordu. Sürekli volta atıyor,

ANDREA'NIN ADINI VER

sırt çantasına, hayatta kalma malzemelerine ve günlere böldüğü erzaka göz gezdirip duruyordu.

Günde iki öğünle bile yiyecekler hızla tükeniyordu. James'in sabrı da öyle.

April, kızları kendi uydurduğu "doğa okulu" ile meşgul etmeyi başarmıştı. Küçük doğa yürüyüşleri, kuşlar ve diğer hayvanlar hakkında bilgilerle. Hikâyelerle. Düşmüş yapraklar ve kuşburnuyla yapılan sanat projeleriyle. Kimmie uzun, ince bir çam kozalağını bebeğe dönüştürmeyi becerip ona "Pippa" adını vermişti. Emma'y-sa bir sincabı, elinden granola yemeye ikna etmişti. April genişçe gülümseyip kızların yaratıcılığını övmüştü. Bir daha okul ya da devamsızlık hakkında tek kelime etmemişti. Planlarının ne olduğunu sormamıştı. Polisleri ya da ne zaman geri döneceklerini de.

Üçüncü gece April yattıktan sonra James mutfak masasında oturmuş, erzaka bakıyordu. Gidip yiyeceklere göz gezdirdi ve brandalara dokundu. Sonra April'in uyuduğu yatak odasına gitti. Fakat yatağa girmek üzere soyunmak yerine koridorun ışığını kapadı ve yarı karanlıkta öylece durup April'in nefes alış verişinin ritmini dinledi.

"Buraya kadar. Onlardan kurtulacak," dedim, korkudan aklımı yitirmek üzere değilmişim gibi sakın sakın konuşarak. "Yüzüne baksanıza."

Brecia da Skye da zaten ona bakıyordu. James'in bakışları farklıydı. Hesap yapar gibi bir hâli vardı. Fakat endişeli görünmüyordu. Sadece kararlıydı.

April uykusunda döndü ama nefesi hâlâ düzenli ve derindi.

James kapıyı sessizce kapayıp oturma odasına gitti, sırt çantasından kafa lambasını aldı, montunu giydi ve sessizce ön kapıdan çıktı.

"Nereye gidiyor? Onları bırakıyor mu?" diye sordu Skye umutla. "Belki minivanı alıp gider."

Ama kafa lambasının ışığı, odun yığınının yanındaki külreğin üzerinde durdu.

James'in onu alıp ormana doğru yürümeye başlamasını dehşet içinde izledim.



Kulübeden yaklaşık bir kilometre uzakta, geyik yolunun kenarında bir yer seçti. Çam ağaçlarının gölgesindeki toprak yeterince yumuşak ve humusluydu, bu yüzden ilk çukuru istediği şekilde kazmayı tamamlaması uzun sürmedi.

Üçümüz geyik yolunun kenarında durmuş, olanları anlamlandırmaya çalışıyorduk.

Çukur yaklaşık bir metre genişliğinde, iki metre uzunluğunda ve bir metre derinliğindeydi.

James sessizlik içinde kazıyor, yalnızca bir canlı, bir dal parçasına basarak gecenin sessizliğini bozduğunda başını kaldırıyor.

Ne yaptığını idrak etmemize yetecek kadar uzun süre onu izledik. Çukurun tartışmasız biçimde bir mezar olduğunu ve ikincisini kazmaya başladığını görecektik kadar uzun.

Sonra kulübeye geri koştuk.



42. Brecia

CASCADE, IDAHO

April'ı uyandırmak uzun sürmedi.

Sorun onu uyandırmak değildi. Dinlemesini sağlamaktı. Üstelik zamanımız hızla tükeniyordu.

O uyurken onunla konuştuğumda tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Telaşla kulağına fısıldadığım sığ mezarların görüntüsünü görebiliyor muydu? Uzaktan sesimi duyabiliyor muydu? Uyandığında ne olduğunu hatırlıyor muydu yoksa ben sadece karanlıkta ona saf adrenalin yüklemesi yapan isimsiz bir karabasan mıydım?

April boş yatakta aniden doğrulurken arkama dönüp Skye ve Meghan'a baktım.

Bunun birlikte geçirdiğimiz son anlar olabileceğini biliyordum. Meghan kalmayacaktı. Artık bir seçim hakkım olduğunu bildiğimden ben de kalmayacaktım. Çok fazla geliyordu. Üstelik elimizdeki fırsat penceresi kapanmak üzereydi. İş o raddeye varırsa izleyemezdim. Zamanı geldiğinde anılarımda kimi arayacağımı çoktan seçmiştim: Nelly teyzemi. Ben küçükken bana bakmıştı ve onu çok severdim. Üniversiteden yeni mezun olduğunda, ben beş yaşındayken bizimle yaşamaya başlamıştı ve ben anaokulundan döndüğümde bana bakardı, ta ki bir yıl sonra gerçek bir iş bulana

kadar. YMCA'da çocuk havuzunda birlikte oynamış, mısır gevreği ve makarnadan kolyeler yapmış, oyuncak atlarımın yelelerini ve kuyruklarını taramış, birlikte çizgi film izlemiştik. Ben altı yaşındayken trafik kazasında ölmüştü. Yanımızdan taşındıktan hemen sonra.

Kendimi tekrar şimdiye, April'la olduğum karanlık odaya döndürdüm. Küçük kulübede açık bir ışık olsaydı şu anda delicesine yanıp söniyor olurdu. Karanlık oda, gidecek yeri olmayan görünmez kıvılcımlarla doluydu. Artık en ufak bir şüphem kalmamıştı. James kendi ailesini öldürecek. Onları ormanda bırakacaktı.

April nefes nefeseydi, karanlık odada ve gıcırdayan yatakta kendine gelmeye çalışarak gözlerini kırptırıyordu. Dudaklarını ısırıldığını görebiliyordum; ses çıkarmamaya çalışıyordu. Ama sonra dikkatle yanını yoklayınca James'in orada olmadığını fark etti.

April öne doğru eğildi, ellerinin titremesini durdurmak için battaniyeyi sıkıca kavradı ve nefesini yatıştırmaya çalıştı.

Sonra dinlemeye başladı.

Biz de onunla birlikte dinledik:

Mutfaktaki eski buzdolabının sabit, derinden gelen uğultusu. Cırcır böceklerinin önce artan, sonra azalan şarkısı. Kavak yapraklarının yumuşak, kâğıdı andıran hışırtısı. April yorgam dizlerinin üstüne biraz daha çekerken duyulan yatak iskeletinden hafif gıcırıtısı.

Sonra onu duyduk: Uzaktan gelen, tekrarlayan, bir şeyin toprağa vurma sesi. Sesin bu kadar uzaktan dahi duyulabileceğini ben bile fark etmemiştim. Ormanın derinliklerinde olmasaydık muhtemelen duyulmazdı.

Ses tekrar geldi: Metalin toprağa çarpma sesiydi.

April uzun süre hareket etmedi.

Yatakta otururken artık titremiyordu. Hiç kıpırdamıyordu. Sadece dinliyordu. Sonra battaniyeyi omuzlarına sarıp sessizce mutfığa gitti ve dışarıdaki karanlığa baktı.

Ses devam ediyordu, düzensiz ve uğursuzdu.

ANDREA'NIN ADINI VER

Kızların yatak odasının kapısına bakarak, “James’in ne yaptığını biliyor mu? Sence anladı mı?” diye fısıldadı Skye.

Hiçbirimiz cevap vermedik. Henüz cevap yoktu. April’in girişe gidip ayakkabılarını giymesini büyülenmiş gibi izledik. Parmaklarını kızların ayakkabılarında gezdirdi. James’in spor ayakkabıları bariz biçimde yerinde yoktu.

April, en az bir dakika boyunca eli kapının kolunda hareketsiz durdu. Etrafımızdaki görünmez kıvılcımlar daha hızlı dönmeye başladı.

“Dışarı çıkamaz. Eğer bildiğini anlarsa işini hemen bitirir,” diye fısıldadı Meghan. Kulübenin karanlığında kollarını kendi bedenine doladığını görebiliyordum.

Uyarıyı duyamayan April, ön kapıyı dikkatlice açtı ve verandaya çıktı.

Bir anlığına çevresini saran sık ağaçlara baktı. Sonra kendini göreceği şeye hazırladığını fark ettiğim bir yavaşlıkla başını odun yığınının doğru çevirdi.

Kürek orada değildi.

Hepimiz o yumuşak *küt* sesini duyabiliyorduk.

April, odun yığınının diğer tarafına gidip sanki ilkinde o koca küreği gözden kaçırmış olabilirmiş gibi her köşeye baktı. Yüzü ifadesizdi ama battaniyeyi öyle sıkı kavramıştı ki parmak uçları koyu nakışlara karşı bembeyaz görünüyordu.

Küt, duraklama. *Küt*, duraklama.

Duraklama. Duraklama. Duraklama. Uzaktan bir dalın kırılma sesi geldi. April, kulübenin açık kapısına doğru bir adım geri çekildi.

“Hassiktir,” diye soludu Meghan. “Geliyor. Şimdi onlar için geri geliyor. Yapama—”

Skye hemen uzandı ve April’in peşinden gitmeye kalkışan Meghan’ın elini tuttu. April ise aceleyle kulübeye geri dönüyordu. “Dur. Sonunda anladı. Benimle kal, kardeşim.”

Meghan ve Skye, April'in peşinden içeri girerken ben geyik yolundan aşağı koşup James'in yanına gittim.

Küreği omzuna dayamıştı, sanki bir kurt misali karanlık ormanda dikkatle ilerlemiyordu da işten eve dönüyordu.

Kendime engel olamadım. İşe yaramayacağını biliyordum ama yine de üzerine atıldım. O çirkin ekoseli gömleğini tırmaladım, ilk buluşmamızda beni büyüleyen altın-kahverengi gözlerini oymaya çalıştım. Yan bahçemde, elindeki uzatma kablosuyla sesimi kestiği gece, bağırarak istediğim gibi bağırdım. Debelendim, tekme attım, yıllardır hayalini kurduğum ama hiç yapmadığım şekilde yumruk attım. Çünkü yapsam neye yarayacaktı ki?

Ansızın geyik yolundan esen rüzgârla gömleği ve saçları savruldu fakat tepemizdeki kavak yaprakları hafif esintide huzurla hışırdıyordu. Bunun benim işim olduğunu anladım. Ben yapmıştım. Ama elbette onu durdurmadı. Sadece sıradan bir rüzgârdı.

James hafifçe silkelenip küreği yeniden omzuna yerleştirdi.

Sonra yürümeye devam etti.

Kulübeye ulaştığında ön kapı kapalıydı. April görünürde yoktu. Meghan ve Skye da görünmüyordu. James, ekoseli gömleğinin üzerindeki toprağı dikkatlice silkeledi, küreği nazikçe odun yığınına yasladı ve sessizce ön kapıyı açtı.

O ayakkabılarını çıkarırken ben de yanından geçip odaya girdim.

Meghan'la Skye'ın karanlık koridorda nöbetçi gibi dikildiğini gördüm. Hep birlikte James'i izliyorduk. James ayağa kalkıp küçük oturma odasını gözden geçirirken Meghan yavaşça mutfığa çekildi. James'in gözleri hayatta kalma malzemelerine takıldı. Skye olduğu yerde durmuş, odanın öbür ucundan bile hissedebileceğim bir öfkeyle James'e bakıyordu.

James birkaç saniye boyunca oturma odasında kıpırdamadan bekledi, belli ki seçeneklerini tartıyordu.

Henüz gitmemiş olmasını umarak, "April nerede?" diye seslendim Meghan'a usulca. Artık onu göremiyordum.

ANDREA'NIN ADINI VER

“Yatak odasında,” diye fısıldadı Meghan mutfaktan. “Uyuyor numarası yapıyor.”

Umutsuzluk girdap misali beni içine çekti. “Peki ya kızlar? En azından yanına bir bıçak falan aldı mı?”

Skye perişan hâlde başını iki yana salladı. “Hayır.”

James yeniden hareketlendi ama yatak odalarının olduğu tarafa değil, mutfığa ve Meghan’a doğru gidiyordu.

Duvar saatinin önünde durdu, karanlıkta çatlamış plastiğe kısık gözlerle baktı. Saat 03.00’tü.

Meghan’a sadece birkaç adım uzakta duruyordu. Meghan ona dönüktü, üzerine atlamamak için kendini tutarcasına kollarını gövdesine dolamıştı.

“Ona saldırmak istiyorsan yap gitsin,” dedim. “Ben kendimi tutamadım. Hiçbir işe yaramasa da bir anlığına iyi geldi.”

Meghan başıyla onayladı ama bana bakmadı, patıkada yaptığım gibi ona saldırmadı da. “Sizi duyduk,” dedi.

James ensesini ovuşturdu ve gerindi. Sonra esneyip iç geçirdi. Skye tiksintiyle homurdandı. “Yazık kuzuma, bütün gece çukur kazmaktan yorulmuş.”

Gerçekten de bitkin görünüyordu. Beni aşağı çeken o umutsuzluğu tekrar hissederek, “Belki bekler,” dedim tereddütle. Bu gece yapmazsa yarın yapacaktı. Ya da ertesi gün. Uzun vadede ne yapmayı planladığına dair hâlâ bir işaret yoktu ama bu planların artık ailesini kapsamadığı apaçık ortadaydı.

Bu bana küçükken beslediğim hamsteri hatırlattı. Birkaç gün onu beslemeyi unuttuğumda üç yavrusunu yemişti. Kafese baktığımda birkaç damla kopkoyu kan görmüştüm.

Başımı salladım. *Hayır*. James hiç de hayvanlar gibi değildi. Hamster hususunda en azından ortada hayatta kalma mücadelesi vardı. James ise canı istediği için öldürüyordu. Bundan zevk aldığı için. Bildiğim kadarıyla hiçbir hayvan böyle bir şey yapmazdı.

Koridorda duraksayıp bakışlarını hayatta kalma malzemeleri-

le yatak odasının kapısı arasında gezdirdi. Ne düşündüğünü hayal etmemeye çalıştım ama yine de elinin altındaki farklı öldürücü nesnelerin görüntüsü zihnimde belirdi. Bıçaklar. İp. Odun yığınının yanındaki kürek. Bu meseleyi bu gece halletmek isterse elinde fazlasıyla araç vardı.

Yeniden esnedi, boynunu esnetti ve özenle dizilmiş yemeklere baktı. Birkaç gündür saymamıştı. Fakat kovalar hâlâ dolu görünüyordu. Sindirim sistemlerine etkisi malumken kimse birkaç gün önceki iştahla yemiyordu.

Derin bir iç çekti, sonra sessiz adımlarla April'in odasına doğru yürüdü. Skye ve ben peşinden giderken Meghan geride kaldı. Onu bizimle gelmeye zorlamadık.

James kapıyı sessizce açtığında yatakta arkası dönük yatan April'in üzerine loş bir ışık huzmesi düştü. Göğsünün kalkıp inişini izledim. Nefesi düzenliydi. Tahminimce her nefes alış verişini sayıyordu.

James birkaç saniye boyunca ona baktı. Sonra kapıyı dikkatlice kapadı, kot pantolonunu ve ekoseli gömleğini çıkarıp yatağın diğer tarafına yattı.



43. Skye

CASCADE, IDAHO

Uyumayı gerçekten özlemiştim. Beynini bir süreliğine kapayabilmek, hayattayken değerini hiç bilmediğim bir lükstü. Fiziksel olarak dinlenmek için uykuya ihtiyaç duyan bir bedenim olmadığından düşüncelerim asla susmuyordu. Bir anıya kapıldığım zamanlar hariç.

Meghan buna “dalmak” diyordu. Büyükannesini de öyle bulmuştu; bu kâbusun sonunda onu karşılamak üzere bekleyen kişiyi.

Üçümüz April’in etrafında toplanıp sırayla ona kocasının gerçek yüzünü anlattık.

April’in karanlıkta irileşmiş gözleri, anlattıklarımızdan birini olsun anladığına dair bir iz barındırmıyordu. Artık durumunun ciddiyetinin farkındaydı ama bu farkındalığın yeterli olup olmayacağını zaman gösterecekti.

Gözlerindeki bakışı tanıyordum. James’in arabasına binerek büyük bir hata yaptığımı fark ettiğimde duyduğum o köşeye sıkışmışlık hissinin aynısıydı. O andan sonra seçeneklerimin, evrenin bana bahşedeceği merhametle sınırlı olduğunu fark etmiştim. Gerçi benim durumumda hiç merhamet etmemişti. Ama belki April ve kızlar için farklı olurdu. Öyle olmasını umuyordum.

James’in nefesi derinleşip düzene girdiğinde April yatağın en

ucuna kayd1. Battaniyeyi sıkıca kavramıştı, artık uyuyor numarası yapmıyordu.

Onun harekete geçmesini, bir şey yapmasını, kaçmasını beklerken saniyeler saatler gibi geçiyordu.

“Hadi, kızım,” diye fısıldayıp duruyordum. “Uyuyor. Harekete geç.”

Brecia başını iki yana salladı. “Kızlar taşıyamayacağı kadar ağır. Onları uyandırırsa kızlar da James’i uyandırır. Uykusuz ve huysuz olduklarında söz dinlemeyecek kadar küçükler. Çok riskli.”

Böylece hepimiz April’in çevresine oturduk ve James’in ısığı andıran nefesini dinledik; *al, ver, al, ver...*

Düşüncelerimi, tasmalı bir köpek yavrusu gibi defalarca kendime çekmek zorunda kaldım. Dalmayı reddediyordum. Burada kalmak işkenceden farksızdı. Odayı saran hislere bakarak yalnız olmadığımı biliyordum.

Birden aklıma bir fikir geldi. “Brecia, hani biz otoparkta konuşurken olan şey var ya?”

Brecia başıyla onayladı. “Aynısı Meghan’a sarıldığımda da oldu.” Sonra Meghan’a baktı, kızın yüzündeki şaşkınlık yerini farkındalığa bıraktı.

“Bunu tekrar deneyebilir miyiz?” diye sordum garip bir şekilde utanarak. Onlardan istediğim şey doğrudan ruhlarına bakmaktı. “Kendi anılarıma dalmak gibi değildi. O rüya hâli yoktu. Sadece, ne bileyim, anlattığın hikâyeyi net bir şekilde gördüm. Sanki bana göstermişsin gibi.”

“Film gibiydi,” dedi Meghan. “D-BOXLU, aşırı yüksek çözünürlüklü bir film gibiydi. Gerçekten hissedebilmiştim.”

Brecia kahkaha attı. “D-BOX mu? Babam bir insanın ölünce kişisel D-BOX sineması olacağını bilseydi...” Sustu. “Özür dilerim, Meg. Seninle dalga gemiyordum. Ne demek istediğini biliyorum. Anlatmak için harika bir yol.”

“Sana kedimi gösterebilir miyim?” diye sordu Brecia yumuşak

ANDREA'NIN ADINI VER

bir sesle. “Tuhaf bir istek olduğunun farkındayım ama onu özlüyorum. Çok tatlıdır. Adı Frank.”

“Evet evet, lütfen,” dedim. “Göster.”

April’in tarafında, yerde birbirimize daha da yaklaştık. Sonra el ele tutuştuk. Tersine ruh çağırma seansı gibiydi; hepimiz yaşayanların dünyasıyla temas kuruyorduk.

Ellerimiz birleşir birleşmez anılar film misali gözlerimin önünde canlandı. Brecia’nın kucağında mırlayan yumuşacık beyaz tüylü, turuncu kulaklı sevimli tüy yumağını neredeyse hissedebiliyordum. “Ay, çok tatlıymış,” diye fısıldadığımda anının içindeki Brecia bana baktı; yatmadan önce Netflix izlerken kucağında uyuyan kediye beslediği sevgi gözlerinden okunuyordu.

Sadece bir kediye. Ama o an her şeydi.

Gece boyunca bu şekilde dalarak anılarımızı paylaştık. Kimi tatlıydı, kimi yüzeyseldi, kimi yürek burkucuydu, kimi de odanın içini yoğun bir hüznle doldurmuş, biz de o hüznün içinde boğulmuştuk. Nasıl olduğunu bilmesem de artık Meghan’ın Bubbie’si hakkında söylediklerini anlıyordum. Anılar sabit değildi artık, daha ziyade küçük bir gizli geçit gibiydi.

Bütün bunlar olurken April sanki donmuş gibi hiç kıpırdamamıştı, nefesi hızlı ve kesik kesikti. Günün ilk ışıkları nihayet küçük odanın penceresinden içeri dolana kadar da öyle kaldı.

Sabah olur olmaz bacaklarını dikkatlice yataktan sarkıttı ve sessiz adımlarla mutfağa gitti. Kızlar hâlâ uyuyordu, onları uyandırmadı.

Meghan, Brecia ve ben merakla izlerken April bakışlarını tezgâhın üzerinde gezdirdi, James’in montunun ceplerini yokladı ve küçük mutfaktaki çekmeceleri sessizce açıp kapadı.

“Minivanın anahtarını arıyor,” dedi Brecia şaşkınlıkla. “Bunu yapacak. Aman Tanrım.”

“Anahtar nerede peki?” dedi Meghan telaşla. “James’in nereye koyduğunu görmedim. Siz gördünüz mü?”

Hiçbirimiz görmemiştik. En ufak seste durup yatak odalarının olduğu tarafa bakan April'in arayışı gittikçe daha yaratıcı bir hâl alırken –ocağın yanındaki tozlu fırın eldivenlerinin içine, eski püskü halının altına, dolapların arkasına bakıyordu– anahtarı burada bulma ihtimali olmadığını fark ettik.

James onları April'in asla bakmayacağını bildiği bir yere saklamıştı. Çünkü tıpkı mutfakta duran üç hayalet gibi April da bir noktada kendi isteğiyle arabaya binmiş olabilirdi. Ama bindikten sonra sağ kurtulma şansı sıfıra inmişti.

April, eski plastik kahve makinesinin arkasına bakmak için makineyi kaldırdığında kapağı gürültüyle yere düştü.

Bu sesin hemen ardından boğuk bir gıcırta, sonra ağır ayak sesleri geldi. April kahve makinesini kapıldığı gibi içine su doldurmak üzere musluğa koştu.

“Ne halt ediyor bu?” diye haykırdı Meghan. “Kahve içmiyorlar bile.”

James, uykulu gözlerini ovuşturarak mutfağın kapısında belirdiğinde somurtuyordu. April'a sinirle bakıp, “Ciddi misin sen? Sabahın köründe ne diye gürültü yapıp duruyorsun?” diye çıkıştı. Gözleri April'ın elindeki kahve makinesine kayınca kaşlarını çatı. “Ne yapıyorsun?”

Kahve makinesi ağzına kadar dolduğunda April musluğu kapayıp James'e döndü ve kocaman gülümsedi. “Hayatım, çok özür dilerim. Birkaç paket sıcak çikolata olduğunu hatırladım ve kahvaltıda eğlenceli bir şeyler yapmak istedim. Kızlar uyanmadan onlara sürpriz yapacaktım.” Kahve makinesine yüzünü buruşturarak baktı. “Makine suyu ocaktan daha hızlı kaynatır diye düşündüm. Seni uyandırdığım için çok özür dilerim!”

“Aferin kız April,” dedi Brecia alçak sesle. “İyi kıvırdın.”

Sahiden de etkileyiciydi. Neredeyse ben bile inanacaktım. Ama James inanmış mıydı?

Somurtkanlığı yerini kızgınlığa bırakırken yüzünü izledim. Öf-

ANDREA'NIN ADINI VER

keliydi. April'in aptal olduğunu düşündüğü belliydi. Ama küplere bineceği kadar öfkeli değildi. April buna tutunarak koluna dokundu. "Çok özür dilerim, hayatım. Sen uyumaya devam et."

James yerinden kıpırdamadı. "Sadece bir paket kullan," diye homurdandı yiyeceklere göz gezdirerek.

April bakışlarını takip etti. Sonra gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ben bugün hızlıca şehre gidip gelsem mi? Biraz konserve, biraz da uzun süre dayanacak taze yiyeceklerden alırım. Elma, fasulye—"

"Evet," diye atıldı Meghan. "Evet, kızım. Git buradan."

Ama ben daha sevinmeden James'in yüzü tekrar asıldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun, April? Aptallığının sınırı yok mu senin? Öylece *alışverişe* gidip gelebileceğini mi sanıyorsun? Birileri seni tanır. Minivanı tanır. Yoksa istediğin bu mu?" Yüzündeki ifade daha da çirkinleşti. İlk kez April'in kaçma ihtimalini ciddi ciddi düşündüğünü gördüm. Bu küçük hapishaneye geldiklerinden beri her fırsatta onu aşağılamasına rağmen April'in ona sırt çevirebileceğini hiç düşünmemişti. Onun gözünde April gerçek biri değildi. April ve kızlar, işine yaradıkları sürece hayatında tuttuğu aksesuarlar gibiydiler. İşine yaramadıkları an gözden çıkarılabilirlerdi.

April tekrar denedi; elini ince telli, sarı saçlarının arkasından geçirdi. Gergin olduğunda hep böyle yapardı. Sesindeki çaresizliği duyabiliyordum. "Onlar seni arıyor, beni değil. Şehre varmadan çok önce aracı kenara çeker, yolun kalanını yürürüm. Kimse plakayı filan görmez. Şapka takarım, hem makyaj yapmayınca tanınmaz hâlde oluyor—"

James sözünü kesti, kahve makinesini elinden kapmasıyla sıçrayan sular April'in tişörtünü ıslattı. "Makineyi fişe takman gerek, aptal. Ayrıca hayır, elma ve fasulye için risk almayacağız. Şahane yemekler yiyemediğimiz için üzgünüm ama bu yemekleri sen paketledin. Belki doğru hesap yapsaydın ya da hepsinin iğrenç olup herkesi ishal edeceğini fark etseydin durumumuz daha farklı olabilirdi."

April şok içinde ona bakakaldı. Bense James'in, karısının artık onun söylediği her kelimeyi yeni bir süzgeçten geçirerek dinlediğini fark etmemesi için Tanrı'ya dua ettim. James artık bahaneler üretmiyordu. Artık rol yapmıyordu. Patlamaya hazır bir saatli bombaydı.

James, April'a meydan okur gibi bakıyordu; sanki tekrar denemesini istiyordu. Koridordan kapı gıcırtısı ve kızların sesi geldi.

April hemen duygularını maskeleydi ve ocağın üstünden eski bir havlu bez alıp ıslanan tişörtünü sildi. "Haklısın," dedi. "Özür dilerim, aptalca bir fikirdi. Etrafı temizleyip kızları uyandıracağım, kahvaltıyı hazırlamama yardım ederler. Özür dilerim," diye tekrarladı, yeniden James'in koluna uzanarak.

James ondan uzaklaşarak koridora yöneldi. Yatak odasına doğru yürürken kızların coşkulu, "Günaydın, baba!" seslenişlerine cevap vermeye bile tenezzül etmedi.

Mutfaktaki uzun floresan lambalar birkaç saniye boyunca düzensizce yanıp söndü. Halojen lambalara kıyasla duygularımıza daha dayanıklıydılar. Halojen lambalar olsaydı çoktan patlamışlardı.

April lambaya baktı, sonra kızlar mutfığa girdiğinde yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Babam yine mi kızgın?" diye somurttu Emma.

Kimmie'nin gözleri April'ın ıslak tişörtüne kaydı. "Altına mı yaptın, anne?"

"Tanrım, şu çocukları buradan çıkarmanın bir yolunu bul," diye mırıldandım Kimmie'nin April'ı teselli eder gibi kalçasına pat pat vurmasını izlerken. Tanrı hakkında ne düşündüğümü hâlâ bilmiyordum. Şimdiye kadar bazı cevaplar alırım sanmışım. Yine de dua ettim çünkü yapacak başka bir şeyim kalmamıştı.

"Önemli değil, anne," dedi Kimmie, April'ın ona daha önce kendisi altına yaptığında söylediği sözleri tekrarlayarak.

Bir anlığına April'ın maskesi düşecek gibi oldu. Dudakları ha-

fifçe titrerken kızlara ve küçük mutfağa baktı, bakışları, James'in birkaç saniye önce gözden kaybolduğu koridora takıldı. Çocuklar uyanmıştı. Minivanın anahtarı ortada yoktu. Kapana kısılmışlardı.

April dudaklarını büzerek Kimmie'nin elini tuttu ve onu oturma odasının duvarının dibindeki yemeklerin yanına yönlendirdi. "Ah, sadece biraz su döktüm, tatlım! Size sıcak çikolatayla sürpriz yapmak istemiştim. Paketi bulmama yardım eder misiniz? Oynacak fincanlarımızla hep birlikte içeriz."

Kızlar hevesle kovaları karıştırmaya başladı. April ise derin derin nefesler alıp verdi ve yanağından süzülen bir damla yaşı hızlıca sildi.



44. Meghan

CASCADE, IDAHO

April gerçekten de ona küçük bir fincan sıcak çikolata götürdü.

Ben yapabilir miydim bilmiyordum. Ama o yapmıştı. James homurdanırcasına teşekkür etmiş ve April, kızlarla dışarıda “kozalak insanlar” yapmaya devam edeceğini söylediğinde onu durdurmamıştı.

Üçümüz onun peşinden kulübenin yanındaki açıklığa çıktık; kızlar her zaman orada oynardı. Hâlâ sıcak çikolatanın etkisi altında olan Kimmie’yle Emma, kozalak insanların çam iğnesi mi yoksa yosun mu yiyeceği üzerine o kadar hararetle bir tartışmaya dalmışlardı ki April’in onları açıklığın biraz ötesine, patikaya doğru yönlendirdiğini fark etmemişlerdi bile. April onları ellerinden tutup kalın ve alçak dalları olan uzun bir çam ağacının arkasına götürdü. Oradan baktıklarında yüz metre ilerideki kulübe neredeyse görünmüyordu.

“Anne!” diye çıkıştı Kimmie, pespembe dudakları büzülmeye başlamıştı bile. Burası doğru yer değildi.

Skye kulağına, “Anneni dinle,” diye fısıldayınca April onu susturmadan sessizleşti.

Kimmie cümlesinin ortasında susup kaşlarını çatı.

April, Kimmie’nin sanki aklını okumuş gibi görünmesine kısa

süreliliğine şaşırırsa da soru sormadı. Skye'la göz göze geldik. "Vay canına," diye fısıldadım.

April uzanıp iki kızın da yanağını okşadı. İfadesi ciddiydi ama dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme vardı. "Babanızın son zamanlarda biraz huysuz olduğunu ve midelerimizin de hep ağrıdığını biliyorsunuz, değil mi?" Kızların yüksek sesli tepkiler vermesini engellemek adına parmağını dudaklarına götürdü.

Kızlar başlarıyla onayladı.

"Bu sabah size sıcak çikolatayla sürpriz yaptım ya, şimdi de babanıza sürpriz yapalım istiyorum."

Hepimiz merakla April'a biraz daha yaklaştık. Planını öğrenmek için can atıyorduk.

"Akşam yemeğinde babanıza götürmek üzere bir sürü böğürtlen toplayacağız."

Emma kuşkuyla baktı. "Böğürtlen mi?"

Öte yandan Kimmie sevinmişti. Uzun zamandır kimse taze bir şey yememişti. "Ah, anne, iyi fikir," diye fısıldadı. "Neredeler?"

"Epey uzaktalar ve sürprizi bozmamak için çok sessiz olmamız lazım," dedi April, aynı şekilde fısıldayarak.

"Vay canına," dedi Skye, onun sesi de fısıltıdan ibaretti. "Aferin, kızım. Aferin. Şimdi git."

Brecia gidip ağacın kenarından kulübeye baktı. "Hâlâ içeride," diye seslendi. "Gidin hadi! Çabuk!"

Sanki onu duymuşlar gibi Kimmie de Emma da April'ın uzattığı ellerini tuttu.

"Babanızın gittiğimizi görmesini istemeyiz yoksa bir şeyler çevirdiğimizi anlar," dedi April. Eğilip onlara geyik yolundaki çalıkların hizasına nasıl yürüyeceklerini gösterdi. Bana göre gülümsemesi biraz telaşlı görünüyordu ama kızlar fark etmemişti. "Sessiz adımlarla yürüyün, biraz uzaklaştıktan sonra sessiz olmanız gerekmektedir."

Kızlar onun talimatlarını harfiyen uygularken üçü önde, Skye ve ben hemen arkalarında patikadan inmeye başladık.

Brecia kulübeyi hâlâ görebildiği yerde kaldı. “Ben size yetişirim, tamam mı? Bir şey değiştirmeyeceğinin farkındayım ama ne kadar geride olduğunu bilmem lazım. Bir şeylerin ters gittiğini anladığında tepenin aşağısına inip sizi bulurum.”

Ağaçların arasındaki kuşların sesi azalmıştı. Hava tehlike, belirsizlik ve minicik bir umut kırıntısıyla doluydu.

Ben de biraz geride kalıp kulübeye son kez baktım. *Çok yakında geliyorum, Bubbie*, diye geçirdim içimden. İlk kez bu araftan kendi şartlarımla çıkabileceğimi hissettim. Bu işi sonunda bitirebileceğimi. İleride geyik yolunun kıvrılıp aşağı döndüğü yerde, çalılırların hemen üstünde April’in sarı atkuyruğunu görebiliyordum. Dal kırılma sesleri gittikçe zayıflıyordu ve Brecia’nın sırtı hâlâ bize dönüktü, kulübeyi izliyordu. Syke ve April’a yetişmek için hızlandım.

April, yolun yukarısında ağzı açık bekleyen üç mezarın tersi yönünde ilerliyordu. Onları görmeyeceği için mutluydum. Kendi mezarına bakmanın nasıl bir his olduğunu bilirdim. Onlardan ne kadar uzaklaşırsa içlerinden birinde son bulma ihtimali de o kadar azalacaktı.

Geyik yolunun gittikçe daralmasıyla çalılara ve kütüklere takılarak ormanın içinden ilerlerken buraya yaptığımız araba yolculuğunun anısını inceledim. Her ayrıntıyı tam bir netlikle hatırlayabiliyordum ama ana yola döndükten sonra arabada saate bakmamıştım. Ne kadar hızlı gittiğimizi ya da ne kadar yol aldığımızı tam olarak kestirmek zordu. O an bana sonsuza kadar sürmüş gibi gelmişti. Küçük Cascade kasabasının, toprak yol ayrımından ne kadar uzakta olduğunu bile bilmiyordum. Beş kilometre mi? Onu mu? Yirmi mi? Umut kıvılcımı sönmeye başlamıştı. Yanımızda iki küçük kız varken en iyimser tahminim bile imkânsız geliyordu.

Skye da hafızasını yokladı, sonra ben de görebileyim diye elimi

ANDREA'NIN ADINI VER

tuttu. "Kulübeye vardığımızda arabanın saatine bakmıştım," dedi. "Öğle yemeğinden hemen önce varmıştık. 11.58'de. Sen en son ne zaman baktın?"

Toprak yola sapmadan önceki anılarımı taradım. "En son baktığımda saat 10.32'ydi. Sonra toprak yola sapmadan önce yaklaşık on dakika daha sürdük."

"Dur, bunu çözebiliriz," dedi Skye. "Çevirmeye yakalanmaktan korktuğu için hız sınırına uyuyordu. Toprak yola kadar saatte elliyle geldik. Bu hesaba göre sapağa vardığında saat yaklaşık 10.45 olmalı. Yani bir saatlik yol."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, aynı şeyi düşünüyorduk. Sapaktan kulübeye varmamız *arabayla* bir saat sürmüştü. Yaya olarak, üstelik çocuklarla, bu yol bitmek bilmeyecekti.

Skye konuşmaya devam etti. "Yolda son derece yavaş gidiyorduk. Virajlı ve tümsekliydi. İstersem arabanın yanında koşabileceğimi düşünmüştüm. Sence bu ne kadar hızlıdır?"

Güldüm. "Şimdi eskisinden çok daha hızlıyım. Saatte on beş ya da yirmi kilometre?"

Skye başıyla onayladı. "Mantıklı. Yani kulübeye varmamız kırk beş, elli dakika kadar sürdüyse bu yaklaşık on kilometre demek."

Skye'in hesabını kesin doğru kabul etmeye karar verdim. Kısmen kulağa düşündüğümünden daha iyi geldiği için, kısmen de ölümden sonra edindiğim sınırlı yetenekler arasında matematik olmadığını fark ettiğim içindi. "Sence hava kararmadan varabilirler mi?" diye sordum cevap beklemeden.

Skye kararlılıkla başını aşağı yukarı salladı. "Çok yavaş ilerleseler bile saatte iki kilometre hızla yürürlerse varırlar. Yeter ki durmadan devam etsinler."

O bunu söyler söylemez Emma çığlığı bastı. Koluna eşek arısı konmuştu. Emma arıdan kurtulmaya çalışırken yerdeki bir köke takılıp sendeledi. April telaşla dönüp onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Lanet olsun," diye fısıldadım arkamı kontrol ederek. Hı

a'dan hâlâ iz yoktu. Ama önceki gece küreğin toprağa vurma sesinin nasıl kulübede kadar ulaştığını hatırladım. Eğer biz kulübedeyken o *küt* sesini duyabildiysek bir çığlığın o kadar uzağa gideceği kesindi.

Skye daha önce yaptığı gibi elini Emma'nın omzuna koydu. "Tatlım, ağlama artık," dedi, April'in onu yatıştırmaya çalışan sesini bastırarak.

April'in çabası mı yoksa Skye'ın sözleri mi işe yaramıştı bilmiyordum ama Emma, dudaklarını ısırarak hıçkırıklarını bastırdı.

Başta yırttığımızı düşündüm. Belki James duymamıştı. Belki yeterince uzaklaşmıştık. En az bir saattir yürüyorduk. Ama daha beş dakika geçmeden Brecia bize yetişti.

"Geliyor," dedi sadece. "Minivanda."

Skye'la çaresizce birbirimize baktık. "Minivanda mı?" Onun bizi ağaçların arasında kovalayacağını hayal etmiştim.

Tam da o sırada uzaktan gelen bir gümbürtü duyduk; lastiklerin toprak yolda çıkardığına benzer bir sestir ve ağaçların arasından geliyordu. Buraya gelirken kullandığımız yola ne kadar yakın olduğumuzu merak etmiştim ama April'in onu bulmak gibi bir acelesi yoktu. Henüz.

"Bence onlardan önce yola varmaya çalışıyor," dedi Brecia. Sesi sakın olsa da orman her an patlamaya hazır bir barut fıçısı gibi geliyordu.

Hepimiz April'a baktık. Uzaktan gelen sesi o da duymuştu. Kızlar henüz fark etmemişti. April ağaç gövdelerine bakındı, dağınık açıklıkları taradı, sonra kızlara seslendi. "Bence böğürtlenler şu tarafta!" Geyik yolundaki bir çatalı işaret etti, orası ana yolun olduğu taraftan ve araç sesinden uzakta kalıyordu.

Kimmie ile Emma, April'in peşinden gitti ama öğle yemeği için eve dönmek istemelerinin an meselesi olduğunu biliyordum. Biri çam iğneleriyle kaplı zeminde kaymadan ya da patikayı kaplayan dallardan birine takılarak tökezlemeden veya April yolun nerede

ANDREA'NIN ADINI VER

olduğunu kestiremez hâle gelmeden önce. April sürekli güneşe bakıyor, sanırım bu şekilde yönünü bulmaya çalışıyordu. Ama kızları yoldaki engellerin etrafından dolaştırmak, yoldan gelen o uğursuz lastik sesini takip etmek ve sürekli onları devam etmeye teşvik eden uzun konuşmalar yapmak arasında bu hiç kolay değildi.

Yanlarına su bile almamışlardı. Ya da mont. Hava şu anda yeterince sıcaktı ama gece çökünce öyle olmayacaktı. Dağda yalnız geçirdiğim o ilk geceyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum. Çakalların parlayan gözleri. Karanlıkta kırılan dalların sesi. Tamamen ve mutlak şekilde yalnız olduğum hissi. Üstelik ben *ölüydim*. Artık hiçbir şey bana dokunamazdı. Ben de gözlerimi güneşe diktirerek uzunca bir süre gökyüzünde kalmasını diledim. Onların yoluna devam etmesini diledim.

April'in gülümsemesi şimdiden stresten çatırdamaya başlamıştı. Üstelik buradan çıkmak için daha saatlerce yürümemiz gerekiyordu. Tabii önce James bizi bulmazsa.

Lastik sesleri yaklaşıyordu fakat ne kadar yakından geldiğini kestirmek imkânsızdı.

Derken birden ses kesildi.

April kızları yerdeki başka bir dalın üzerinden atlatarak ana yolun aksi yönüne doğru koşturdu.

Şehir yönünde hiçbir ilerleme kaydedemiyorduk ama birdenbire bunun önemi kalmamıştı. James'in çirkin bir ifadeyle yüzünü buruşturduğunu, gözünü bürüyen öfkeyi hayal edebiliyordum. Bagaja ne koyduğunu bilmiyordum ama tek, ölümcül bir amaçla bize doğru geldiğinin farkındaydım. Üstelik koşarken yanında onu yavaşlatan iki küçük kız yoktu.

April gözlerini yumup çenesini sıktı. Önünde yavaş ama kararlı adımlarla yürüten küçük, kafalara bakarken bir anlığına maskesi düştü.

Zaman yoktu. Bir şekilde daha hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

“Kızlar,” dedi ciddi bir sesle. Kızlar da durup ona baktılar. April’in normalde onlarla bu ses tonuyla konuşmadığını ben bile anlamıştım.

“Anne?” diyecek oldu Kimmie ama April onu susturdu.

Başını iki yana salladı. “Sizden bir şey yapmanızı istiyorum ama korkmaya vaktimiz yok. Çünkü korkmak bizi yavaşlatır.”

Kimmie de Emma da artık ona iri iri açılmış, korku dolu gözlerle bakıyordu. April’in onlara ne söyleyeceğini tahmin etmeye çalışırken Brecia ve Skye da aynı ifadeyi takınmıştı.

April derin bir nefes aldı. “Arkamızda bir ayı var. Bu yüzden olabildiğince hızlı ve sessiz koşmamız gerek, tamam mı?”

İçgüdüsel olarak Skye Kimmie’nin, Brecia da Emma’nın yanına geçti. “Anneni dinle,” dedi Brecia. Skye da aynı sözleri mırıldandı.

Şükür ki ikisi de ne ağladı ne de soru sordu. Ayıları, bazen kovalak insanlarla oynarken söyledikleri şarkılardan ve April’in onlara anlattığı hikâyelerden biliyorlardı.

Yani April koş derse koşarlardı.



45. Brezia

CASCADE, IDAHO

Sonrasında kızların ne kadar hızlı hareket ettiğine gerçekten hayran kaldım.

Onu tanıdığım kadarıyla April şu anda onlara yalan söylediği için kendini suçluyordu. Onları korkutarak koşmaya zorladığı için. Daha önce kaçmadığı için. Bir ayı hikâyesi uydurduğu için.

Bense ona sarılmak istiyordum. Tam olarak doğru şeyi yapmıştı.

İki küçük kıza, bir ayıdan çok daha kötü bir şeyin ormanda onları kovaladığını anlatacak zaman yoktu. Ormanın derinliklerine doğru canhıraş koşarken nefes nefese kalmışlardı ama durmuyorlardı.

Her birkaç saniyede bir James'i görmeyi bekleyerek arkama bakıyordum. Kovalamacanın bittiğini haber veren dal kırılma sesini bekliyordum. Ama yavaş yavaş ağaçlar seyrekleşti ve dağın eğimi yumuşayıp engebeli bir araziye dönüştü. Şimdi ağaç tepelerinden daha fazla gün ışığı süzülüyordu, devrilmiş ağaç gövdelerine takılma korkusu olmadan hareket etmek kolaylaşmıştı.

Sonunda April kızları ellerinden tutup durmalarını söyledi. Dinlenmeleri gerekiyordu. Yüzleri kıpkırmızı olmuştu, yanaklarındaki tozun üzerinde gözyaşlarının izleri vardı.

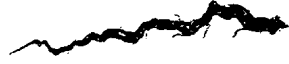
“Anne, ayı hâlâ peşimizde mi?” diye sordu Emma korkuyla, arkalarındaki ağaçların arasına bakarak.

April onun elini sıkarak hırıltılı bir nefes aldı. “Biz ondan daha hızlıyız, bebeğim. Sizinle gurur duyuyorum. Birinden yardım isteyeceğiz, tamam mı?”

“Sonra babam için geri dönecek miyiz?” diye sordu Kimmie gözyaşları içinde, o pisliği geride bıraktıkları için üzülüyordu.

Skye başını iki yana sallayıp arkasına döndü, ana yola dair bir işaret bulmak üzere etrafa bakındı. Ne kadar koştuğumuzu bilmiyordum ama kendime yaklaştığımızı söyledim. Güneş ufukta iyice alçalmıştı, kızlar bir saati aşkın süredir koşuyordu, ondan önce de epey yürümüştük.

April kendinden emin bir tavırla başını aşağı yukarı salladı ve tek eliyle terli saçını alnından itti. “Onun için endişelenmene gerek yok, tatlım. Birkaç saniye daha dinlenin, sonra koşmaya devam edeceğiz.”



Skye coşkulu bir edayla ana yola neredeyse vardığımızı duyurdu. 55. Otoyol’a bağlanan sapak hâlâ en az iki kilometre uzaktaydı—Skye önden gitmişti—ama artık ulaşılabilir bir mesafedeydi. Bu tempoda yarım saate varırdık. Kızlar bitkin düşmüş, terden sırlıklam olmuştu. Ne zaman kısa bir mola verseler April titreyerek geride bıraktıkları patikayı tarıyordu. James onları bulursa söyleyeceği cümleleri zihninde prova ettiğini biliyordum. Ama tıpkı onun da bildiği gibi aslında söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. James ayı hikâyesine kanmazdı. Ayının kendisi olduğunu biliyordu.

“Şehrin ne kadar uzakta olduğunu görmek için yürümeye devam ettim, hiç de uzak değil,” dedi Skye. “En fazla on kilometre daha. April yanında çocukları olan beyaz bir kadın. Biri durup onları arabasına alır. Birini durdurur, değil mi? Sonra polisi arar.”

ANDREA'NIN ADINI VER

Tam kutlama havasına girmiştim ki April aniden yere kapaklandı. Yüzüstü toprağa düşmesiyle Kimmie ve Emma şok içinde ona döndü.

İlk başta bayıldığını sandım. Mantıklı olurdu. Tek yudum su bile içmeden saatlerdir koşuyordu.

Ama hareketsiz değildi. Kızlara yanına uzanmalarını işaret edip ayıdan bahsettiği zamanki tonuyla sessiz olmalarını söyledi. Ölüm yaklaşırken annelerin çocuklarını kanatlarının altına alıp sessizce bekledikleri o çaresiz anlarda kullandıkları tonda bu. *Soru soracak zaman yok. En kötüsü yaklaşıyor ve şu anda tek güvenceniz, dediklerimi harfiyen yapmanız, diyordu sanki.*

April'ı ve kızları dinlemeyi bırakıp dikkatimi yaklaşan tehlikeye çevirdim. Kırılan dalların çatırtısı ve ağır ayak sesleri hızla yaklaşıyordu. O bu kadar yakınken kaçmak nafileydi. Bir saniyeliğine bile olsa durup dinlerse seslerini duyacak kadar yakındı artık. Belki de çoktan duymuştu.

Meghan ve Skye, April'la kızların yanında kalırken ben James'i karşılamaya gittim. Omzumun üzerinden baktığımda sadece Meghan'ı gördüm, kollarını gövdesine dolamış, beni izliyordu. Diğerleri bu açıdan tamamen görünmez durumdaydı; yosun tutmuş iki büyük kayanın dibinde duran devrilmiş bir ağaç gövdesinin arkasına saklanmışlardı.

James, yolun olduğu taraftan geliyordu. Görüş alanıma girdiğinde, dik yamacın tepesindeki daracık cebin kenarına tehlikeli biçimde park ettiği minivanı görebiliyordum. Ormanın içinde telaşla ilerlerken yola sandığımdan daha fazla yaklaşmıştık.

Çıkardığı gürültünün farkında olmayan James, gömleği kuru bir ağacın dalına takılıp yırtılınca homurdandı. Bakışlarını önündeki kollara ayrılan geyik patikalarında gezdirerek April ya da kızlara dair bir iz aradı. Bana doğru hızla gelirken elinde bir şey tuttuğunu gördüm. Hayatta kalma malzemelerinin arasındaki çok amaçlı aletti: Yarısı balta, yarısı çekiç.

Artık rol yapmıyordu. Perde kapanmıştı. Bana doğru gelen bu adamda o soğukkanlı, planlı tavırlarından eser kalmamıştı. Terden alnına yapışmış saçları kirli ve dağınıktı. Sert bakan gözleri öfke doluydu. Artık oynayacak oyun, bekleyecek zaman kalmamıştı. April ona ihanet etmişti. James onun işini bitiremeden kaçmıştı. Onları bulduğu an üçünü birden öldürecekti.

Şu anda ne düşündüğünü bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Ama yanımdan geçerken ondan yayılan çaresizliği ve öfkeyi iliklerime kadar hissettim. Başını hızla sağa sola çevirerek etrafı tarıyordu.

Çaresizliği, tutunabileceğim tek daldı. Saatlerdir o lanet minivanıyla toprak yolda dolaşıp durmasına rağmen hiçbir sonuç elde edememişti. Belki –belki– onları ana yolun yakınında bulamayınca geri dönüp biraz daha uzağa giderdi.

Ama tekrar öfkeyle homurdanarak ileri koştu. Onları bulması hâlinde onu durduracak hiçbir şey yapamayacağımı bile bile peşinden gittim.



46. Skye

CASCADE, IDAHO

İlk başta April ve kızlarla saklandım. O yaklaştıkça korku içimi dış macunu tüpü misali sıkıyordu. Beni göremeyeceğini biliyordum ama bir yanım, başımı devrilmiş ağacın üstünden kaldıracak olursam o koyu gözleri göreceğimden emindi.

Meghan benimle aynı korkuları paylaşmıyor gibiydi. Yanımızda dikilirken kendini bir arada tutmaya çalışırcasına kollarını gövdesine dolamıştı.

April kızlara bizi bir ayının kovaladığını söylemekte haklıydı. Çünkü James'in çıkardığı sesler tam da öyleydi; geyik patikalarında paldır küldür ilerlerken dalları kırıyor, boğazından öfkeli, korkunç sesler çıkarıyordu. Tıpkı bir hayvan gibiydi. Birini paramparça etmeye kararlı bir hayvan.

Kızlar ne hareket ediyor ne de çıt çıkarıyorlardı; yalnızca küçük bedenleri titriyor, göğüsleri hızlı hızlı kalkıp iniyordu.

Kimmie yüzünü toprağa gömmüştü, bedeni neredeyse tamamen April'in kollarının altındaydı. Emma kenara sinmişti, April onu mavi Elsa tişörtünden sımsıkı tutarken hızlı hızlı soluyordu.

James biraz uzaklaştı, sonra tekrar yaklaştı. Çevreyi kolaçan ediyordu.

Az ötemizde durduğunda kendimi daha fazla tutamadım. Meg-

han'ın dehşet dolu gözlerle baktığı yöne döndüm ve tam da korktuğum gibi James'in orada durmuş, bize baktığını gördüm.

Nefes nefese kalmıştı, ağzını ardına kadar açmış, soluğunu toparlamaya çalışıyordu. Önünde çatallanan geyik yoluna baktı. Bizi görmüş müydü? Kızları duymuş muydu? Bunun bir önemi olmayabilirdi çünkü biraz daha aşağı inerse doğrudan yanımızdan geçecekti. İşte o zaman kesinlikle görecekti.

O çok amaçlı aleti sağ elinde sımsıkı tutuyordu. Bakışları önünde uzanan dar patikaları tararken ne gördüğünü anlamaya çalıştım.

O yönde ayak izi yoktu. Toprak bozulmamıştı. Biz patikanın öbür tarafından gelmiştik. Bize dair hiçbir iz görmediğinden neredeyse emindim. Henüz görmemişti.

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı, sonra bir adım attı.

Emma belli belirsiz inildevince April kızın tişörtünü daha sıkı kavrayıp onu hafifçe sarstı.

James durdu, dinledi, sonra yeniden etrafı taradı.

İşte o anda Meghan öne atıldı.

Başta ona saldıracak sandım, tıpkı önceki gece James mezarları kazdıktan sonra Brecia'nın yaptığı gibi. Ama Meghan birden kulağının dibinde bitivermişti.

“Buraya kadar gelemezler. Çok gerideler. Sen fazla geldin,” diye bağırdı James'in gözlerindeki delilikle aynı deliliği hissederek.

James gözünü kırpmadan karşıya bakıyordu. Emma şimdi sessizdi. Orman da öyle. İçimden kuşların yeniden ötmeye başlamasını, gerçek bir ayının patikadan aşağı inip bize doğru gelmesini diledim. Ama elbette öyle olmadı. Burada çok daha tehlikeli bir şey vardı.

James'in hırıltılı soluğu dışında çıt çıkmıyordu.

Emma'nın yanına sokuldum ve yan tarafındaki görünmez kalkanı hissetmesini umdum. Başka ses çıkarmadı ama göğsünün titremesinden sessiz sessiz ağladığını anlayabiliyordum.

ANDREA'NIN ADINI VER

Kimmi'e'ye tamamen hareketsizdi. April'in omzunun altına iyice b          ,   yle ki nefes alış bile belli olmuyordu. Dudaklarını Emma'nın kulağına dayayıp benim bile inanmadığım teselli sözleri fısıldadım.

“Ayı sana zarar veremez, bebeğim,” dedim. *Ayı bana zarar verdi.* “Annen burada ve o seni koruyacak.” *Bazen kimse kötü şeylerin olmasını engelleyemez.* “Biraz daha sık di  ini, tamam mı? Sesini   ıkarma.” *O buraya geliyor.*

  am iğnelerini ezen ayak sesleri yeniden başladı. Kendimi olacıklara hazırlayarak Emma'ya biraz daha sokuldum ve inanmadığım sözleri tekrar tekrar fısıldadım. James'i geri dönmeye ikna etmeye   alı  an Meghan'ın –ve şimdi ona katılmış olan Bre-cia'nın– bağırışları sesimi bastırıyordu. Ona ormanın bu tarafının ıssız olduğunu söylüyorlardı. Eğer dönüp geldiği yoldan giderse bizi bulacağım.

Sonra dünyanın en muhteşem sesini duydum. James, “HAY S  –” diye öfkeyle haykırırken kelime boğuk bir ulumaya dönüşü.

Ayak sesleri uzaklaşmaya başladı. Ana yola, minivana doğru koşuyordu.

April motorun çalıştığını, tekerleklerin toprak yolda patinaj çektiğini duyana kadar bekledikten sonra kızları bırakıp titreyen bacaklarının üstünde doğruldu ve ya  aran gözlerini korkudan donakalmış iki bebeğine çevirdi.

“Ayı... gitti... mi?” diye sızlandı Kimmie.

“Sanki bir şeyler söylüyordu,” dedi Emma titreyen sesiyle, iri ela gözlerini April'a dikmişti.

April gözlerini kırpıştırarak ya  lardan kurtuldu ve sonra kızların elini tuttu. “  nemli olan artık gittiği. Güvenliğe ulaştık sayılır. İkiniz de çok cesursunuz. Cesur kızların benim,” diye fısıldadı boğazı d      lenerek. “Benimle bir kez daha koşabilir misiniz?”

İki sarı kafa aynı anda onayladı.

Başımı kaldırıp Brecia'yla Meghan'a baktım. Hâlâ az önce James'in durduğu yerdeydiler; büyük ağaç gövdesinin arkasında saklandığımız yerden birkaç metre ötede.

Havada yeni, çelik gibi bir kararlılık vardı. Meghan artık kendine sarılmıyordu. Hatta sanki alev almış gibi görünüyordu. Brecia'nın yüzündeki yarım gülümsemeden onun da bunu hissedebildiğini anladım.

Dengeler değişiyordu. Henüz tam değişmemişti ama görünmez ellerin baskısıyla terazi April'dan tarafa eğilmeye başlamıştı.



47. Meghan

CASCADE, IDAHO

55. Otoyol sapağına yaklaştığımızda güneş batıdaki sırtın ardına saklanmış, vadi akşamın kasvetli grisine bürünmüştü.

Son birkaç dakikadır April, Kimmie'yi kucağında taşıyordu. Emma'ysa April'in tişörtünün arkasına tutunmuş, tamamen adrenalin sayesinde ilerlemeye devam ediyordu. Üçü de tükenmişti.

Ama sonunda varmıştık. April birilerini durduracak, onlar da toz toprak içinde kalmış genç anneyle iki küçük kızına acıyacaktı. Polis çağrılacaktı. Kızlar güvende olacaktı. Her şey bitecekti.

Derken asfalt yolun ilerisinden bir araç sesi geldi. Lastikleri, 55. Otoyol'un pürüzsüz zemininde kayarcasına ilerliyordu.

Ses yaklaşırken April, Kimmie'yi Emma'nın yanına bıraktı. "Hemen geri döneceğim, tamam mı? Burada bekleyin."

Emma da Kimmie de paniğe kapılacakmış gibi bakıyordu. Onları anlıyordum. Şu anda yalnız kalmak hiç de cazip bir seçenek değildi.

April dik bir yamacın kenarındaki cebi işaret etti. "Hemen şurada olacağım. Beni görebilirsiniz. Ama acele etmem lazım." Kızların karşı çıkmasını kalmadan yola bakmak üzere dik yamacı tırmanmaya koyuldu.

Brecia'yla Skye kızların yanında kalıp onlara teselli sözleri fi-

sıldadılar. Bense April'la birlikte ufalanan yamacı tırmandım ve giderek koyulaşan gölgelerin arasındaki yola baktım.

Araç virajı döndüğünde April gözlerini kıstı.

O belirsiz şekil bize doğru yaklaşıırken içim daraldı. Farları açık olduğundan cebe gelene kadar ne tür bir araç olduğunu anlayamayacaktık. SUV muydu? Kamyonet miydi? Minivan mıydı?

Kesin olarak bilmenin imkânı yoktu.

Brecia, Skye ve ben garajdayken minivanın farlarını ve arka lambalarını patlatmıştık. Ama o gündüzdü. Bildiğim kadarıyla kimse fark etmemişti. Ayrıca kulübeye geldiğimizden beri minivanı süren de olmamıştı.

James'in karanlıkta yoldan çıkıp şarampole yuvarlanmasını ummak fazla iyimserlik olurdu. Üstelik Carson ailesinin hazırlıklı olma huyu düşünülürse minivanda yedek ampul olması son derece muhtemeldi.

Nitekim herhangi bir far ışığı James'e ait olabilirdi. Eğer gelen gerçekten de minivansa April kaçmaya fırsat bulamadan James onu görürdü.

Bu yüzden April gizlendi. Cepten kayan tozlar ve küçük çakıllar saçlarının arasına dolarken gözlerini yumdu.

Tek gerçek seçenek yürümeye devam etmektir.

April yamaçtan inip kızların elini tuttuğunda kızlar hiç soru sormadılar. April onları yamacın dibinden ilerletti, yokuş düzlendiğinde ve ne lastik sesleri ne de far ışıkları kaldığında ana yola çıktı.

Karanlık bazı açılardan rahatlatıcıydı. Başka birinin farlarına yakalanmadığımız sürece April ve kızlar artık görünmezdi. Fakat yeni bir aracın yaklaşmasıyla April kızları yol kenarındaki seyrek çalılıkların arasına çekince Kimmie ve Emma'nın gerçekten ağlamaya başladığını duydum.

"Biz hep kayıp mı olacağız?" diye hıçkırdı Emma. "Ormanda mı uyumak zorunda kalacağız?"

ANDREA'NIN ADINI VER

“Orman beni kaşındırıyor. Ayı nerede?” diye hıçkırdı Kimmie yüzünü silerken. Çalıların ince dikenleri yüzünden suratı çizik içinde kalmıştı. Karanlıkta, görüş alanımızın dışında bir dal çatırdayınca sözleri küçük çığlıklara dönüştü.

April, Kimmie’yi kucakladığı gibi yürümeye başladı. Emma tekrar tişörtüne tutundu ve ayağı bir taşa takıldığında az kalsın April ve Kimmie’yi yere seriyordu.

April’in daha ne kadar böyle devam edebileceğini bilmiyordum. Yakında bir son görünmüyordu. Hâlâ bir avcının hedefindeydi. Hâlâ sinir krizinin eşiğindeki iki küçük çocuğun tek koruyucusuydu. İzlemesi bile acı veriyordu.

Yine de grubumuz ilerlemeye devam etti. Uzun çam ağaçlarının arasından kıvrılarak ilerleyen yol bir yükselip bir alçalıyordu. Sessizliği yalnızca April’la Emma’nın ayak sesleri, ara sıra geçen araçların uğultusu, karanlıkta kırılan dalların çatırtısı ve Kimmie’yle Emma yeniden mızırdanmaya başladığında Skye, Brecia ya da benim fısıldadığım teselli sözleri bozuyordu.

Annelerin arabaları kaldırarak bebeklerini altından aldıklarına ya da Oregon Yolu’nda kurt sürüleriyle savaştıklarına dair hikâyeler duymuştum. Hep bunların şehir efsanesi ya da en azından sıra dışı şeyler olduğunu düşünürdüm. Ama artık sıra dışı olanın kapınıza dayanan kurt sürüsü ya da çocuğunuzun üstüne devrilen araba olduğunu düşünüyordum. Belki de bu güç, bu insanüstü kudret her zaman içimizdeydi, saklı bekliyordu. Kendi annemi ve bir gün birbirimizi yeniden bulduğumuzda ona bu anı göstereceğimi düşündüm. Onun da beni böyle imkânsız uzaklıklara taşıyacağını bildiğimi söylediyimi.

Yaklaşık bir saat sonra Brecia aniden, “Bakın! Şunu görüyor musunuz?” dedi.

Bakışlarımı düzleşen yolun sonundaki uzun düzlüğe çevirdim.

Banket genişlemişti, uzun çimenlerle kaplı bir tür çayıra açılıyordu. Uzakta, dar otoyolun iki yanını saran çamların ötesinde, ufuk çizgisi belli belirsiz parlıyordu.

“Bence orası Cascade,” dedi Skye, ilerideki çayırı ve ağaç hat-tını tararken. “Bunlar far değil. Hem güneş batalı o kadar uzun zaman olmadı. Bunlar şehir ışıkları.”

April da görmüştü, ciddi ifadesi biraz olsun gevşedi ve yeri-ne hafif bir rahatlama geldi. Adımlarını hızlandırdı ve Kimmie’yi tutan ellerinden birini indirip Emma’nın omzunu sıktı. “Bebekle-rim, neredeyse vardık. Uzakta gördüğünüz ışıklar var ya? Yakında orada güvende olacağız. Çok yaklaştık. Benimle kalın, olur mu? Azıcık daha dayanın.”



48. Brezia

CASCADE, IDAHO

Cascade'in eteklerindeki küçük çam bina –Dev Kedi Dağ Evi– neon ışıklarla parlıyor, ışıklı tabelasında “Idaho'nun En İyi Kaburga Eti” yazıyordu. Onun ötesinde, kalın çamların arasında, otolunun aşağısında medeniyet olduğunu haber veren daha fazla ışık vardı. Ama apaydınlık ışıklandırılmış ve çevresinde araçlar olan rustik bar-restoran, bize en yakın yendi.

Oraya yaklaştıkça April, karanlıkta her gölgeyi, her şekli daha dikkatli incelemeye başladı. Toprak otoparkın kenarındaki ağaçlara vardığımızda, gözlerini kısarak otoparktaki on kadar aracın her birine tek tek göz gezdirdi. Minivanı arıyordu.

Çok yaklaşmıştık. Ama James, April'in bir şekilde şehre ulaşabildiğinden şüphelenirse geleceği yerin burası olacağını biliyordu.

Skye otoparka önden gidip hepimizin gördüğünü doğruladı: Minivan ortalarda yoktu. Telefon ve yardım yalnızca birkaç adım ötemizdeydi.

Kimmie canlanıp omzunun üzerinden parıldayan ışıklara ve Dev Kedi Dağ Evi'nin kapısından taşan müzik sesine doğru baktı. “Geldik mi?” diye sordu incecik sesiyle.

“Geldik,” dedi April sesi titreyerek. Fakat otoparkın kenarındaki gölgelerin arasında saklanmaya devam ediyordu.

“Bence burada değil,” diye seslendi Skye araçların arasından. “April gerçekten başardı.” Havaya yayılan rahatlama helyum gazı gibiydi, hepimizin ayağını yerden kesmişti. April ve kızları aramıza alıp onlarla birlikte içeri koşturduk.

April kızlarla birlikte turuncu ışıklı bara girdiğinde hissettiğim sevinç, hayatımda hissettiğim her şeyden daha yoğun, daha baş döndürücüydü.

Binanın önündeki veranda ışıklarının aniden patlamasını bekliyordum. Bunun yerine lambalar daha da parlak yanmaya başlayarak bütün otoparkı aydınlattı.

Tarifsiz bir mutlulukla Skye ve Meghan’a baktım.

Kurtulduklarından şüphem yoktu. Terazinin onlardan tarafa eğilmesinde biraz olsun katkımız olduğundan da en ufak bir şüphem yoktu.

Geçmiři değiştirmek ya da bu karanlık geceye yol ačan olayları geri almak mümkün değildi. April ve kızlar, bizim burada olduğumuzdan tamamen bihaberdi. Ama bu gece hiçbirimizi görmeyeceklerini bilmek, hayatımda yaşadığım en büyük mutluluktu. Bundan yıllar sonra tekrar buluştuğumuzu hayal ettim. Ama yalnızca hepimizi birbirimize bağlayan o canavardan uzakta, uzun bir ömür sürdükten sonra.

Bu düşüncelere o kadar dalmıştım ki April’ın kapıdan girer girmez birden durduğunu fark etmedim bile.

Çünkü James, sadece birkaç metre ötede bir bar taburesinde oturuyordu.



49. *Skye*

CASCADE, IDAHO

Barın başına oturmuştu, vücudu kapıya dönüktü. O anda önündeki boş bira bardağını kaldırmak üzere olan barmene ters ters bakıyordu.

Onun karanlıkta April'la çocukları aradığını sanıyordum. Oysa buraya gelmişti ve tam da bu anı bekliyordu.

Kısa sürede görünüşünü değiştirmeye çalışmıştı. Üzerinde kocaman bir şişme mont vardı, onu olduğundan çok daha iri gösteriyordu. İslağa benzeyen saçlarını geriye taramıştı. Bir de April'in arabada bıraktığı gözlüğünü takmıştı. Gözlerini acıtmasını umdum. Eskilerin sahtekâr araba satıcılarına benziyordu. Korkunç olmasaydı komik olurdu.

April onu tam zamanında fark etmeseydi –ve Kimmie'yle Emma'yı kapıp restoran kısmına koşmasaydı– James onu görürdü. Barmenle yaşadığı birkaç saniyelik tartışmanın ardından barmen gözlerini devirdi ve bardağı tezgâhta bırakıp uzaklaştı.

Olduğum yerde kalarak gözlerinin iki kanatlı kapıya kilitlenişini izledim, sonra bakışları restorana kaydı.

“Geliyor!” diye bağırdım April'in peşinden giden Brecia ve Meghan'a.

Ama James köşeyi dönüp kafasını restorana uzattığında April ve kızlar çoktan tuvalete girmişti.

Ben ona öfkeyle bakarken James tekrar bara oturdu ve gözlerini kapıya dikerek beklemeye devam etti.

Kapana kısılmıştık. Yine. April'ı görürse bu halka açık alanda ne yapmaya kalkışacağını kestiremiyordum. O koca montun içinde bir silah mı gizliyordu? April'ı “delirmiş eş” gibi göstererek onu ve kızları dışarı mı sürükleyecekti? Kulübeden ayrılmayı göze alacak kadar köşeye sıkışmıştı. Buradan onlarsız gitmeyecekti. Ne pahasına olursa olsun.

Onun neler yapabileceğini biliyordum. Ama bu sakın bar-restorandaki başka kimse bilmiyordu. Elbette biraz dikkat çekebilirdi, birkaç kişi endişelenebilirdi. Ama o tatlı dille ortalığı yatıştırıp durumu aile içi bir tartışma gibi gösterirdi. Gerçeği gören, onu durdurmaya çalışır mıydı?

Barda oturan genç çiftin polisi arayacağına inanmak istiyordum. April'ı kolundan tuttuğu anda kırçilli bıyıklı, sert görünümlü barmenin onun üstüne atlayacağına. Arka masalardan birinde oturan kamuflajlı avcılar –belki de içinde bir çeşit silah olan– yerdeki sırt çantasına uzanır mıydı?

Böyle olmayacağını çok iyi biliyordum. Kızlar bir ayıdan korkuyorlardı, babalarından değil. Onu görür görmez sevinçle yanına koşacak, küçücük kollarını beline dolayacak, April onları durdurmak için delicesine bağırırken ondan kaçacaklardı. James çılgınlar gibi çırpınan April adına özür dileyip üçüyle birlikte dışarı çıktığında müşterilerin endişeli bakışlarının yatıştığını şimdiden görebiliyordum. Barmen, genç çift ve avcılar, “Bu da neyin nesiydi?” diyen bakışlarla birbirlerine bakacak, sonra hamburgerlerine ya da biralarına geri döneceklerdi. Günler sonra haber kanallarına röportaj verirken, “Onda bir tuhaflık sezmiştim zaten,” diyeceklerdi. Ama şimdilik suçsuz olduğuna inanıyorlardı. Kimse bir yabancıнын işine karışmak istemezdi. Hâlâ hayatta olsaydım muhtemelen ben de onlardan farklı davranmazdım.



50. Meghan

CASCADE, IDAHO

April tuvaletin kapısını kilitledi, ardından kızları tuvaletin en arkasındaki büyük engelli kabinine soktu. Yorgunluğu bir anda kaybolmuş, yerini telaşlı bir çaresizlik almıştı.

Kızlar şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Onlar için bugün, hiçbir anlam ifade etmeyen, yorucu ve karmaşık bir hengâmenin içinde oradan oraya sürüklenmekle geçmişti ve sonunda da apar topar tuvalete kapatılmışlardı. “Anne, neden hepimiz buradayız?” diye sordu Kimmie, pis kabine şaşkınlıkla bakarak. Gözleri yine dolmuştu. Al yanaklarında kahverengi lekeler vardı. “Su içmek istiyorum. Karnım acıktı.”

April kızları kirli zemine bırakırken bütün vücudu titriyordu. Emma tek kelime etmedi. Her şeyden çok kucağa alınmasına şaşırılmış gibiydi. Kaç yaşında olduğundan tam emin değildim –yedi olabilirdi– ama uzun zamandır böyle taşınmadığını hayal edebiliyordum.

O sırada Skye tuvalet kapısındaki çatlaktan süzülerek içeri girdi. Menteşenin altında parçalara ayrılmıştı. “Onları görmediğinden eminim. Orada oturmuş, gözünü kırpmadan kapıyı izliyor.”

April, Kimmie’nin saçlarını okşayarak herkesin önce tuvalete gitmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı. Kimmie’yle Emma

birbirlerine baksalar da usulca klozete yöneldiler. April kabinden çıkıp kapıyı arkasından kapadı ve bakışlarını tuvaletin duvarlarında gezdirdi, sanki içeri girerken fark etmediği bir çıkış kapısı arıyordu.

Şırıltılar sessizliği doldurmaya başladığında April lavaboya gidip aynadaki yansımasına baktı.

Birkaç saniye sonra kapı tıklatılınca irkildi ve başını salladı, gözleri yaşardı. Derken bir kadın sesi duyuldu. “İçeride her şey yolunda mı?”

April tereddüt etti, gözleri hâlâ çılgınca aynalar ve duvarlar arasında geziniyordu. “Şey... bir saniye lütfen.”

Aynaların yan tarafında bir mantar pano vardı, üzerine yerel havai fişek gösterisi, köpek gezdirmeye, tekne kiralama, ATV satışı, çocuk bakıcılığı gibi şeylerle ilgili ilanlar asılmıştı. Küçük kasabalarda rastlanılan sıradan ilanlar. Bazılarının üzerinde su lekeleri vardı; sanki kâğıt havlu bittiğinde biri ellerini kurulamak için onları kullanmıştı.

“Niye içeri almıyor ki? Polisi aramalar mı isteyebilir,” dedi Brexia sabırsızca.

Skye başını iki yana salladı. “Bence o kadar basit değil. Ya James buraya gelip kadını tuvaletin kapısında polisle konuşurken görürse? Aptal değil.”

Brescia bunu düşünürken April biraz ilerleyip mantar panoya daha yakından baktı. Arkadan hâlâ şırıltı sesi geliyordu. “Peki ama kapıyı açmazsa kadın restorana geri döndüğünde ortalık karışacak. Onu içeri alıp kapıyı kilitleyemez mi? Telefonu vardır, değil mi?”

Kaşlarımı çattım. “Ya bağırsa? Hiçbir şey bilmiyor. Biri beni tuvalete çekip arkamdan kapıyı kilitlese çılgın atardım. James duyar.”

Biz tartışırken April’in gözlerindeki paniğin yerini çelik gibi bir kararlılığa bıraktığını gördüm. Bakışlarını mantar panodan çekip hızla kapıya gitti ve kilidi açtı. Kapıyı araladığında öbür tarafta orta yaşlı bir kadının durduğunu gördük.

ANDREA'NIN ADINI VER

April'in az önce mantar panoda baktığı yere göz atınca soluğum kesildi. Brecia ve Skye da su lekeleriyle kaplı kâğıdı benimle aynı anda gördüler.

Randevunuz kötü mü geçiyor? Bara gidip Andrea'nın adını verin. Güvenli bir biçimde eve dönmenizi sağlarız.

Skye ve Brecia'nın bakışlarını üzerimde hissettim. Bu yazıyı daha önce nerede gördüğümü biliyorlardı çünkü onlara Gracie's'teki geceye dair anılarımı göstermiştim.

Tuvaletteki floresan lamba titrerken April ürkek bir gülümsemeyle kadını yanma çağırdı, bakışları aralıktan görünen barda geziniyordu.

Kapının önünde tereddüt eden kadına baktım. Kırklı yaşlarının ortalarında gibi görünüyordu. Kızıl saçlarını dağınık bir atkuyruğu yapmıştı, üzerinde siyah, bol bir Idaho Eyalet Üniversitesi *sweat-shirt*üyle gri eşofman altı vardı. Kapının arkasına saklanan April'i dikkatle süzdü.

Büyük kabinin kapısı açılıp Kimmie ve Emma dışarı çıkınca April onlardan tarafa baktı. "Bir saniye, bebeklerim," dedikten sonra tekrar kadına döndü. "Lütfen bana yardım eder misiniz? Çok önemli. Barmene gidip Andrea'nın tuvalete gelmesi gerektiğini söyleyin. Rica ediyorum sadece bunu yapın. Başka hiçbir söylemeyin, tamam mı? Başka bir şey yapmanıza gerek yok." April'in gözleri kadının yüzünde geziniyor, tepkisini bekliyordu. Kadının yüzündeki şaşkın ifadenin şüpheye dönüşmesini. Geri çekilip garsonlardan birine tuvalette deli bir kadın olduğunu söylemesini.

Idaho Eyalet Üniversitesi *sweatshirt*lü kadın Kimmie'yle Emma'ya baktı. İkisi de dağdan aşağı yuvarlanmış gibi görünüyordu. Öyle sayılırdı. April'in hâli de perişandı. Bu manzara, ortada çıldı bir terslik olduğunu gösteriyordu. Kadının burada olanlara anlam vermeye çalıştığı kadar tuvalete gitmeye ihtiyacı olduğunu da tahmin ediyordum. Yavaşça başıyla onaylayıp geri çekildi. "Tamam, canım. Bekle biraz."

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı April, sonra kapıyı kapayıp yeniden kilitledi.



Bir iki dakika geçmeden kapı nazikçe tıklatıldı.

April hâlihazırda kapının dibinde bekliyor olmasına rağmen gerildi, bakışları kapının koluna kaydı. Kimmie’yle Emma soru sormayı bırakmış, lavabodan avuç avuç su içiyorlardı.

Genç bir kadın sesi duyduk. “Andrea? Orada mısınız?”

Bu sözlerin ardından April kapıyı hafifçe aralayıp kadını içeri alınca Skye ve Brecia’ya zafer dolu bir gülümsemeyle baktım. Ağlayabilseydim mutlaka ağlardım.

Garsonun yaşı on sekizden büyük olamazdı. Skye’la yaşıt gibiydi. Ama April hikâyenin kritik kısımlarını Kimmie’yle Emma duymasın diye fısıldayarak anlatırken kızın gözlerinde beliren bakıştan onun da bu hayatta bazı şeylere tanık olduğunu anladım.

Kız April’in kolunu güven verici bir şekilde sıktı ve arkasından kapıyı kilitlemesini söyleyip restorana geri döndü.

Brecia, Skye ve ben onun peşinden gittik. Garson göz ucuyla James’e baktı. James hâlâ restoranın ön tarafında oturuyor, bir bardak suyu yudum yudum içerek kapıyı izliyordu. Sabırsızca gerindi ve bir an için garsonla göz göze geldi.

Garson bakışlarını onun üzerinden çekip yürümeye devam etti. Restoranın arka tarafına geçti, bir dolabı açıp telefonunu aldı ve polisi aradı.



Bar-restoranın pencerelerinin ardında kırmızı-mavi ışıklar görüldüğünde James sakinliğini korudu. Ayağa kalkmadı. Polisler karanlık otoparktan geçip restoranın ön kapısından içeri girerken başını çevirip onlara bakmadı.

ANDREA'NIN ADINI VER

Onların kendisine doğru geldiğini gördüğünde bile oralı olmadı. Belki de hâlâ onun için gelmediklerini düşünüyordu. Başkası için gelmişlerdi. Ne de olsa bu ücra kasabada onu tanıyacak ya da sakladığı yerde minivanı görececek birinin çıkması çok zayıf bir ihtimaldi.

April'in ona görünmeden tuvalete sığındığından haberi bile yoktu. Uzun boylu, sakallı bir polis ayağa kalkmasını ve ellerini başının üstüne koymasını emrettiğinde yüzünde beliren ifade, şimdiye dek gördüğüm en güzel şeydi.

James'in şaşkınlığı hızla öfkeye dönüşürken orada karısını beklediğine dair bir şeyler gevelemeye başladı. Neden rahatsız ediliyordu? Neler oluyordu?

"James Carson, Meghan Campbell'ı öldürmekten tutuklusunuz," dedi polis. "Sessiz kalma hakkınız var. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılacaktır. Avukat tutabilirsiniz..."

Polisler James'i kapıya doğru sürüklerken Brecia ve Skye yanıma gelip kollarını benimkilere doladı. Barın üzerindeki dekoratif Edison ışıkları daha parlak yanmaya başladı. Birkaç saniye öncesine kadar uğultu ve gürültüyle dolu olan bar aniden sessizleşti. Öyle ki polislerin adımlarının gıcirtısı dışında çıt çıkmıyordu. Avcılar James'e acıyan ve eğlenen gözlerle bakıyorlardı. Bardaki genç çift dehşete düşmüştü. Polisi arayan garson kızsız olanları restoranın arka tarafında, mutfakın yakınında, tatminkâr fakat öfke dolu bir ifadeyle izliyordu.

James dudaklarını birbirine bastırmıştı, polisler onu dışarı sürüklerken başını çılgınca sağa sola çevirerek nafile bir çabayla April'i arıyordu. Oysa April hâlâ güvenle tuvaletteydi.

Sanki çok uzun zamandır nefesimi tutuyormuşum gibi içimde bir şeyin gevşediğini hissettim. Sevinçten zıplamak ya da çığlık atmak istemiyordum. Bu tür bir mutluluk değildi yaşadığım. Ancak şöyle tarif edebilirdim: Bubbie ölmeden önce yatağının baş ucun-

da ona veda ettiğimde hissettiğim duygunun aynısıydı. Zamanında yetişebildiğime sevinmiştim. O anda sevdiğim insanlarla birlikte aynı odada olduğum için minnettardım. Ve diğer her şeyden ötürü perişan hâldeydim.



51. Brezia

CASCADE, IDAHO

Emma'nın, boş barda Kimmie'nin bir sosisliye ketçap ve hardal sıkmasına yardım edişini izliyordum. İnanılmaz bir biçimde ikisi de yeniden gülümsüyordu. Babaları hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyorlardı. Sabahtan beri kaçtıkları gerçek canavarın kendi babaları olduğundan hâlâ habersizlerdi. Hayatları boyunca burunlarının dibinde işlediği şiddetin kurbanları olmaktan kaçarlarken onları gecenin karanlığında ormandan kirli bir tuvalet kabinine kadar kovalayan kişinin o olduğundan.

Bir gün April onlara gerçeği söylemek zorunda kalacaktı. Bundan kaçış yoktu. Ama o konuşma yapılırken ben yanlarında olmayacaktım. Kimmie'yle Emma'nın minik yüzlerine, yumuşacık saçlarına bakarken bunun için şükrettim. Kalplerinin paramparça olmasını görmek istemiyordum. April'ı gözleri kıpkırmızı olmuş, bütün vücudu titrer vaziyette polislerle birlikte personel odasında otururken görmek bile fazlasıyla zor gelmişti.

Polisler, Dedektif Domanska'nın Boise'den olay yerine gelmesini beklerken April'ın ilk ifadesini alıyorlardı. Eyalet çaplı arama sona ermişti ve James şehir hapishanesine götürülüyordu.

April'a, evleri için arama emri çıkarıldığını söylediler. Bu arama bilgisayarlarını, sosyal medya hesaplarını ve telefon kayıtlarını

da kapsıyordu. Parçalar birleşiyordu. Henüz bulmadılarsa MatchStrike.com'u da bulacaklardı. Bu da sahte hesapları ve takma adları derinlemesine incelerlerse gelen kutusunda benim adımı da görecekları anlamına geliyordu.

April'ı sorgulayan memurların onun ne kadarını bildiğini öğrenmek istediklerini görebiliyordum. Tıpkı en başta benim de merak ettiğim gibi onun saf mı, aptal mı yoksa ikisi birden mi olduğunu merak ediyorlardı. En kötü senaryoda suç ortağı bile olabilirdi. Ama April sadece ağlıyor, çok geç fark ettiğı şeyler için özür diliyordu. Şüphelendiğı ama kendine bile itiraf edemediğı şeyler için özür diliyordu. Polisler Nina'dan ve ona Utah'ta gönderdiği mesajlardan söz etti. Domanska aradıktan sonra Meghan'ı internette arattığını itiraf etti. Domanska ona Skye'ı sorunca gözyaşları hepten sel oldu.

Daha fazla polis geldikten ve garsonlar sorgulanıp salındıktan sonra gizemli Marjorie'nin Idaho, Caldwell'de yaşadığını öğrendik. James'in polisten kaçmasına yardım ve yataklık ettiğı için tutuklanmıştı.

April, kulübeden kaçmasına yol açan olayları anlatırken polisler Marjorie'nin James'in üvey annesi olduğunu söyledi. James'in annesi o altı yaşındayken ölmüş, aynı yıl babası Marjorie'yle evlenmişti. James on yaşına geldiğinde boşanmışlardı. James kollarındaki, sırtındaki ve bacaklarındaki –tişörtün ya da şortun altında kalan yerlerdeki– silik izlerin Marjorie'nin eseri olduğunu ima etmiş ama hiçbir zaman açıkça söylememişti.

Evliliklerinin ilk yıllarında Marjorie birkaç kez evi arayıp April ve kızlarla tanışmak istemişti. Ama James onu bir daha görmek istemediğini açıkça belirtmişti. Ta ki kulübe için onu arayana kadar.

Domanska, Cascade'e geldiğinde April'ı ve kızları –beni ve Skye'la Meghan'ı da– alıp yakındaki bir motele götürdü. Saat neredeyse on bir olmuştu. April tutuklu değildi. Kızlar barda uyukluyordu.

ANDREA'NIN ADINI VER

Küçük ahşap motele vardığımızda Domanska gözlerinden uyku akan Emma'nın elini tutarken April da Kimmie'yi kucagında taşıyordu. Skye ve ben April'ın üzerini bile çıkarmadan geniş yatakta kızların yanına kıvrılmasını izledik. Meghan'sa Domanska'yla birlikte koridorun sonundaki odasına doğru ilerliyordu.

“Veda etmeden gitmez, değil mi?” diye sordu Skye usulca, April lambayı kapayarak odayı kadifemsi bir karanlığa gömerken. Sesindeki hüznün sis misali üzerime çöktü; ağır ve soğuktu.

Üçümüz arasında en az Skye'ın yoluna devam etmek istediğini biliyordum. Onu neyin beklediğinden ya da oraya nasıl gideceğinden emin değildi. Meghan'ın aksine onu bekleyen bir büyükannesi yoktu. Ben henüz kendime o şekilde dalma izni vermemiş olsam da hazırdım. Nelly teyzemi bulmaya hazırdım. Çocukken benim için ne kadar değerli olduğunu söylemeye ve makarna kolyelerinden öte nasıl biri olduğunu derinlemesine öğrenmeye hazırdım. Onu bulma fikri içimi sıcacık bir ışıkla dolduruyordu. O ışığa doğru gitmeye hazırdım.

“Geri dönecek,” dedim Skye'a. Huzurum ve umudum, onun puslu hüznünü güneş ışığı misali delip geçti.



Meghan bir saat sonra karanlık odaya döndüğünde yanındaki geçen haftanın dava gelişmelerini getirmişti. Skye'ın Daily Grind'daki müdürü Ken, James'i, bazen onunla flört eden adam olarak teşhis etmişti.

Ama James'in aracını otoparkta gösteren videoda Skye'ın araca bindiği görünmüyordu. Skye'ın bir araca bindiğini gösteren FroYo dükkânının güvenlik kamerası görüntülerinde de James'in yüzü görünmüyordu. Domanska, Kittleson'ı aradığında –Boise'de mışıl mışıl uyuyordu– adam ona Skye'ın cinayetiyle James'i doğrudan ilişkilendirecek gerçek bir delil olmadığı sürecin

bu suçlama üzerinden harekete geçmeyeceğini söyledi. Araba temizdi. Utah'ta işlediği Meghan cinayetinden ötürü zaten yakalanmıştı. Ayrıca James'in Meghan'la ve birçok kadınla MatchStrike.com adlı sitede tanıştığını öğrenmişlerdi.

Meghan bana Domanska'nın benim adımı zikrettiğini söylediğinde –çözülmemiş *Brecia Collier* cinayeti– içimden bir elektrik akımı geçtiğini hissettim. Colorado'dan bir dedektif yola çıkmış, Idaho'ya geliyordu. Ebeveynlerim ve kız kardeşim sonunda başıma ne geldiğini öğrenecekti. Belki James'in uygulama üzerinden yolunun kesiştiği diğer kadınlar da ortaya çıkacaktı. Nicole. Elle. Onlar da aradıkları cevaplara ulaşacaklardı.

Tam anlamıyla bitmediğini biliyordum. Birçok insan için acı ve kâbus daha yeni başlıyordu. Fakat benim bu hikâyedeki rolüm artık sona ermişti. James Carson olmadan yoluma devam etmeye hazırdım.

Derken Skye yanımda beliriverdi, hüznü umutsuzluğa dönüşüyordu.

Hissettiğim rahatlama birden boğazımda düğümlendi.

Ailesinin aradığı cevaplar aslında ellerinin altındaydı. Biricik evlatlarını kimin öldürdüğünü biliyorlardı. Ama gidişata bakılırsa Skye'ın adı bu davada geçmeyecekti. MatchStrike.com'da adı çıkmayacaktı. Dosyası kapanacaktı.

Skye'ın bize anılarında gösterdiği annesini düşündüm. Tıpkı kızı gibi kıvrırcık saçlı, altın-kahverengi tenli, esnek vücutlu bir kadındı. Haberlerde MatchStrike davasıyla bağlantısı olan acılı aileleri izlediğini hayal ettim. Avukatlar James'i üç değil, iki cinayetle yargılatmaya çalışırken onun makale üstüne makale okuduğunu. Deliller açık olmasına rağmen “kanıtlamak çok zor” gerekçesiyle kızının dosyasının kapanmasına tanık olduğunu.

Skye'ın umutsuzluğu kabullenişe dönüşürken dönüp April'a baktı. April sonunda uyurken rahat, derin nefesler alabiliyordu.

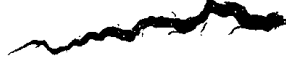
ANDREA'NIN ADINI VER

“Önemli değil. Böyle olacağım biliyordum,” dedi Skye. Gözlerini yumup alçak sesle ekledi. “Ben yine de önemliydim.”

Meghan kaşlarını çatı. “Hâlâ önemlisin.” Düşünceli bir tavırla yüzünü panjurun kenarlarından süzülen ay ışığına çevirdi. “Belki gözden kaçırdıkları bir şeyler vardır. Belki sana yaptıkları için onu hâlâ suçlayabilirler.”

Skye burnundan güldü. “Kittleson muhtemelen bir sürü şeyi atlamıştır. Ben daha bulunmadan davayı kapamaya hazırdı.”

Meghan onun yanına sokuldu, sonra ellerini bana ve Skye’a uzattı. “O hâlde birlikte bakıp ne kaçırdığımı bulalım.”



Gecenin geri kalanını Skye’ın anılarını tarayarak geçirdik.

James’in Daily Grind’da onunla flört ettiği anıya dair her acı detayı izledik.

O gün mesaisi bittikten sonra çekingen, kararsız Skye’ın James’in arabasına binişinin işkenceden farksız her anını.

Sonrasında yaşanan, tarifi imkânsız anı.

Elbette sadece Skye’ın gördüklerini görebiliyor, onun hatırladıklarını hatırlayabiliyorduk.

Ama Skye’ın kafedeki anısını –James’in oraya son gelişini– izlerken birden bağırdım.

Elindeki karton kahve bardağı. Üzerine gülen surat ve kirpik çizilmiş, kıvrımlı harflerle “James” ve “sıcak çikolata” yazılmış bardak.

Onu daha önce de görmüştüm. Kendi anılarımda. Onun evinde. Masasının çekmecesine tıktırmıştı.

Skye’la Meghan’ın ellerini bırakıp heyecanla konuştum. “Skye, kayıtların herhangi birinde o kahve bardağı elinde miydi?”

Skye başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Hepsini izlemedim.

Sadece annemin tekrar tekrar izlediği kısımları gördüm. Ama o sabah kafeye gelişinin kamerada olduğundan eminim.”

Elini tutup ona masanın çekmecesindeki bardağı gösterdim. Hâlâ orada olup olmadığını bilmiyorduk. Orada olsa bile arama emrini uygulayan dedektifler o an neye baktıklarını bilecekler miydi?

“Domanska’ya söylemeliyiz,” dedi Meghan kararlı bir edayla, motelin kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı bile. “O bizi dinler.”



52. Skye

KUNA, IDAHO

Domanska'nın kahve bardağını Brecia'nın hatırladığı yerde bulamayacağından emindim.

Hâlâ orada mıydı ki? James'in öyle bir şeyi evde tutacağını hayal dahi edemiyordum.

O gece dedektifin rüyalarına fısıldarken kendimi hayal kırıklığına hazırladım.

Cinayetim çözülememiş kalacaktı. Çözülemeyen nice cinayet vardı. Ben her şekilde ölü olacaktım. Yani çözülse ne fark ederdi?

Ama yaşarken dikkatimi dağıtan şeyler olmadan kendime yalan söylemek çok daha zordu. Ne telefon vardı ne de televizyon. Sadece kendi düşüncelerim ve dedektife –Meghan için canla başla çırpınan kadına– bakarken içimi kemiren hayal kırıklığı.

“Bulamayacak,” dedim Meghan’la Brecia’ya, sanki tartışmaya gerek yokmuş gibi.

Beni düzeltmediler. Ama fısıldamayı da bırakmadılar.

Domanska’nın o bardağı bulamayacağını biliyordum.

Ama buldu,



Artık masanın çekmecesinde değildi. Garajdaki geri dönüşüm kovanın dibinde, Amazon kutularının ve yiyecek ambalajlarının altındaydı. Şayet James, April ve kızlarla kaçmamış olsaydı geri dönüşüm kovası o hafta başında boşaltılacaktı.

Domanska, bardağın kendisini bulmadan önce onu Daily Grind'ın güvenlik kamerasında gördü: James, beni öldürdüğü günün sabahı elinde o bardakla kafeden çıkıyordu.

Domanska'nın, bardağın üzerine çizdiğim gülümseyen suratı ve kirpikleri görene değin görüntüyü büyütüp incelemesinden bizi dinlediğini anlamıştım.

Bundan böyle tüm davalarda Dedektif Kittleson'ın yerine bakacak olan Dedektif Andrews anneme cinayetimin "MatchStrike Katili"ne karşı açılan suçlamalara ekleneceğini söylediğinde annem ağlamıştı.

O sırada hepimiz –Brecia, Meghan ve ben– oradaydık. April ya da Domanska yerine annemin yanında kalıyorduk.

April ve kızlar için en iyisini dilesem de onlara Brecia kadar düşkün değildim. Ona yardım etmiş olmamızdan memnundum elbette. Ama kocasının yaptıklarını öğrendiğinde yüzünde belirecek dehşeti ya da gözyaşlarını görmek istememiştim.

James'in yaptıklarından dolayı April'ı suçlamıyordum. Yine de başını kuma gömmek yerine kocasına biraz daha dikkatle bakmış olsaydı ben hâlâ hayatta olurdum.



Üç ayrı cinayet suçlamasıyla kefaletsiz tutuklu bulunan James'i hapishanede ziyarete gittik.

Benim fikrimdi.

Doğru düzgün veda etmek istiyordum. Hepimiz istiyorduk.

ANDREA'NIN ADINI VER

Gerçek anlamda sefil görünüyordu. Sakalı çoktan çirkin bir kuş yuvasına dönüşmeye başlamıştı ve boyu ona fazla kısa gelen tuncu, kirli bir hapishane tulumu giyiyordu.

Yanında uyuşturucu yoksunluğundan perişan düşmüş, muhtemel idam cezasını bekleyen iri yarı bir adamla küçük bir hücreye kapatılmışken James nihayet hak ettiği gibi korkak ve güçsüz görünüyordu.

Onunla tam üç gün geçirdik.

Ne zaman uyusa yanma sokulup en büyük kâbuslarımızı yarattık.

April, polise bildiği her şeyi anlatıyordu. Bir muhabire idam cezasının ona hiç de ağır gelmediğini söylerken gözleri parlıyordu.

Kadınlar Idaho'da, Utah'ta ve Colorado'da haberlere çıkıyor, onunla yollarının kesiştiğini anlatıyorlardı.

Elle, James'in ona yaptıklarını ve ne kadar iğrenç olduğunu anlatırken gözleri öfkeyle parlıyordu.

Nicole, hesabı ona kilitlediği randevudan dönerken arkadaşına attığı mesajları acı acı gülererek paylaşıyordu.

Marjorie, hikâyesini magazin dergilerine satmıştı: "Üvey Oğlum Bir Seri Katil."

Idaho, Utah ve Colorado'daki iş arkadaşları basma onun işte davrandığı kadar zeki olmadığını söylüyordu.

Kâbuslar tam da istediğimiz etkiyi yarattı.

Her defasında birkaç dakika içinde çılgılık atarak uyanıyor, "orospulardan" ve "yalanlardan" bahsediyordu.

Ne zaman uyusa kâbusların onu beklediğini bildiğinden uyanık kalmaya çalışmaya başlamıştı. Günler geçtikçe bu durum onu huy-suz, saldırgan ve hezeyanlı birine dönüştürmüştü.

Metamfetamin bağımlısı koğuş arkadaşı bu hâline sinir olmaya başlamıştı.

Üçüncü günün gecesini, saat iki civarı, daha fazla dayanamadı.

James acınası bir çığlık atarak uyandığında, alt ranzadan fırladığı gibi üst ranzadaki James'i tek hamlede aşağı indirdi.

James korkunç bir gümbürtüyle yere çakıldı, emekleyerek hücrenin köşesine gidip çılgın gözlerle etrafına bakındı. Tuhaf bir açıyla sarkan sağ kolunu tutarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Met bağımlısı üzerine yürüdü.

James imdat diye bağırdı.

Ama hapishanenin ışıkları hiç yanmadı.

Çığlıkları hücre blokunda yankılanırken üçümüz koridorun sonuna doğru gidip dikenli tellerin ve parmaklıkların ardındaki ay ışığına çıktık. Arkamıza bakmadık. James yaşarken de ölürken de bizden fazlasıyla şey almıştı.

Onun başına gelenlerden zevk duymadık. Sadece adalet yerini bulmuştu.



Sonrasında bir hafta boyunca annemin yanında kalıp küçük mutfığı dolduran güneş ışığının ve karakol ya da kulübenin aksine güvenli bir sığınak gibi gelen evin tadını çıkardık.

Vedaları uzatmadım. Meghan'la Brecia da Colorado'ya ve Utah'a dönüp ailelerini son kez göreceklerinden söz etmediler. Gelecekte sevdiklerimizle tekrar buluşacağımızı bilmek bu son vedaları daha az acı verici kılıyordu.

Üçümüz son günlerimizi anılarımda bir bağlantı arayarak geçirdik. Beni, büyükannemle büyükbabamın ve onlardan öncekilerin bulunduğu matrise kabul edecek birini bulmak istiyorduk.

Sonunda El Salvador'da bulduk. Oraya sadece bir kez, bebekken gitmiştim. Annemin kız kardeşini ve onun iki kızı Rocio'yla Erica'yı ziyaret etmiştik. İkisi de benimle yaşıttı ve hâlâ hayat-taydılar. Ama o kısa tatilde onlarca başka akraba ve arkadaşla ta-

ANDREA'NIN ADINI VER

nışmıştık. Brecia ve Meghan için San Salvador anılarımı tekrar tekrar yaşarken ikinci dereceden kuzenlerle, üvey abilerle ve bir de büyük teyzeyle tanıştırıldığımızı gördüm.

Anneme sıkı sıkı sarılıp tombul yanaklarımı seven insanlara seslenirken kendimi aptal gibi hissediyordum. Ne demem gerekiyordu? “Merhaba, siz de öldünüz mü?”

Anılar aynı kaldı, ta ki bir yaşındaki tombul hâlim, büyük teyzem Marcia’nın kollarında havaya kaldırılana dek.

“Beni *duyabiliyor* musun?” diye sordum ona, küçücük ellerimin kır saçlarını kavrayışını izlerken.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz anının değiştiğini hissettim. Meghan ve Brecia birden kayboldu. Marcia gözlerini hayretle açıp adımı söyledi. Skye değil –ortaokula başladığımda kullanmakta ısrar ettiğim o Batı kökenli ismi değil– gerçek adımı söylemişti: Estela. *Gökteki yıldızlar*. “Ah, mija, Estelita. ¿Cómo puede ser?”*

“Git,” dedi anının kenarlarından gelen bir ses. Bir anlığına zamanın farklı dilimlerinden üzerime yağın sevgide kayboldum.

Meghan’ı düşündüm, nihayet büyükannesinin hatırasına bir battaniye gibi sarılıyordu.

Brecia’yı ve Nelly teyzesini düşündüm.

Sonra kendimi anıya, beni bekleyen kollara bıraktım.



* (İsp.) “Ah, benim canım, Estelita. Bu nasıl olabilir?” ç.n.

TEŞEKKÜRLER

Vaktini, yeteneklerini ve desteğini bu kitaba adayan herkese en içten teşekkürlerimi sunarım.

Brett Stanfill'a. Teşviklerin, coşkun ve geri bildirimlerin benim için gerçek birer armağandı.

Bryan ve Jeanne Allen'a. Dostluğunuza, o güzel zekânıza ve bu projedeki desteğinize minnettarım. Sayenizde bu kitap çok daha iyi oldu.

Stephanie Nelson'a. Cömertliğine ve içgörülerine minnettarım. Sen gerçek bir ruh ikizisin.

Editörüm Patti Geesey'ye. Sen tam bir cevhersin ve bu kitaba gösterdiğin özeni yürekten takdir ediyorum.

Son fakat aynı derecede önemli olarak Nate'e. İlk okurum, evim ve en yakın arkadaşım olduğun için.